

ŚWIDNICKIE WIADOMOŚCI KOŚCIELNE

**Rok XI (2014) nr 2 (42)
kwiecień–czerwiec 2014 r.**

Redaktor: *ks. Łukasz Ziemski*

Korekta: *Krystyna Borowczyk*

Przygotowanie i druk:

Usługi Poligraficzne Bogdan Kokot vel Kokociński
ul. Armii Krajowej 15, 57-400 Nowa Ruda
tel. / faks 74 872 50 92

ISSN 1733-4470

Wydawca: Świdnicka Kuria Biskupia
pl. Jana Pawła II 1, 58-100 Świdnica
tel. 74 85 64 400, faks 74 85 64 414
e-mail: kuria@diecezja.swidnica.pl

I. DOKUMENTY STOLICY APOSTOLSKIEJ

1.

ORĘDZIE OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA NA ŚWIĄTOWY DZIEŃ MODLITW O POWOŁANIA

Powołanie, świadectwo prawdy

Drodzy Bracia i Siostry!

1. Ewangelia opowiada, że „Jezus obchodził wszystkie miasta i wioski. [...] A widząc tłumy, litował się nad nimi, bo byli znękan i porzuceni, jak owce nie mające pasterza. Wtedy rzekł do swych uczniów: «Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało. Proście Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo»” (Mt 9, 35-38). Te słowa nas zaskakują, ponieważ wszyscy wiemy, że trzeba najpierw zaorać, posiać i uprawiać, aby móc potem, w odpowiednim czasie, zebrać obfity plon. Jezus natomiast mówi, że „żniwo jest wielkie”. Kto zatem pracował, żeby osiągnąć taki rezultat? Odpowiedź jest tylko jedna: Bóg. Oczywiście polem, o którym mówi Jezus, jest ludzkość, jesteśmy nim my. A skuteczne działanie, którego efektem jest „obfity owoc”, to łaska Boga, jedność z Nim (por. J 15, 5). Modlitwa, której Jezus oczekuje od Kościoła, dotyczy zatem prośby o to, by wzrastała liczba osób, które służą Jego królestwu. Św. Paweł, który był jednym z tych „współpracowników Boga”, niestrudzenie poświęcał się sprawie Ewangelii i Kościoła. Ze świadomością człowieka, który osobiście doświadczył, że zbawcza wola Boga jest niezgłębiona, a inicjatywa łaski jest źródłem każdego powołania, Apostoł przypomina chrześcijanom z Koryntu: „Wy jesteście uprawną rolą Bożą” (por. 1 Kor 3, 9). Dlatego w naszym sercu rodzi się najpierw zdumienie obfitym plonem, którym tylko Bóg może obdarzyć; następnie wdzięczność za miłość, która nas zawsze uprzedza; wreszcie uwielbienie za dzieło dokonane przez

Niego, które wymaga od nas dobrowolnego przyłączenia się do działania razem z Nim i dla Niego.

2. Wielokrotnie modliliśmy się słowami Psalmisty: „On sam nas stworzył, my Jego własnością, jesteśmy Jego ludem, owcami z Jego pastwiska” (Ps 100 [99], 3); a także: „Pan bowiem wybrał sobie Jakuba, Izraela – na wyłączną swoją własność” (Ps 135 [134], 4). Otóż, jesteśmy „własnością” Boga nie w sensie posiadania, które zniewala, ale dzięki silnej więzi, która nas jednoczy z Bogiem i między nami, zgodnie z paktem przymierza, które trwa na wieki, „ponieważ Jego miłosierdzie trwa na wieki” (por. Ps 136 [135]). W opowiadaniu o powołaniu proroka Jeremiasza, na przykład, Bóg przypomina, że czuwa nieustannie nad każdym, aby urzeczywistniło się w nas Jego Słowo. Występuje tu obraz gałązki drzewa migdałowego, które pierwsze ze wszystkich zakwita, zwiastując odradzanie się życia na wiosnę (por. Jr 1, 11-12). Wszystko od Niego pochodzi i jest Jego darem: świat, życie, śmierć, teraźniejszość, przyszłość, ale – zapewnia Apostoł – „wy [jesteście] Chrystusa, a Chrystus – Boga” (1 Kor 3, 23). Tak oto wyjaśnione jest, w jaki sposób należymy do Boga: poprzez niepowtarzalną i osobistą więź z Jezusem, którą od początku naszego odrodzenia do nowego życia umożliwił nam chrzest. To Chrystus zatem nieustannie pobudza nas swoim Słowem, abyśmy Mu zaufali, miłując Go „całym sercem [...], całym umysłem i całą mocą” (por. Mk 12, 33). Dlatego każde powołanie, przy wielości dróg, wymaga zawsze wychodzenia poza siebie, aby skupić swoje życie na Chrystusie i Jego Ewangelii. Czy to w życiu małżeńskim, czy w różnych formach konsekracji zakonnej, czy w życiu kapłańskim trzeba wyzbywać się sposobów myślenia i postępowania niezgodnych z wolą Bożą. Jest to „«wyjście», które skierowuje nas na drogę adoracji Pana i służenia Mu w braciach i w siostrach” (*Przemówienie do Międzynarodowej Unii Przełożonych Generalnych*, 8 maja 2013 r.). Dlatego wszyscy jesteśmy wezwani do adorowania Chrystusa w naszych sercach (por. 1 P 3, 15), aby mógł nas dotrzeć impuls łaski, zawarty w ziarnie Słowa, które musi w nas wzrastać i przemieniać się w konkretną służbę bliźniemu. Nie powinniśmy się lękać: Bóg z pasją i umiejętnie opiekuje się dziełem, które wyszło spod Jego rąk, w każdej fazie życia. Nigdy nas nie opuszcza! Zależy Mu na tym, by urzeczywistnił się Jego

zamysł w stosunku do nas, a w każdym razie zamierza go realizować za naszą zgodą i przy naszej współpracy.

3. Także dzisiaj Jezus żyje i wędruje w naszych realiach zwyczajnego życia, aby zbliżyć się do wszystkich, poczynając od ostatnich, i uzdrowić nas z naszych ułomności i chorób. Teraz zwracam się do osób, które są gotowe wsłuchiwać się w głos Chrystusa, rozbrzmiewający w Kościele, aby zrozumieć, jakie jest ich powołanie. Zachęcam was do słuchania Jezusa i pójścia za Nim, do pozwolenia, aby wasze wnętrza zostało przemienione przez Jego słowa, które „są duchem i są życiem” (J 6, 63). Maryja, Matka Jezusa i nasza, mówi także do nas: „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie” (J 2, 5). Przyniesie wam pożytek włączenie się z ufnością w drogę wspólnotową, która potrafi wyzwolić w was i wokół was najlepsze energie. Powołanie jest owocem, który dojrzewa na dobrze uprawianym gruncie miłości wzajemnej, która wyraża się poprzez służenie sobie nawzajem w kontekście autentycznego życia kościelnego. Żadne powołanie nie rodzi się samo z siebie ani nie żyje dla siebie. Powołanie rodzi się z serca Boga i kiełkuje na dobrym gruncie wiernego ludu, w doświadczeniu miłości braterskiej. Czyż Jezus nie powiedział: „Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali” (J 13, 35)?

4. Drodzy bracia i siostry, życie według tej „wysokiej miary zwyczajnego życia chrześcijańskiego” (Jan Paweł II, List apostolski *Novo millennio ineunte*, nr 31) oznacza niekiedy, że trzeba iść pod prąd i można także napotykać przeszkody, poza nami i w nas. Sam Jezus nas przestrzega: dobre ziarno Słowa Bożego często zostaje skradzione przez Złego, stłumione przez udręki, zagłuszone przez troski i ułudy światowe (por. Mk 13, 19-22). Wszystkie te trudności mogłyby nas zniechęcić, skłaniając do wycofania się na drogi pozornie wygodniejsze. Jednak prawdziwa radość powołanych polega na wierzeniu i doświadczeniu tego, że On, Pan, jest wierny i z Nim możemy iść, być uczniami i świadkami miłości Boga, otworzyć serce na wielkie ideały, na wielkie rzeczy. „My, chrześcijanie, nie zostaliśmy wybrani przez Pana do małych rzeczy, idźcie wciąż dalej, w stronę rzeczy wielkich. [...] poświęćcie swoje życie wielkim ideałom!” (*Homilia w czasie Mszy św. dla bierzmowanych*, 28 kwietnia 2013 r.). Was,

biskupi, kapłani, zakonnicy, wspólnoty i rodziny chrześcijańskie, proszę, abyście na to ukierunkowali duszpasterstwo powołaniowe, towarzysząc młodym ludziom na drogach świętości, które, ze względu na to, że są indywidualne, wymagają „prawdziwej *pedagogiki świętości*, która zdolna jest dostosować się do rytmu poszczególnych osób. Winna ona łączyć całe bogactwo propozycji dostępnych dla wszystkich z tradycyjnymi formami pomocy indywidualnej i grupowej oraz z nowszymi formami udostępnianymi przez stowarzyszenia i ruchy uznane przez Kościół (Jan Paweł II, List apostolski *Novo millennio ineunte*, nr 31).

Uczyńmy zatem z naszych serc „żyzną glebę”, aby słuchać Słowa, przyjmując je, żyć nim i w ten sposób przynosić owoce. Im bardziej potrafimy jednoczyć się z Jezusem przez modlitwę, Pismo Święte, Eucharystię, sakramenty celebrowane i przeżywane w Kościele, przez życie w braterstwie, tym bardziej będzie wzrastała w nas radość ze współpracy z Bogiem w służbie królestwa miłosierdzia i prawdy, sprawiedliwości i pokoju. A żniwo będzie obfite, proporcjonalnie do łaski, którą pokornie potrafimy w sobie przyjmować. Tego życząc i prosząc was o modlitwę za mnie, z serca udzielam wszystkim mojego Apostolskiego Błogosławieństwa.

Watykan, 15 stycznia 2014 r.

Franciszek
Papież

2. **ORĘDZIE OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA DO POLAKÓW Z OKAZJI KANONIZACJI BŁOGOSŁAWIONEGO JANA PAWŁA II**

Drodzy rodacy Błogosławionego Jana Pawła II!

Bliska już jest kanonizacja tego wielkiego człowieka i papieża, który przeszedł do historii jako Jan Paweł II. Cieszę się, że zostałem powołany do ogłoszenia jego świętości w najbliższą Niedzielę Miłosierdzia Bożego, na zakończenie oktawy Wielkanocnej. Jestem wdzięczny Janowi Pawłowi II, podobnie jak wszyscy członkowie Ludu Bożego, za jego niestrudzoną posługę, jego przewodnictwo duchowe, za to, że wprowadził Kościół w trzecie tysiąclecie wiary i za jego niezwykle świadectwo świętości.

Papież Benedykt XVI słusznie zauważył przed trzema laty, w dniu beatyfikacji swojego poprzednika, że to, o co Jan Paweł II prosił wszystkich, to znaczy, by się nie lękać i otworzyć na oścież drzwi Chrystusowi, sam uczynił jako pierwszy: „otworzył Chrystusowi społeczeństwo, kulturę, systemy polityczne i ekonomiczne, z siłą giganta – siłą, którą dawał mu Bóg – odwracając tendencję, która mogła się wydawać nieodwracalna. Swoim świadectwem wiary, miłości i odwagi apostołskiej, pełnym ludzkiej wrażliwości, ten znakomity Syn Narodu polskiego pomógł chrześcijanom na całym świecie, by nie lękali się być chrześcijanami, należeć do Kościoła, głosić Ewangelię. Jednym słowem: pomógł nam nie lękać się prawdy, gdyż prawda jest gwarancją wolności” (Homilia, 1 maja 2011). W pełni utożsamiam się z tymi słowami Papieża Benedykta XVI.

Wszyscy wiemy, że zanim wyruszył, by przemierzać drogi świata, Karol Wojtyła dorastał do służby Chrystusowi i Kościołowi w swojej ojczyźnie, w Polsce. Tutaj kształtowało się jego serce – serce, które najpierw przez udział w II Soborze Watykańskim, a nade wszystko po 16 października 1978, rozszerzało się do wymiaru powszechnego, tak że znalazły w nim miejsce wszystkie narody, języki i kultury. Jan Paweł II stał się wszystkim dla wszystkich.

Dziękuję narodowi polskiemu i Kościołowi w Polsce za dar Jana Pawła II. Wszyscy zostaliśmy ubogaceni tym darem. Jan Paweł II

nadal nas inspiruje. Natchnieniem są dla nas jego słowa, pisma, jego gesty, jego styl posługi. Inspiruje nas jego cierpienie przeżywane z heroiczną nadzieją. Inspiruje nas jego całkowite powierzenie się Chrystusowi, Odkupicielowi człowieka i Matce Bożej.

Podczas niedawnej wizyty *ad limina apostolorum* biskupów polskich, zwróciłem uwagę, że Kościół w Polsce ma nadal ogromny potencjał wiary, modlitwy, miłosierdzia i praktyki chrześcijańskiej. Podkreśliłem także wyzwania duszpasterskie, takie jak rodzina, młodzież, ubodzy oraz powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego. Mam nadzieję, że kanonizacja Jana Pawła II a także Jana XXIII nadadzą nowy impuls codziennej i wytrwałej pracy Kościoła w waszej ojczyźnie. Cieszę się, że – jeśli Bóg pozwoli – za dwa lata odwiedzę po raz pierwszy wasz kraj z okazji Światowego Dnia Młodzieży.

Zachęcam wszystkich do głębokiego przeżycia kanonizacji błogosławionego Jana Pawła II i błogosławionego Jana XXIII. Niektórzy z was przybędą do Rzymu, ale także dzięki środkom przekazu wielu będzie mogło uczestniczyć w tym wspaniałym wydarzeniu. Dlatego pragnę już dzisiaj podziękować wszystkim dziennikarzom prasy, radia i telewizji za ich posługę podczas kanonizacji.

Pozdrawiam wszystkich rodaków Jana Pawła II, także tych, którzy nie należą do Kościoła katolickiego. Wszystkich niosę w moim sercu. Niech Bóg błogosławi was wszystkich!

*Franciszek
Papież*

3.
KOMUNIKAT NUNCJATURY APOSTOLSKIEJ
W POLSCE –
LEGNICA: BP STEFAN CICHY
PRZECHODZI NA EMERYTURĘ.
BP ZBIGNIEW KIERNIKOWSKI
BISKUPEM LEGNICKIM.
SIEDLCE: BP KAZIMIERZ GURDA
BISKUPEM SIEDLECKIM

Nuncjatura Apostolska w Polsce
N. 4463/14

KOMUNIKAT

Ojciec Święty Franciszek:

1. Przyjął rezygnację księdza biskupa Stefana Cichego z posługi biskupa legnickiego, złożoną, zgodnie z kan. 401 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

2. Mianował biskupem legnickim biskupa Zbigniewa Kiernikowskiego, dotychczasowego biskupa siedleckiego.

3. Mianował biskupem siedleckim dotychczasowego biskupa pomocniczego diecezji kieleckiej Kazimierza Gurdę.

Warszawa, 16 kwietnia 2014 r.

Abp Celestino Migliore
Nuncjusz Apostolski

4.
KOMUNIKAT NUNCJATURY APOSTOLSKIEJ
W POLSCE
ELBLĄG: BP JAN STYRNA
PRZECHODZI NA EMERYTURĘ.
BP JACEK JEZIERSKI BISKUPEM ELBLĄSKIM

Nuncjatura Apostolska w Polsce
N. 4537/14

KOMUNIKAT

Ojciec Święty Franciszek:

1. Przyjął rezygnację księdza biskupa Jana Styrny z posługi biskupa elbląskiego, złożoną zgodnie z kan. 401 § 2 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

2. Mianował biskupem elbląskim dotychczasowego biskupa pomocniczego archidiecezji warmińskiej Jacka Jezierskiego.

Warszawa, 10 maja 2014 r.

Abp Celestino Migliore
Nuncjusz Apostolski

5.
KOMUNIKAT NUNCJATURY APOSTOLSKIEJ
W POLSKIEJ –
GNIEZNO: ABP JÓZEF KOWALCZYK
PRZECHODZI NA EMERYTURĘ.
BP WOJCIECH POLAK ARCYBISKUPEM
METROPOLITĄ GNIEŹNIEŃSKIM

Nuncjatura Apostolska w Polsce
N. 4499/14

KOMUNIKAT

Ojciec Święty Franciszek:

1. Przyjął rezygnację księdza arcybiskupa Józefa Kowalczyka z posługi arcybiskupa metropolity gnieźnieńskiego, prymasa Polski, złożoną zgodnie z kan. 401 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

2. Mianował arcybiskupem metropolity gnieźnieńskiego i prymasem Polski dotychczasowego sekretarza generalnego Konferencji Episkopatu Polski, biskupa pomocniczego tejże archidiecezji Wojciecha Polaka.

Warszawa, 17 maja 2014 r.

Abp Celestino Migliore
Nuncjusz Apostolski

6.
KOMUNIKAT NUNCJATURY APOSTOLSKIEJ
W POLSKIEJ –
GNIEZNO: ABP JÓZEF KOWALCZYK
PRZECHODZI NA EMERYTURĘ.
BP WOJCIECH POLAK ARCYBISKUPEM
METROPOLITĄ GNIEŹNIEŃSKIM

Nuncjatura Apostolska w Polsce
N. 4530/14

KOMUNIKAT

Ojciec Święty Franciszek

przyjął rezygnację bp. Adama Lepy z pełnienia posługi biskupa pomocniczego archidiecezji łódzkiej, złożoną zgodnie z kan. 411 i kan. 401 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

Warszawa, 27 maja 2014 r.

Abp Celestino Migliore
Nuncjusz Apostolski

II. DOKUMENTY EPISKOPATU POLSKI

1. LIST DO KAPŁANÓW NA WIELKI CZWARTEK 2014 R.

Kochać i służyć

Drodzy Bracia w Chrystusowym kapłaństwie!

Do was, naszych braci i duchowych synów, kierujemy list z okazji Wielkiego Czwartku. Jest to dzień ustanowienia Eucharystii i Sakramentu Kapłaństwa. W tym dniu dziękujemy Bogu za dar naszego powołania. Dziękujemy z wami i dziękujemy także wam. Pokornie odnawiamy nasze kapłańskie przyrzeczenia i powierzamy się Bożemu Miłosierdziu.

Tegoroczny Wielki Czwartek przeżywamy, oczekując na kanonizację bł. Jana Pawła II. Spoglądamy na jego kapłańskie życie i służbę. Prosimy o jego wstawiennictwo. Wsłuchujemy się w jego słowa, a także w słowa Piotra naszych czasów – Papieża Franciszka.

1. „Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem” (J 15, 16)

„Każde powołanie kapłańskie w swej najgłębszej warstwie jest wielką tajemnicą, jest darem, który nieskończenie przerasta człowieka” – napisał Jan Paweł II w książce *Dar i tajemnica* (s. 7).

Powołani przez Jezusa rybacy Piotr i Andrzej, Jakub i Jan, zostawili swoje łodzie i poszli za Nim. Zaufali Mu, gotowi oddać dla Niego wszystko, nawet życie. Historia powołania uczniów nad brzegiem Jeziora Galilejskiego powtarza się w każdym zakątku ziemi, w każdym czasie, w każdym pokoleniu. Ta historia powtórzyła się w naszym życiu. I my usłyszeliśmy słowa Mistrza z Nazaretu: „Pójdźcie za Mną, a sprawię, że się staniecie rybakami ludzi” (Mk 1, 17).

Jezus wybrał nas pomimo naszych słabości i ograniczeń. Widocznie dostrzegł w nas pewne przymioty umysłu, woli i serca,

którymi chciał się posłużyć, byśmy Mu pomogli zarzucać sieci i zdobywać ludzi dla Jego sprawy, dla Jego Ewangelii. Czyż nasza odpowiedź nie powinna być hojna i całkowicie bezinteresowna? Czy powinniśmy liczyć godziny oddane Jezusowi w Jego służbie oraz w służbie dla naszych braci i siostr? Naszym powołaniem jest kochać i służyć.

I czy naszą postawą i służbą nie powinniśmy ukazywać piękna powołania kapłańskiego, myśląc również o nowych powołaniach do służby Bożej? Przecież nie jesteśmy ostatnim ogniwem w długim szeregu powoływanych do głoszenia królestwa Bożego. Nie możemy pomijać faktu, że w naszych seminariach pozostaje coraz więcej pustych miejsc. Papież Franciszek powiedział nam podczas ostatniej wizyty *Ad limina apostolorum*: „Wraz z wami dziękuję Panu, że w minionych dekadach powołał na polskiej ziemi wielu robotników na swoje żniwo. Wielu dzielnych i świętych polskich księży z poświęceniem pełni swoją posługę czy to w swoich Kościołach lokalnych, czy też za granicą i na misjach. Niech jednak Kościół w Polsce nadal nieustrudzenie modli się o nowe powołania do kapłaństwa!” (7 II 2014).

2. „Trwajcie we Mnie, a Ja w was trwać będę” (J 15, 4)

Trwać w Chrystusie to znaczy żyć w głębokiej przyjaźni z Nim. To znaczy postawić Go w centrum naszego życia, a nie na jego peryferiach. To znaczy oddać się bez reszty Jego misji. Taka decyzja i postawa zakładają stałą troskę o nasze życie wewnętrzne, o nasze życie modlitwy, o nasze życie sakramentalne. Powinniśmy w tę najważniejszą sprawę inwestować nasz czas, w przeciwnym wypadku nasza posługa w Kościele staje się jałowa i może przyjąć kształt zwykłego aktywizmu, pozbawionego głębi i ducha. Przypomina nam o tym dobitnie Jan Paweł II w opublikowanych ostatnio „Notatkach osobistych 1962-2003”, wydanych pod znamienym tytułem: *Jestem bardzo w rękach Bożych*. Ten kapłan, biskup i Papież pilnował jak żrenicy oka swego życia duchowego. Znajdował czas na codzienną modlitwę, medytację, adorację, sprawowaną w największym skupieniu Eucharystię, a także Liturgię Godzin, Różaniec, Drogę Krzyżową, Godzinę Świętą oraz doroczne rekolekcje.

Św. Paweł wzywa nas, abyśmy na nowo rozpalili charyzmat dany nam przez włożenie rąk (por. 2 Tm 1, 6). Tym, który rozpala

charyzmat, jest Duch Święty, ale rozpalanie jest także naszym dziełem. Św. Piotr pisze: „Bracia, bardziej jeszcze starajcie się umocnić wasze powołanie i wybór. To bowiem czyniąc nie upadniecie nigdy” (por. 2 P 1, 10-11). Umacniajmy więc nasze powołanie u źródeł, czerpiąc moc z osobistego spotkania z Panem. To przecież jedyna, pomimo naszych słabości, sprawdzona droga dorastania do ideału chrześcijańskiego życia i kapłańskiej służby.

3. „Gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam Ja jestem pośród nich” (Mt 18, 20)

Bł. Jan Paweł II był apostołem jedności. Szukał tego, co łączy: narody, grupy społeczne, religie i różne wyznania chrześcijańskie; wzywał do pojednania, przebaczenia i współpracy. Wspomnijmy Asyż czy spotkanie w więzieniu z Ali Agcą.

W szczególny sposób wzywał nas, kapłanów, do jedności, współpracy i miłości. Przypominał, że różnice są ubogaceniem Kościoła, a nie źródłem podziałów i konfliktów. Głosił prawdę Ewangelii z odwagą, ale i z pokorą, docierając do ludzkich serc. W świecie, w którym do głosu dochodzi liberalizm, relatywizm i subiektywizm, Błogosławiony Papież jest dla nas wezwaniem do wierności Chrystusowi i Urzędowi Nauczycielskiemu Kościoła.

Bądźmy, drodzy Bracia, zjednoczeni w Chrystusie i Jego Kościele, zjednoczeni przy Ojcu Świętym Franciszku i zjednoczeni ze swoim biskupem. Niech pokora, zdolność do współpracy i przebaczenie będzie światłem dla naszego życia i kapłańskiej posługi.

Szczególnie wrażliwym miejscem ewangelizacji są dzisiaj media. Dzięki nim możemy także docierać ze słowem Bożym do tych, którzy z różnych powodów nie biorą udziału w życiu wspólnoty parafialnej. Zwróćmy jednak uwagę, aby nie było wśród nas tych, którzy promują w mediach swój subiektywny, jednostronny obraz Kościoła. Obowiązuje nas wszystkich mądra zasada: *sentire cum Ecclesia*. To przede wszystkim my, kapłani, powinniśmy kochać Kościół i służyć Kościołowi takiemu, jaki jest, bo przecież innego nie ma. Kościół potrzebuje oczyszczenia, ale musimy je zacząć zawsze od nas samych. Papież Franciszek przypomina nam, że aby reformować struktury na poziomie wspólnoty parafialnej, diecezjalnej i całego Kościoła, powinniśmy zacząć do przemiany naszego serca.

4. „Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służono, lecz aby służyć” (Mt 20, 28)

Bł. Jan Paweł II jest przykładem, jak służyć Chrystusowi, Jego Królestwu, Jego Kościołowi, Jego chwale i zbawieniu świata. Uczy nas, jak realizować słowa Pana Jezusa: „Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25, 40). Służył Kościołowi i światu, milionom i konkretnym ludziom. Służył słowem, modlitwą, pielgrzymkami, cierpieniem, świadectwem wiary i ufności pokładanej w Bogu. Przypominał o godności człowieka, o świętości życia. Rodzinom mówił: „Rodzino, bądź tym, czym jesteś”. Był blisko chorych, starszych, samotnych, pokrzywdzonych. „Przychodzą do was [kapłanów, zakonników i zakonnic] ludzie udreżeni, poniżeni, zagrożeni w swoim człowieczeństwie. Szukają świadków Przemienienia. Niech ich znajdują w was” (Tarnów, 10 VI 1987, nr 8).

Podkreślał, że służymy Bogu i bliźnim żyjąc w celibacie. Nasze serce musi być przejrzyste i należeć do Pana. Przypominał, że „nie można autentycznie głosić Ewangelii ubogim, nie zachowując właściwego dla swego powołania ubóstwa”; że musimy „być solidarni z narodem. Stylem życia bliscy przeciętnej, owszem, raczej uboższej rodziny” (Szczecin, 11 VI 1987, n. 9). Te słowa przypomniał nam także Ojciec Święty Franciszek podczas wspomnianej wizyty *ad limina*. W kontekście wezwania, żebyśmy wychodzili na peryferie i szli do tych, którzy czekają na Ewangelię, wskazywał, że taki styl apostołski jest niemożliwy bez ducha ubóstwa i wyrzeczenia. To dzięki niemu stajemy się wolni i wiarygodni, by dawać przekonujące świadectwo.

5. „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię” (Mk 1,15)

Jako spowiednicy bądźmy miłosierni wobec grzeszników. O tej postawie przypomina nam wielokrotnie Papież Franciszek. Wzywając innych do nawrócenia, pokuty, przemiany, bądźmy sami ludźmi, którzy wciąż pracują nad sobą. Spowiadając innych, sami często i gorliwie się spowiadajmy.

„Musimy codziennie się nawracać, [...] to znaczy stale «wyliczać się» wobec Pana naszych serc z naszej służby” – pisał Jan Paweł II w Liście na Wielki Czwartek 1979 r. „Aby być wychowawcą sumień [...] musimy sami od siebie wymagać [...]. Kapłaństwo jest wymagające” (Lublin 9 VI 1987).

Głosząc miłosierdzie innym, przyjmijmy więc do swego serca i swego kapłańskiego życia miłosierdzie, które przebacza, podnosi, umacnia. Nieśmy nadzieję światu, w którym tak wielu ludzi straciło nadzieję. Pomagajmy ludziom nie lękać się i otwierać drzwi Chrystusowi.

6. „Oto Matka Twoja” (Mt 12, 47)

„Totus Tuus – Cały Twój” – te słowa Jana Pawła II były wyznaniem jego miłości, oddania i zaufania Maryi, Matce Kapłanów. W pierwszym Liście na Wielki Czwartek w 1979 r. pisał: „[...] pragnę, abyście swoje kapłaństwo Jej w szczególny sposób zawierzyli. [...] Macie głosić Chrystusa, który jest Jej Synem. [...] Macie karmić Chrystusem ludzkie serca. Któż wam pełniej uświadomi, co czynicie, jak nie Ta, która sama Go karmiła” (nr 11). Zawierzmy Maryi nas samych, naszą posługę i tych, do których jesteście posłani.

Bracia Kapłani, jeszcze raz dziękujemy wam za waszą codzienną służbę, za waszą wierność, za waszą miłość do Kościoła. Niech w chwilach samotności czy zniechęcenia towarzyszy wam świadomość, że wasza kapłańska posługa jest bezcenna i nie do zastąpienia. Modlimy się za was i sami prosimy o waszą modlitwę, byśmy razem i solidarnie służyli ludowi Bożemu.

Błogosławimy wam, drodzy Bracia!

Warszawa, dnia 13 marca 2014 r.

Podpisali:

*Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 364. Zebraniu Plenarnym KEP*

2. **LIST PASTERSKI EPISKOPATU POLSKI NA NIEDZIELĘ MIŁOSIERDZIA BOŻEGO 2014.**

Bądźcie apostołami miłosierdzia

1. Dar kanonizacji i zadanie apostołskie

Wyniesienie do chwały świętych bł. Jana XXIII i bł. Jana Pawła II jest darem Bożego Miłosierdzia dla Kościoła i całego świata. Jest to dar zobowiązujący, na który trzeba godnie odpowiedzieć i do którego trzeba wciąż dorastać. Święci są dla nas żywą Ewangelią. Dzięki ich świadectwu odkrywamy ważną prawdę, że słowo Dobrej Nowiny to konkretny program dojrzewania w wierze, nadziei i miłości. Staje więc przed nami apostołskie zadanie, w którym – jak mówił św. Jan Paweł II – „potrzeba miłosierdzia, aby wszelka niesprawiedliwość na świecie znalazła kres w blasku prawdy” (17 VIII 2002).

Blask prawdy, przebaczenia i wiernej miłości płynie z otwartego serca Jezusa Miłosiernego, który pozdrawia nas dzisiaj słowami: „*Pokój wam!*” (J 20,19). Dar pokoju był potrzebny Jego uczniom, którzy po dramacie Wielkiego Tygodnia trwali w zamknięciu przed światem. W najtrudniejszym momencie opuścili swojego Mistrza, zaparli się Go publicznie, pozwolili się odrzec z nadziei, którą Jezus wlewał w ich serca. Ta nadzieja powraca teraz, kiedy spotykają Zmartwychwstałego. On mocą Ducha Świętego dał im władzę odpuszczania grzechów i głoszenia Dobrej Nowiny aż po krańce ziemi. W ten sposób wprowadził ich na nowo w przestrzeń żywej wiary. Dla wątpiącego Tomasza Jezus Zmartwychwstały ponownie staje się jego Panem i Bogiem – Tym, którego można dotknąć, przed którym można się rozplakać i któremu warto bezgranicznie zawierzyć. Żywa, pokorna i ufna wiara jest zadatkami Bożego błogosławieństwa i źródłem duchowej siły, by z tym większą nadzieją patrzeć ku przyszłości.

2. Ogień Miłosierdzia Bożego – bogaci miłosierdziem

W czwartą niedzielę Wielkiego Postu z krakowskich Łagiewnik została przekazana *Kanonizacyjna Iskra Miłosierdzia*. Ogień ten zapalił w dniu 16 grudnia 2003 r., w swej prywatnej kaplicy na Watykanie, Jan Paweł II. Przekazany w Łagiewnikach płomień dociera w dzisiejszą Niedzielę Miłosierdzia do wszystkich parafii, abyśmy mogli zabrać go do naszych domów i rodzin, by z nową mocą zapłonął w naszych sercach. Fakt, że pośrednikami w przekazywaniu tego światła stali się ludzie młodzi – zwłaszcza stypendyści Fundacji „*Dzieło Nowego Tysiąclecia*” – jest znakiem nadziei. Ci, którzy dzięki ofiarom ludzi dobrego serca, mogą rozwijać swoje talenty, odwdzięczają się zaangażowaniem w życie Kościoła i Ojczyzny.

Do takiej obecności i zaangażowania, do bycia apostołami i świadkami Bożego Miłosierdzia, wzywał nas Jan Paweł II – Papież Miłosierdzia. Czynił to nie tylko słowem pełnym ojcowskiego z troskania o losy współczesnego świata, ale także poprzez postawę pochylenia się nad problemami rodziny, dzieci, młodzieży, ludzi zepchniętych na margines życia społecznego, doświadczonych cierpieniem i bezradnością, pozbawionych domu i podstawowych środków do życia. Sam niczego nie miał dla siebie, był człowiekiem ubogim w ewangelicznym znaczeniu. Wszystko, bowiem co posiadał, było „u Boga”. Jego jedynym bogactwem stał się krzyż Chrystusa, który tak mocno tulił do serca, aż po moment odejścia do domu Ojca w święto Bożego Miłosierdzia. Dzisiejsza uroczystość kanonizacyjna jest wymownym dopełnieniem powszechnego przekonania, że był to człowiek święty. Dlatego chcemy podążać nadal jego śladami, bo mamy świadomość, że święci wychowują świętych. On jest dla nas przewodnikiem na drogach prawdy i miłosierdzia. On zrozumie niepokoje i troski naszych serc.

3. Wezwani do czynów miłosierdzia

Dziś dziękujemy Bogu za to, że Jan Paweł II, poprzez świadectwo życia, słowo i żarliwą modlitwę, stał się tak czytelnym znakiem Boga dla świata. Jako pasterz Kościoła przewodniczył mu przez 27 lat, a na progu trzeciego tysiąclecia zawierzył świat Bożemu Miłosierdziu.

Posługa miłosierdzia jest zadaniem każdego z uczniów Chrystusa. Św. Siostra Faustyna zanotowała w *Dzienniczku* wielkie pragnienie Jezusa: „Żądam od ciebie uczynków miłosierdzia, które mają

wypywać z miłości ku mnie. Miłosierdzie masz okazywać zawsze i wszędzie bliżnim, nie możesz się od tego usunąć ani wymówić, ani uniewinnić” (Dz.742).

Dzisiejsza niedziela w oktawie Zmartwychwstania Pańskiego rozpoczyna kolejny *Tydzień Miłosierdzia*. Dziękujemy Bogu za to, że w tej *Szkole Miłosierdzia* na polskiej ziemi było i jest tak wielu ludzi, którzy w twarzy cierpiącego człowieka potrafią dostrzec znieważone i cierpiące oblicze Chrystusa. Są to nie tylko święci i błogosławieni minionych stuleci, ale także ludzie naszych czasów, którzy na różne sposoby próbują zaradzić materialnej i duchowej biedzie.

Wyrazamy wdzięczność wobec wszystkich organizacji społecznych, fundacji, stowarzyszeń, wspólnot zakonnych, które na co dzień podejmują skuteczną troskę o ubogich. Szczególne słowa podziękowania kierujemy pod adresem ogólnopolskiej *Caritas*, która dociera do ubogich rodzin, prowadzi świetlice, hospicja, inspiruje działalność parafialnych grup charytatywnych oraz szkolnych kół *Caritas*, kształtując w ten sposób wyobraźnię miłosierdzia u dzieci i młodzieży. Służą temu ciekawe inicjatywy i projekty, jak chociażby: „*Tornister pełen uśmiechu*”, „*Mieć wyobraźnię miłosierdzia*”, „*Miłosierny Samarytanin*” (inspirowany przez Wspólnotę św. Idziego) czy coroczny koncert charytatywny związany z przyznaniem medalu „*Bogaci miłosierdziem*”. Są to tylko niektóre przykłady świadczące o tym, jak wiele wrażliwości i dobra kryje się w sercu człowieka żyjącego na co dzień duchem Ewangelii.

Również w tym właśnie duchu papież Franciszek, podczas niedawnego spotkania z polskimi biskupami w Rzymie, powiedział: „zachęcam was do troski o ubogich. Także w Polsce, pomimo aktualnego rozwoju gospodarczego kraju, jest wielu potrzebujących, bezrobotnych, bezdomnych, chorych, opuszczonych, a także wiele rodzin – zwłaszcza wielodzietnych – bez wystarczających środków do życia i wychowywania dzieci. Bądźcie blisko nich! Wiem jak dużo czyni w tej dziedzinie Kościół w Polsce, okazując wielką hojność nie tylko w ojczyźnie, ale także w innych krajach świata. Dziękuję wam i waszym wspólnotom za to dzieło. Nadal zachęcajcie waszych kapłanów, zakonników i wszystkich wiernych, by mieli „wyobraźnię miłosierdzia” i zawsze ją praktykowali”.

Niech ta serdeczna prośba Ojca Świętego Franciszka, który dziś dokonał kanonizacji dwóch Pasterzy Kościoła o sercu miłosiernym:

Jana XXIII oraz Jana Pawła II, będzie dla nas wezwaniem, abyśmy nie tylko w rozpoczynającym się *Tygodniu Miłosierdzia*, ale w całym naszym życiu okazywali miłosierdzie.

Wszystkim na tę drogę miłosierdzia udzielamy pasterskiego błogosławieństwa

Warszawa, 13 marca 2014 r.

Podpisali:

*Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 364. Zebraniu Plenarnym KEP*

3. OŚWIADCZENIE PREZYDIUM KEP W SPRAWIE WYBORÓW DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO 2014 R.

Warszawa, dnia 13 maja 2014 r.

Najbliższe wybory do Parlamentu Europejskiego po raz kolejny przypominają nam wagę tej instytucji, a także naszą za nią odpowiedzialność. Wskazują też, że głosowanie jest prawem i obowiązkiem każdego obywatela. Poprzez wybór osób, którym na sercu leży autentyczne dobro Europy i Polski, możemy przyczynić się – jak zachęcał nas do tego św. Jan Paweł II – do budowania „ *europejskiej wspólnoty ducha, opartej na duchowych wartościach, które ją kiedyś ukształtowały*”. Europę trzeba bowiem budować nie tylko na wartościach ekonomicznych, ale przede wszystkim opierając ją na tych wartościach duchowych, które budują solidny fundament jedności. „*Ten najgłębszy fundament jedności* – uczył w 1997 roku w Gnieźnie św. Jan Paweł II

– przyniosło Europie i przez wieki ją umacniało chrześcijaństwo, ze swoją Ewangelią, ze swych rozumieniem człowieka i wkładem w rozwój dziejów ludów i narodów”. Z Ewangelii wyrastają zarówno zasady solidarności i pomocniczości, jak i zasada poszanowania godności człowieka, mężczyzny i kobiety, poszanowania życia od poczęcia do naturalnej śmierci, a także prawo do wolności religijnej, obejmujące również prawo do publicznego wyrażania własnych przekonań religijnych. Nie można zbudować przyszłości Europy – mówił św. Jan Paweł II – „jeśli zabraknie cegieł ludzkich sumień wypalonych w ogniu Ewangelii i połączonych spoiwem solidarnej miłości społecznej”.

Włączając się w apel Biskupów Wspólnoty Europejskiej, aby każdy z nas, obywatele Europy, w duchu odpowiedzialności za nią i dobrze spełnionego obowiązku poszedł do urn wyborczych i oddał w wyborach do Parlamentu Europejskiego swój głos zgodnie z własnym dobrze uformowanym sumieniem, przypominamy, że w ten sposób – poprzez naszych przedstawicieli, którzy będą działać w Parlamencie Europejskim w duchu św. Jana Pawła II – my sami będziemy mogli wypełnić te zobowiązania, które w odniesieniu do budowania jedności europejskiej pozostawił nam św. Jan Paweł II.

*Abp Stanisław Gądecki
Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP*

*Abp Marek Jędraszewski
Metropolita Łódzki
Zastępca Przewodniczącego KEP*

*Bp Wojciech Polak
Sekretarz Generalny KEP*

4.

PODZIĘKOWANIE ABP. JÓZEFA KOWALCZYKA DLA BISKUPÓW

Drodzy Bracia w biskupim posługiwaniu!

Zakończenie mojej posługi nuncjusza apostolskiego w Polsce przed czterema laty, a teraz arcybiskupa – metropolity gnieźnieńskiego i prymasa Polski, usposabia mnie wewnętrznie do przekazania Wam słów pozdrowienia, podziękowania i wdzięczności za długoletnią, przykładową współpracę w służbie Ewangelii i Kościoła, który jest w Polsce. Czynię to, dopełniając niejako podziękowania skierowanego do Was w dniu 8 maja 2010 r. w związku z zakończeniem mojej posługi nuncjusza. Obie posługi podjąłem w duchu mojego zawołania biskupiego *Fiat voluntas Tua*.

Zadania, jakie z woli św. Jana Pawła II, papieża i Jego kolejnych Następców zostały mi powierzone, starałem się realizować, wspierany przez Was, z całym zaangażowaniem, w duchu wierności Chrystusowi i powołaniu kapłańskiemu. Dziękuję więc Bogu bogatemu w miłosierdzie, za pośrednictwem Maryi Dziewicy i św. Jana Pawła II, za wszelkie łaski, jakich doznałem w realizowaniu powierzonych zadań, oraz za wszelkie dobre owoce, jakie dzięki zespolonemu współdziałaniu całej Konferencji Episkopatu pomnożyły wspólne dobro Kościoła, który jest w naszej Ojczyźnie, i wszystkich, którzy ją stanowią.

To wielka łaska, że dane nam było żyć i współpracować w czasie niezapomnianego pontyfikatu św. Jana Pawła II oraz przebyć część pielgrzymiej drogi razem z Nim i Jego Następcami, służąc ludowi Bożemu Słowem i sakramentami. Z wdzięcznością i uznaniem dla Was noszę w sobie to wspólne pielgrzymowanie i posługiwanie, które wpisuje się w historię Kościoła i naszej Ojczyzny, stanowiąc zarazem patrymonium do przekazywania naszym następcom – w przekonaniu, że będzie ono należycie strzeżone i ubogacane.

Całej Konferencji Episkopatu Polski i każdemu z jej członków serdecznie dziękuję za wspólne zapisywanie – modlitwą i czynem – kart życia, które już przechodzą do historii.

Wszystkich obejmuję wdzięczną pamięcią i modłę się w intencjach, które są Wam drogie.

Gniezno, dnia 17 maja 2014 r.

*Abp Józef Kowalczyk
Metropolita Gnieźnieński
Prymas Polski*

5. APEL W SPRAWIE POMOCY NA RZECZ POSZKODOWANYCH PRZEZ POWÓDŹ NA BAŁKANACH

Warszawa, 23 maja 2014 r.

SEP – D/8.1.1-27

Eminencjo/Ekscelencjo,

Najczcigodniejszy Księżę Kardynale/Arcybiskupie/Biskupie!

W odpowiedzi na słowa Papieża Franciszka, wyrażone na audiencji w dniu 21 maja br., którymi wezwał wiernych do pomocy poszkodowanym w powodzi na Bałkanach: „Zachęcam was do przyłączenia się do mojej modlitwy za ofiary i za wszystkie osoby dotknięte tym kataklizmem. [...]. Niech naszym braciom nie zabraknie naszej solidarności i konkretnego wsparcia ze strony wspólnoty międzynarodowej”.

Caritas Polska, w imieniu Kościoła w naszej Ojczyźnie, już przeznaczyła na pomoc 20 tysięcy euro. Potrzeby są jednak o wiele większe.

Konkretnie wsparcie poszkodowanym na Bałkanach wyrażmy w całej Polsce w niedzielę 8 czerwca br. przez pamięć w modlitwie oraz zbiórkę do puszek w kościołach, o ile Wasza Eminencja / Ekscelencja wyrazi na to zgodę.

Proszę, aby zebrane środki zostały przekazane zbiorczo przez kurie diecezjalne (ewentualnie przez Caritas diecezjalne) w terminie do 16 czerwca br. na konto Caritas Polska: **77 1160 2202 0000 0000 3436 4384 z dopiskiem „powódź na Bałkanach”**

Jednocześnie nie zaniedbujemy troski o poszkodowanych w wyniku ulewnych deszczów w Polsce.

Wyrażam wdzięczność za każdy gest miłosierdzia wobec poszkodowanych w powodzi i za wsparcie w duchu chrześcijańskiej solidarności.

Łączę wyrazy szacunku i jedności w Panu

*Abp Stanisław Gądecki
Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP*

6. OŚWIADCZENIE ZESPOŁU KEP DS. DUSZPASTERSTWA SŁUŻBY ZDROWIA I CHORYCH

Warszawa, 9 czerwca 2014 r.

Z niepokojem obserwujemy przejawy agresji słownej wobec przedstawicieli Służby Zdrowia, którzy złożyli swój podpis pod „Deklaracją wiary”. Szczególne zdziwienie musi budzić fakt, że według krytyków deklaracji w kraju demokratycznym obywatel nie może mieć innych poglądów niż te, które narzuca obowiązująca poprawność. Nie dość przypominać, że odmawianie lekarzom prawa do postępowania zgodnie z ich sumieniem podważa podstawowe swobody obywatelskie, zwłaszcza prawo do wolności sumienia i przekonań religijnych, które art. 53 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zapewnia wszystkim bez wyjątku obywatelom. Nie można także zapominać, że ograniczanie możliwości kierowania się tymi prawami w życiu osobistym prowadziło w przeszłości do totalitaryzmów.

Jako Zespół Konferencji Episkopatu Polski ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia i Chorych całym sercem popieramy inicjatywę dr Wandy Póltawskiej i stajemy w obronie lekarzy, którym grozi się wyciągnięciem konsekwencji służbowych, ponieważ mają odwagę budować motywację swojej posługi lekarskiej głębiej niż tylko na zwyczajnej deontologii lekarskiej, która zresztą coraz bardziej odstaje od przysięgi Hipokratesa, choćby w tym, co dotyczy bezwarunkowej obrony życia ludzkiego.

Pragniemy wyjaśnić, że „Deklaracja wiary” powstała w nawiązaniu do osoby i nauczania Jana Pawła II, którego humanizm podziwia cała ludzkość. Humanizm ten wyrasta z głębokiej wiary i religijnego spojrzenia na człowieka, na jego życie i śmierć. Lekarz, którego inspiruje Święty Papież Polak, może być tylko lepszym lekarzem, wrażliwszym na ludzkie cierpienie, bardziej kompetentnym i odpowiedzialnym za pełnioną posługę wobec chorego. Jeżeli zaś domaga się poszanowania wolności sumienia, świadczy to jedynie o jego wysokich standardach etycznych, których należy oczekiwać w Służbie Zdrowia.

Ufamy, że nie ma potrzeby nikogo przekonywać o absurdalności stawianych zarzutów katolickim lekarzom. Wydaje się paradoksem twierdzenie, że lekarz podpisujący „Deklarację wiary” może narazić pacjenta na utratę zdrowia lub życia, gdy tymczasem deklaracja ta broni prawa lekarza do odmowy działań mających na celu terminację życia (np. aborcji). Nie należy więc tworzyć fałszywego obrazu zachowań ludzi wierzących, opisując ich działania w kategoriach kryminalnych, gdy tymczasem sami stają się ofiarami gry interesów.

Wobec powyższego, zwracamy się do władz publicznych i środowisk opiniotwórczych o uszanowanie przekonań osobistych pracowników Służby Zdrowia i przeciwdziałanie agresji medialnej i naciskowi dyscyplinarnemu, które stają się współczesną formą prześladowań na tle religijnym. Wyrażamy nadzieję, że nasze stanowisko spotka się ze zrozumieniem różnych gremiów społecznych i politycznych. Jesteśmy przekonani, że prawo do wolności sumienia w wykonywaniu posługi wobec chorego w naszej Służbie Zdrowia będzie szanowane zgodnie z najlepszymi obyczajami i polską tradycją tolerancji.

Do wiadomości:

dr hab. Irena Lipowicz – Rzecznik Praw Obywatelskich
Bartosz Arłukowicz – Minister Zdrowia

Ewa Kopacz – Marszałek Sejmu RP
Bogdan Borusewicz – Marszałek Senatu RP
ks. dr hab. Józef Kloch – Rzecznik Prasowy KEP
Marcin Przeciszewski – Prezes KAI

*Bp dr Stefan Regmunt
Przewodniczący Zespołu KEP
ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia i Chorych*

*Ks. prof. dr hab. Stanisław Warzeszak
Krajowy Duszpasterz
Służby Zdrowia i Chorych*

7. KOMUNIKAT Z 365. ZEBRANIA PLENARNEGO KEP

Warszawa, 11 czerwca 2014 r.

W dniach 10 i 11 czerwca 2014 r. biskupi zgromadzili się w Warszawie w siedzibie Sekretariatu Konferencji Episkopatu Polski na 365. zebraniu plenarnym. Uczestniczył w nim także abp Celestino Migliore, nuncjusz apostolski w Polsce, jak również zaproszeni goście – przedstawiciele konferencji biskupów w Europie.

1. Biskupi obecni na zebraniu plenarnym mówili z wdzięcznością o przywróceniu stosunków dyplomatycznych między Stolicą Apostolską a Rzeczypospolitą Polską. W tym roku, 17 lipca, minie 25 lat od tego doniosłego wydarzenia. W uroczystej sesji, zorganizowanej z tej okazji 2 czerwca w siedzibie Konferencji Episkopatu Polski, wzięł udział m.in. Sekretarz Stanu Stolicy Apostolskiej kard. Pietro Parolin. Stosunki dyplomatyczne ze Stolicą Apostolską zostały jednostronnie zerwane przez powojenny komunistyczny rząd 12 września 1945 r. Wieloletnie wysiłki doprowadziły do ponownego ich nawiązania

dopiero w roku 1989 za pontyfikatu Papieża Jana Pawła II. Biskupi wyrazili wdzięczność wszystkim, którzy przyczynili się do wznowienia relacji dyplomatycznych między Polską a Stolicą Apostolską, m.in. pierwszemu powojennemu nuncjuszowi abp. Józefowi Kowalczykowi.

2. Biskupi dokonali podsumowania aktualnej sytuacji Kościoła w Polsce. Zauważyli, iż w obecnym kontekście kulturowym jest coraz mniej miejsca na obiektywne i uniwersalne wartości, a do głosu dochodzi dyktatura relatywizmu, polityczna poprawność i nowe oblicze ateizmu wrogiego wobec ludzi wierzących. Z kolei środowiska określające się mianem „Kościoła otwartego” niejednokrotnie lansują duchownych i świeckich podważających oficjalne nauczanie Kościoła, a równocześnie dyskredytują tych, którzy stają w obronie prawdy. Tymczasem Kościół pozostaje otwartym na świat. Czyni to na wzór apostołów, którzy w dzień Zesłania Ducha Świętego wyszli z Wieczernika z przesłaniem Dobrej Nowiny do wszystkich ludzi dobrej woli.

3. Biskupi dyskutowali także na temat stanu ubóstwa w naszym kraju. Z dużym niepokojem przyjęli statystyki, które dowodzą, że na ubóstwo najbardziej narażone są dzieci, rodziny wielodzietne i mieszkańcy małych miejscowości. W tej sytuacji biskupi apelują do rządzących, by polityka społeczna była w większym stopniu ukierunkowana na wsparcie najbardziej potrzebujących, zwłaszcza wielodzietnych rodzin. Ze swej strony biskupi zadeklarowali poszukiwanie nowych form działalności charytatywnej i gotowość współpracy z instytucjami społecznymi i państwowymi w realizacji zadań i programów różnorodnej pomocy. Dostrzegając niezwykłą ofiarność wiernych we wsparciu potrzebujących oraz zaangażowanie w działalność parafialnych i szkolnych zespołów Caritas, biskupi wyrażają im swoje podziękowanie.

4. Konferencja Episkopatu Polski omówiła reakcje środowisk i mediów na inicjatywę lekarzy, którzy podpisali i symbolicznie złożyli „Deklarację Wiary” w Sanktuarium Jasnogórskim, jako wotum z okazji kanonizacji św. Jana Pawła II. Biskupi podziękowali za odważny gest pracownikom służby zdrowia broniącym prawa do wolności sumienia. Deklaracja potwierdza wyjątkową wartość życia ludzkiego gwarantowanego przez Powszechną Deklarację Praw

Człowieka. Jest ona jednocześnie zgodna z autentycznie pojmowaną przysięgą Hipokratesa. Zobowiązuje ona każdego lekarza do bezwarunkowej ochrony życia ludzkiego bez względu na wiek i stan pacjenta oraz do przywracania jego integralnego zdrowia. Prawo do życia jest również zapisane w Konstytucji, a zatem stanowi fundament porządku prawnego. Z tych racji agresja skierowana przeciw lekarzom sygnatariuszom Deklaracji jest nie tylko niezrozumiała, ale i nie do przyjęcia. Przeczy ona konstytucyjnej zasadzie wolności sumienia i wyznania oraz kwestionuje niezbywalne prawo do klauzuli sumienia w praktyce lekarskiej.

Św. Jan Paweł II napisał w encyklice *Evangelium vitae*, że „kto powołuje się na sprzeciw sumienia, nie może być narażony nie tylko na sankcje karne, ale także na żadne inne ujemne konsekwencje prawne, dyscyplinarne, materialne czy zawodowe” (nr 74).

5. Uczestniczący w obradach zapoznali się z sytuacją religijną, społeczną i polityczną na Ukrainie. Wyrazili solidarność z narodem ukraińskim walczącym o swą wolność i niezależność. Zauważyli również wielki wkład różnych wyznań i obrządków chrześcijańskich, które wspierają duchowo swych wyznawców w przetrwaniu trudnej sytuacji. Wspólna modlitwa i obecność duchownych na kijowskim Majdanie stanowiły fundament odbudowania zaufania, jedności i niezależności. Przeprowadzone wolne wybory, które doprowadziły do wyłonienia nowego prezydenta Ukrainy są znakiem nadziei na przyszłość. Jak każde państwo, Ukraina ma prawo do integralności terytorialnej i do decydowania o własnym losie.

6. Na zakończenie zebrania plenarnego w sali obrad odbyła się jedyna w swoim rodzaju uroczystość – za ratowanie Żydów tytuł „Sprawiedliwy wśród Narodów Świata” został pośmiertnie przyznany przez państwo Izrael trzem księżom i dwóm siostram zakonnym. W uroczystości wzięły udział rodziny ocalonych i krewni odznaczonych. W okresie II wojny światowej wielu Polaków, w tym księży i siostr zakonnych, ukrywało i ratowało Żydów. Jedynie w Polsce pomoc udzielana Żydom była karana przez hitlerowskich Niemców śmiercią i to całych rodzin. Tak stało się m.in. z rodziną Ulmów na Podkarpaciu – rodzicami i siedmiorgiem ich dzieci, w tym jednym jeszcze nienarodzonym.

7. W czasie zebrania plenarnego zostały przeprowadzone wybory do różnych gremiów Konferencji Episkopatu Polski. M.in. biskup pomocniczy archidiecezji lubelskiej Artur Miziński został wybrany na nowego sekretarza generalnego. Uczestniczący w zebraniu plenarnym wyrazili wdzięczność abp. Wojciechowi Polakowi Prymasowi Polski za pełnienie tej funkcji przez ostatnie 2,5 r.

Biskupi dziękują nauczycielom, katechetom i rodzicom za trud przekazywania wiedzy oraz wychowywania dzieci i młodzieży szkolnej. W swoich modlitwach polecają ich Bogu na czas wakacji.

Warszawa, 11 czerwca 2014 r.

Podpisali:

Pasterze Kościoła katolickiego w Polsce

III. DOKUMENTY ŚWIDNICKIEJ KURII BISKUPIEJ

1. BŁOGOSŁAWIENSTWO NOWYCH LEKTORÓW I CEREMONIARZY

Świdnica, 17 maja 2014 r.

Zbiórka i próba generalna kandydatów na lektorów i ceremoniarzy o godz. 11.00 w katedrze.

Kandydaci posiadają we własnym zakresie albę i cingulum.

– godz. 12.00 – Msza św., której przewodniczy JE ks. bp Adam Bałabuch

Księża Proboszczowie i opiekunowie Służby Liturgicznej proszeni są o zabranie ze sobą alb i białych stuł.

*Ks. Krzysztof Ora
Diecezjalny Duszpasterz Służby Liturgicznej*

2. SZKOLENIE DLA FOTOGRAFUJĄCYCH I FILMUJĄCYCH CELEBRACJE LITURGICZNE „Życie duchowe i codzienność – Marta i Maria... i ja”

Świdnica, 5 kwietnia 2014 r.

W trosce o kształtowanie właściwych postaw podczas zgromadzeń liturgicznych, realizując zalecenia zawarte we Wskazaniach Komisji Episkopatu Polski ds. liturgii i duszpasterstwa liturgicznego dotyczące

filmowania i fotografowania podczas celebracji liturgii, Biuro Prasowe Świdnickiej Kurii Biskupiej organizuje kurs dotyczący filmowania i fotografowania celebracji liturgicznych.

Kurs odbędzie się w sobotę, 05 kwietnia 2014 r., w auli Świdnickiej Kurii Biskupiej (pl. Jana Pawła II 1, Świdnica). Rozpoczęcie o godzinie 10:00. Szkolenie będzie trwało ok. 5 godzin i obejmie: omówienie instrukcji Episkopatu, zagadnienia liturgiczne oraz część praktyczną z elementami prawa państwowego w zakresie ochrony wizerunku. Kurs poprowadzą: ks. dr Dominik Ostrowski – wicerektor WSD w Świdnicy, ks. Łukasz Ziemski – rzecznik prasowy kurii oraz p. Dariusz Gdesz – fotoreporter Polskapresse, Gazeta Wrocławska.

Zgłoszenia prosimy przesyłać do 21 marca 2014 r. na adres: rzecznik@diecezja.swidnica.pl lub pocztą tradycyjną na adres kurii: Rzecznik Prasowy Świdnickiej Kurii Biskupiej, pl. Jana Pawła II 1, 58-100 Świdnica. W zgłoszeniu należy podać następujące dane: imię i nazwisko uczestnika kursu, adres zamieszkania oraz adres poczty elektronicznej. Nie będą potrzebne inne dane ani dokumenty. Nie potrzebne jest również zdjęcie.

Ofiara za udział w szkoleniu wynosi 100 zł (przeznaczona między innymi na koszty cateringu, identyfikatorów). Ofiarę regulujemy w dniu szkolenia. Uczestnicy szkolenia otrzymują imienny identyfikator, zaświadczenie oraz instrukcję Episkopatu. Uzyskane uprawnienia ważne są przez 5 lat.

Ks. Łukasz Ziemski
Rzecznik prasowy Kurii

3. SZKOŁA FORMACJI DUCHOWEJ

Przyjaźń drogą do Boga. Lectio divina do Księgi Rut

Ząbkowice Śl., 7-8 czerwca 2014 r.

Dom rekolekcyjny Księży Pallotynów
Ząbkowice Śląskie, ul. Piastowska 7

Punktem wyjścia modlitwy uczynimy księgę Starego Testamentu, która obejmuje tylko 4 rozdziały tekstu i opowiada w zasadzie jedną prostą historię. W historii tej na pierwszy plan wysuwa się temat przyjaźni między dwiema kobietami – teściową Noemi i synową Rut. Była to relacja budowana mimo różnic między nimi i niełatwych życiowych prób. Przyjaźń z Noemi stała się dla Rut drogą do wiary w Boga Izraela – odkrycia w Nim wiernego Opiekuna i Stróża. Modląc się historią Rut, być może odkryjemy na nowo wartość relacji, którymi Pan Bóg posługuje się w naszym życiu, aby nam objawić samego siebie. I nas Słowo Boże przekonuje, że Opiekun i Dawca Życia przychodzi nam z pomocą w chwilach próby, czasem właśnie posyłając nam przyjaciół.

Zasadnicza część spotkania odbędzie się w milczeniu! Proszę zabrać ze sobą Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu i notatnik!

Prowadzi: ks. Piotr Ślęczka SDS – Centrum Formacji Duchowej w Trzebini.

Zapisy do 2 czerwca 2014 r. ; tel. 609 830 588 (ks. Krzysztof Ora).
Koszt: 110 zł.

Program Sesji

Sobota, 7 czerwca 2014

10.00 – Spotkanie wprowadzające

10.30 – Eucharystia

11.45 – Konferencja I

12.30 – Obiad

13.30 – rozpoczyna się czas pełnego milczenia

13.30 – Czas osobistej modlitwy Słowem

- 14.15 – Konferencja II
- 15.00 – Wystawienie Najświętszego Sakramentu – do godz. 17.00
 - Czas osobistej modlitwy Słowem
- 17.15 – Konferencja III
- 18.00 – Kolacja
- 18.45 – Czas osobistej modlitwy Słowem
- 20.00 – Konferencja IV
 - Wystawienie Najświętszego Sakramentu i możliwość adoracji do godz. 22.00
 - Czas trwania w Słowie

Niedziela, 8 czerwca 2014

- 7.30 – Modlitwa osobista przed Najświętzym Sakramentem; kończy się czas pełnego milczenia
- 8.30 – Śniadanie
- 9.30 – Konferencja V
 - Collatio – dzielenie się Słowem
- 11.30 – Eucharystia
- 12.30 – Obiad.

Ks. Krzysztof Ora
Dyrektor Wydziału duszpasterskiego

4.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Z DNIA 14 KWIETNIA 1992 R. W SPRAWIE
WARUNKÓW I SPOSOBU ORGANIZOWANIA
NAUKI RELIGII
W PUBLICZNYCH PRZEDSZKOLACH I SZKOŁACH

(Dz.U. nr 36, poz. 155, z późn. zm.)

Po zmianach z 25 marca 2014 r. (zmiany zaznaczono wytłuszczeniem)

§ 1.

1. W publicznych przedszkolach organizuje się, w ramach planu zajęć przedszkolnych, naukę religii na życzenie rodziców (opiekunów

prawnych). W publicznych szkołach podstawowych, gimnazjach, ponadpodstawowych i ponadgimnazjalnych, zwanych dalej „szkołami”, organizuje się w ramach planu zajęć szkolnych naukę religii i etyki:

1) w szkołach podstawowych i gimnazjach – na życzenie rodziców (opiekunów prawnych),

2) w szkołach ponadpodstawowych i ponadgimnazjalnych – na życzenie bądź rodziców (opiekunów prawnych), bądź samych uczniów; po osiągnięciu pełnoletności o pobieraniu religii i etyki decydują sami uczniowie.

2. Życzenie, o którym mowa w ust. 1, jest wyrażane w formie pisemnego oświadczenia. Oświadczenie nie musi być ponawiane w kolejnym roku szkolnym, może jednak zostać zmienione.

3. Uczestniczenie lub nieuczestniczenie w przedszkolnej albo szkolnej nauce religii lub etyki nie może być powodem dyskryminacji przez kogokolwiek w jakiegokolwiek formie.

§ 2.

1. Przedszkole i szkoła mają obowiązek zorganizowania lekcji religii dla grupy nie mniejszej niż siedmiu uczniów danej klasy lub oddziału (wychowanków grupy przedszkolnej). Dla mniejszej liczby uczniów w klasie lub oddziale (wychowanków w grupie) lekcje religii w przedszkolu lub szkole powinny być organizowane w grupie międzyoddziałowej lub międzyklasowej.

2. Jeżeli w przedszkolu lub szkole na naukę religii danego wyznania lub wyznań wspólnie nauczających zgłosi się mniej niż siedmiu uczniów (wychowanków), organ prowadzący przedszkole lub szkołę, w porozumieniu z właściwym Kościołem lub Związkiem Wyznaniowym, organizuje naukę religii w grupie międzyszkolnej lub w pozaszkolnym (pozaprzedszkolnym) punkcie katechetycznym.

3. Jeżeli w grupie międzyszkolnej lub pozaszkolnym (pozaprzedszkolnym) punkcie katechetycznym uczestniczą uczniowie szkół (wychowankowie przedszkoli) prowadzonych przez różne organy, organy te ustalają, w drodze porozumienia, zasady prowadzenia grup lub punktów katechetycznych.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ prowadzący przedszkole lub szkołę, w ramach posiadanych środków, może – na wniosek Kościoła lub Związku Wyznaniowego – zorganizować nauczanie religii danego wyznania w sposób odmienny niż określony w ust. 1-3.

5. Dopuszcza się nieodpłatne udostępnienie sal lekcyjnych na cele katechetyczne, w terminach wolnych od zajęć szkolnych, Kościołom i Związkom Wyznaniowym również nie organizującym nauczania religii w ramach systemu oświatowego.

§ 3.

1. Uczniom, których rodzice lub którzy sami wyrażą takie życzenie zgodnie z § 1 ust. 1, szkoła organizuje zajęcia z etyki w oparciu o programy dopuszczone do użytku w szkole zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 22a ust. 8 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty.

2. W zależności od liczby zgłoszonych uczniów zajęcia z etyki są organizowane zgodnie z § 2 ust. 1-3. Organizacja zajęć z etyki nie wymaga porozumienia, o którym mowa w § 2 ust. 2.

3. Szkoła jest obowiązana zapewnić w czasie trwania lekcji religii lub etyki opiekę lub zajęcia wychowawcze uczniom, którzy nie korzystają z nauki religii lub etyki w szkole.

§ 4.

Nauczanie religii odbywa się na podstawie programów opracowanych i zatwierdzonych przez właściwe władze Kościołów i innych Związków Wyznaniowych i przedstawionych Ministrowi Edukacji Narodowej do wiadomości. Te same zasady stosuje się wobec podreżników do nauczania religii.

§ 5.

1. Przedszkole lub szkoła zatrudnia nauczyciela religii, katechetę przedszkolnego lub szkolnego, zwanego dalej „nauczycielem religii”, wyłącznie na podstawie imiennego pisemnego skierowania do danego przedszkola lub szkoły, wydanego przez:

1) w przypadku Kościoła Katolickiego – właściwego biskupa diecezjalnego,

2) w przypadku pozostałych Kościołów oraz innych Związków Wyznaniowych – właściwe władze zwierzchnie tych Kościołów i Związków Wyznaniowych.

2. Cofnięcie skierowania, o którym mowa w ust. 1, jest równoznaczne z utratą uprawnień do nauczania religii w danym przedszkolu lub szkole. O cofnięciu skierowania właściwe władze Kościołów lub innych Związków

Wyznaniowych powiadamiają dyrektora przedszkola lub szkoły oraz organ prowadzący. Na okres pozostały do końca roku szkolnego Kościół lub inny Związek Wyznaniowy może skierować inną osobę do nauczania religii, z tym że równocześnie pokrywa on koszty z tym związane.

3. Nauczyciel religii prowadzący zajęcia w grupie międzyszkolnej lub pozaszkolnym (pozaprzedszkolnym) punkcie katechetycznym albo uczący na terenie kilku szkół lub przedszkoli jest zatrudniany przez dyrektora szkoły lub przedszkola wskazanego przez organ prowadzący, o którym mowa w § 2 ust. 2, lub przez organ wskazany w porozumieniu, o którym mowa w § 2 ust.

4. Nauczycieli religii zatrudnia się zgodnie z Kartą Nauczyciela.

§ 6.

Kwalifikacje zawodowe nauczycieli religii określają odpowiednio Konferencja Episkopatu Polski Kościoła Katolickiego oraz właściwe władze zwierzchnie Kościołów lub innych Związków Wyznaniowych – w porozumieniu z Ministrem Edukacji Narodowej.

§ 7.

1. Nauczyciel religii wchodzi w skład rady pedagogicznej szkoły, nie przyjmuje jednak obowiązków wychowawcy klasy.

2. Nauczyciel religii ma prawo do organizowania spotkań z rodzicami swoich uczniów również poza wyznaczonymi przez szkołę lub przedszkole zebraniami ogólnymi, wcześniej ustalając z dyrektorem szkoły lub przedszkola termin i miejsce planowanego spotkania.

3. Nauczyciel religii może prowadzić na terenie szkoły organizacje o charakterze społeczno-religijnym i ekumenicznym na zasadach określonych w art. 56 ustawy o systemie oświaty. Z tytułu prowadzenia organizacji nie przysługuje mu dodatkowe wynagrodzenie.

4. Nauczyciel religii ma obowiązek wypełniania dziennika szkolnego.

5. Nauczyciel religii uczący w grupie międzyklasowej (międzyoddziałowej), międzyszkolnej oraz w punkcie katechetycznym ma obowiązek prowadzić odrębny dziennik zajęć, zawierający te same zapisy, które zawiera dziennik szkolny.

§ 8.

1. Nauka religii w przedszkolach i szkołach publicznych wszystkich typów odbywa się w wymiarze dwóch zajęć przedszkolnych (właściwych

dla danego poziomu nauczania) lub dwóch godzin lekcyjnych tygodniowo. Wymiar lekcji religii może być zmniejszony jedynie za zgodą biskupa diecezjalnego Kościoła Katolickiego albo władz zwierzchnich pozostałych Kościołów i innych Związków Wyznaniowych.

2. Tygodniowy wymiar godzin etyki ustala dyrektor szkoły.

§ 9.

1. Ocena z religii lub etyki umieszczana jest na świadectwie szkolnym bezpośrednio po ocenie ze sprawowania. W celu wyeliminowania ewentualnych przejawów nietolerancji nie należy zamieszczać danych, z których wynikałoby, na zajęcia z jakiej religii (bądź etyki) uczniów uczęszczał.

2. Ocena z religii (etyki) nie ma wpływu na promowanie ucznia do następnej klasy.

3. Ocena z religii (etyki) jest wystawiana według skali ocen przyjętej w danej klasie.

4. Uczniowie korzystający z nauki religii lub etyki organizowanej przez organy prowadzące szkoły zgodnie z § 2 ust. 2-4 i § 3 ust. 2 otrzymują ocenę z religii (etyki) na świadectwie wydawanym przez szkołę, do której uczęszczają, na podstawie zaświadczenia katechety lub nauczyciela etyki.

§ 10.

1. Uczniowie uczęszczający na naukę religii uzyskują trzy kolejne dni zwolnienia z zajęć szkolnych w celu odbycia rekolekcji wielkopostnych, jeżeli religia lub wyznanie, do którego należą, nakłada na swoich członków tego rodzaju obowiązek. Pieczę nad uczniami w tym czasie zapewniają katecheci. Szczegółowe zasady dotyczące organizacji są przedmiotem odrębnych ustaleń między organizującymi rekolekcje a szkołą.

2. O terminie rekolekcji dyrektor szkoły powinien być powiadomiony co najmniej miesiąc wcześniej.

3. Jeżeli na terenie szkoły prowadzona jest nauka religii więcej niż jednego wyznania, Kościoły i Związki Wyznaniowe powinny dążyć do ustalenia wspólnego terminu rekolekcji wielkopostnych.

§ 11.

1. Do wizytowania lekcji religii upoważnieni są odpowiednio wizytatorzy wyznaczeni przez biskupów diecezjalnych Kościoła Katolickiego i właściwe władze zwierzchnie pozostałych Kościołów

i innych Związków Wyznaniowych. Lista tych osób jest przekazana do wiadomości organom sprawującym nadzór pedagogiczny.

2. Nadzór pedagogiczny nad nauczaniem religii i etyki, w zakresie metodyki nauczania i zgodności z programem prowadzą dyrektor szkoły (przedszkola) oraz pracownicy nadzoru pedagogicznego, na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

3. W uzasadnionych przypadkach wnioski wynikające ze sprawowania nadzoru pedagogicznego mogą być przekazywane odpowiednio biskupowi diecezjalnemu Kościoła Katolickiego oraz właściwym władzom zwierzchnim pozostałych Kościołów i innych Związków Wyznaniowych.

§ 12.

W pomieszczeniach szkolnych może być umieszczony krzyż. W szkole można także odmawiać modlitwę przed i po zajęciach. Odmawianie modlitwy w szkole powinno być wyrazem wspólnego dążenia uczniów oraz taktu i delikatności ze strony nauczycieli i wychowawców.

§ 13.

1. Tracą moc:

1) instrukcja Ministra Edukacji Narodowej z dnia 3 sierpnia 1990 r. dotycząca powrotu nauczania religii do szkoły w roku szkolnym 1990/91,

2) instrukcja Ministra Edukacji Narodowej z dnia 24 sierpnia 1990 r. dotycząca powrotu nauczania religii do szkoły w roku szkolnym 1990/91, określająca zasady współdziałania z Kościołami i Związkami Wyznaniowymi poza Kościołem Rzymskokatolickim,

3) decyzja nr 25 Ministra Edukacji Narodowej z dnia 31 sierpnia 1991 r., z zastrzeżeniem ust 2.

2. Do czasu wydania zarządzeń przewidzianych w przepisach o stosunku Państwa do poszczególnych Kościołów i Związków Wyznaniowych zachowują moc instrukcje wymienione w ust. 1 odnośnie do nauki religii w przedszkolach i w zakładach opiekuńczo-wychowawczych.

§ 14.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem § 9, który wchodzi w życie z dniem 1 września 1992 r.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 2014 r.

5. **BEZPŁATNY PODRĘCZNIK MEN A PODRĘCZNIKI DO NAUKI RELIGII DLA KLAS I SZKÓŁ PODSTAWOWYCH W ROKU SZKOLNYM 2014/15**

Drodzy katecheci,
Szanowni rodzice!

W związku z wprowadzeniem przez MEN bezpłatnego podręcznika dla uczniów klas pierwszych szkół podstawowych pojawiły się problemy zgłaszane przez katechetów. Dotyczą one głównie tego, że dyrektorzy szkół wywieszają listy podręczników dla rodziców w nowym roku szkolnym bez podręcznika dla kl. I z religii.

W związku z tym Wydział Katechetyczny Świdnickiej Kurii Biskupiej informuje:

1. Wraz z pojawieniem się bezpłatnego podręcznika dla uczniów klas pierwszych szkół podstawowych **nie uległy zmianie i obowiązują nadal przepisy dotyczące programów i podręczników do nauki religii**. W myśl § 4 *Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 kwietnia 1992 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w publicznych przedszkolach i szkołach* (Dz.U. Nr 36, poz. 155, z późniejszymi zmianami) „Nauczanie religii odbywa się na podstawie programów opracowanych i zatwierdzonych przez właściwe władze Kościołów i innych Związków Wyznaniowych i przedstawionych Ministrowi Edukacji Narodowej do wiadomości. Te same zasady stosuje się wobec podręczników do nauczania religii”.

2. Podręcznik do religii dla uczniów klas pierwszych nie wchodzi w skład bezpłatnego podręcznika MEN. Bezpłatny podręcznik MEN nie zawiera treści, które wynikają z „Programu nauczania religii”.

3. Zasady zaopatrywania się uczniów klas pierwszych szkół podstawowych w podręczniki do nauki religii i odpłatność za nie pozostają bez zmian.

ks. Marek Korgul
Wikariusz biskupi ds. katechezy

IV. DOKUMENTY BISKUPA ŚWIDNICKIEGO

1.

ZAPROSZENIE BISKUPA ŚWIDNICKIEGO NA 10. WAŁBRZYSKĄ MSZĘ ŚW. NA STADIONIE, W ROCZNICĘ ODEJŚCIA DO DOMU OJCA BŁ. JANA PAWŁA II

Umiłowani Wałbrzyszanie!

Już za niespełna miesiąc, 27 kwietnia br., w niedzielę Miłosierdzia Bożego, Papież Franciszek ogłosi świętym bł. Jana Pawła II. W związku z tym doniosłym dla Kościoła i Ojczyzny wydarzeniem od kilku tygodni w całej naszej diecezji trwa przedkanonizacyjna nowenna, w której wracamy do papieskiego nauczania dotyczącego Dekalogu.

Dla Was, drodzy mieszkańcy Wałbrzycha, wyjątkową okazją do tego, by prosić Boga o obfite owoce kanonizacji Papieża Polaka będzie – mająca już swoją 10-letnią tradycję, odbywająca się 2 kwietnia – Msza św. na stadionie. Tego dnia od 2005 r., kiedy świat obiegła wiadomość o przejściu Jana Pawła II do Domu Ojca gromadzimy się co roku na wspólnej modlitwie. Wałbrzyskie zgromadzenie jest wyjątkowe, nie tylko w skali naszej Ojczyzny, ale i całego świata. Tylko w Wałbrzychu, co roku 2 kwietnia przybywają licznie mieszkańcy miasta, by we wspólnocie dziękować Bożej Opatrzności za dar niezwykłego Papieża i zarazem prosić, by dziedzictwo Jego posługi nie uległo zapomnieniu.

Drodzy! W tym roku już po raz 10., w środę 2 kwietnia, o godz. 17.00 sprawować będę wraz z wałbrzyskimi duszpasterzami Mszę św. Tym razem naszej celebracji będzie towarzyszyć nadzwyczajna okoliczność: fakt rychłej już kanonizacji. Ufam, że tego dnia, tak jak dotąd spotkamy się licznie na stadionie, by wyrazić naszą wiarę w duchowe owoce wyniesienia do chwały ołtarzy bł. Jana Pawła II, zarówno w wymiarze indywidualnym, jak i wspólnotowym. Zapraszam wszystkich na środę 2 kwietnia. Przybądźcie całymi rodzinami, zabierając

ze sobą w sercu swoje intencje, które zawierzymy Panu Bogu za przyczyną już niebawem nowego Świętego.

Modłę się, by ta piękna tradycja sprawowania Mszy św. w rocznicę odejścia do Domu Ojca bł. Jana Pawła II, była dla władarzy Wałbrzycha i jego mieszkańców szansą dla budowania silnej solidarności międzyludzkiej zakorzenionej na wartościach ewangelicznych, które niestrudzenie głosił całą swą posługą nasz Wielki Rodak.

Wszystkim organizatorom, duszpasterzom i uczestnikom naszego spotkania na trud przygotowań i przybycia na miejsce modlitwy z serca błogosławię.

Bp Ignacy Dec
Biskup Świdnicki

Powyższe zaproszenie Biskupa Świdnickiego należy odczytać w kościołach i kaplicach wałbrzyskich dekantów, w niedzielę 30 marca br., w ramach ogłoszeń parafialnych.

Bp Adam Bałabuch
Wikariusz Generalny

2.
ZAPROSZENIE NA X DIECEZJALNĄ
PIELGRZYMKĘ KATECHETÓW DO KOŚCIOŁA
WNIEBOWZIĘCIA NMP
W BIELAWIE 5 KWIETNIA 2014 R.

Drodzy Katecheci!

W trwającym roku przeżywamy czas podziękowania za dziesięć lat ustanowienia przez Jana Pawła II naszej diecezji świdnickiej. Chcemy stanąć przed Bogiem ze słowami dziękczynienia, uwielbienia,

przeproszenia i prośby. „Oto 25 marca br., w uroczystość Pańskiego Zwiastowania, minie dziesięć lat od zaistnienia naszej diecezji. Nadchodzi zatem dla nas czas podziękowania Panu Bogu i ludziom, za ogrom dobra, jakie stało się naszym udziałem w ciągu minionych dziesięciu lat istnienia naszej rodziny diecezjalnej” – napisałem w liście na tegoroczny Wielki Post. Bardzo dobrze zdaję sobie sprawę z tego, że pośród tego dobra jest Wasz ogromny wkład, jaki wnieśliście podczas dziesięciu lat działania naszego Kościoła lokalnego. Jako ludzie powołani przez Boga jesteście jednocześnie posłani, aby doprowadzić uczniów „nie tylko do spotkania z Jezusem Chrystusem, ale do zjednoczenia, a nawet głębokiej z Nim zażyłości” (*Adhortacja Catechesi tradendae*, nr 5).

W tym szczególnym roku zapraszam Was bardzo serdecznie do kościoła pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Bielawie na doroczną pielgrzymkę, którą będziemy przeżywać 5 kwietnia br. Wpatrując się w Maryję wziętą przez Jej Syna do nieba, pragniemy sobie na nowo uświadomić cel naszej ziemskiej wędrówki, a także cel naszych wysiłków podejmowanych na ziemi dla zbawienia ludzi, zwłaszcza prowadzenia dzieci i młodzieży do Chrystusa.

W zakończonym niedawno pierwszym roku pontyfikatu Papieża Franciszka, wsłuchujemy się w jego wezwanie, by docierać ze słowem Bożym wszędzie, gdzie jest to tylko możliwe. Odczytujemy je nie tylko troskę o tych, którzy przychodzą na katechezę, ale jako misję poszukiwania tych, którzy pogubili się w wierze, a nawet odeszli od Boga.

Podczas pielgrzymki pragniemy dziękować, ale i modlić się o umocnienie wiary katechetów, by jej mocą coraz bardziej owocne były ich wysiłki utwierdzania w wierze i poszukiwania nowych uczniów Chrystusa.

W oczekiwaniu na nasze wspólne pielgrzymowanie z całego serca Wam błogosławię.

Świdnica, 24 marca 2014 r.

Bp Ignacy DEC
Biskup Świdnicki

PROGRAM

godz. 10.00 – przyjazd i recepcja

godz. 10.30 – wystawienie i adoracja Najśw. Eucharystii, okazja do skorzystania z sakramentu Pokuty i Pojednania

godz. 11.00 – Eucharystia pod przewodnictwem JE Ks. Biskupa Ignacego Deca

– Akt oddania się katechetów diecezji świdnickiej Matce Bożej
– katecheci

godz. 12.30 – przerwa na herbatę

godz. 13.00 – konferencja pt. „Aktualne zadania obrońców życia człowieka – dr inż. Antoni Zięba, Prezes Polskiego Stowarzyszenia Obrońców Życia Człowieka (Kraków)

godz. 13.45 – komunikaty Wydziału Katechetycznego – ks. dr Marek Korgul

Zakończenie pielgrzymki przewidujemy ok. godz. 14.30.

ZARZĄDZENIE

Proszę Przewielebnego Księdza Proboszcza o przekazanie powyższego zaproszenia Księdza Biskupa Świdnickiego wszystkim katechetom zakonnym i świeckim pracujących na terenie parafii Księdza Proboszcza, a w ogłoszeniach parafialnych o podanie wiernym informacji o tej pielgrzymce. Proszę też zachęcić wiernych do modlitwy w intencji katechetów, nauczycieli i wychowawców.

Ks. dr Marek Korgul
Wikariusz Biskupi ds. katechezy

3.

ZAPROSZENIE BISKUPA ŚWIDNICKIEGO NA DIECEZJALNE DZIEKCZYNIENIE ZA KANONIZACJĘ JANA PAWŁA II W DNIU 8 V 2014 R.

Umiłowani Diecezjanie,

w minioną niedzielę cieszyliśmy się kanonizacją dwóch papieży: Jana Pawła II i Jana XXIII. Zarówno będąc na Watykanie czy też w swoich domach przed telewizorami czuliśmy wielką radość, że Papież Franciszek ogłosił świętym Kościoła naszego Wielkiego Rodaka. Bądźmy wdzięczni Bożej Opatrzności, że za naszego życia dane nam było doczekać tak niezwykłego dnia w historii Kościoła i naszej Ojczyzny. Naszą radość z daru kanonizacji Jana Pawła II chcemy wyrazić wspólnie, w czwartek 8 maja, w dzień naszego diecezjalnego odpustu, kiedy przypada uroczystość św. Stanisława.

Dlatego zapraszam Was drodzy, przybądźcie licznie tego dnia do Świdnicy, byśmy mogli jako rodzina diecezjalna wyśpiewać nasze dziękczynne *Te Deum laudamus* za dar kanonizacji. Aby cała nasza diecezja była reprezentowana na naszej wspólnej modlitwie, uprzejmie proszę wszystkich dziekanów naszej diecezji, aby z każdego dekanatu przybyła do katedry świdnickiej na tę uroczystość przynajmniej jedna autokarowa pielgrzymka. Nasze obchody rozpoczną się o godz. 17.00 od uroczystych nieszporów w kościele pw. św. Józefa, następnie z relikwiami św. Stanisława i św. Jana Pawła II, procesyjnie przejdziemy do katedry, gdzie o godz. 18.00 uroczystej Mszy św. przewodniczyć będzie i homilię wygłosi JE ks. abp Józef Kowalczyk, Prymas Polski. Po zakończeniu Mszy św. dokonamy na placu przed katedrą odsłonięcia i poświęcenia pomnika św. Jana Pawła II. Następnie ok. godz. 19.45 rozpocznie się koncert zespołu TGD (Trzecia Godzina Dnia) z udziałem Mieczysława Szcześniaka.

Proszę by parafie, grupy formacyjne zabrały ze sobą swoje sztandary. Poczty sztandarowe proszone są o przybycie do kościoła św. Józefa najpóźniej o godz. 17.15.

Drodzy, licząc na Wasze przybycie na diecezjalne dziękczynienie za kanonizację z serca błogosławie.

Świdnica, dnia 30 kwietnia 2014 r.

*Bp Ignacy Dec
Biskup Świdnicki*

**4.
LIST BISKUPA ŚWIDNICKIEGO
NA IV NIEDZIELĘ WIELKANOCY
– „NIEDZIELĘ DOBREGO PASTERZA”**

Nasza troska duchowa i materialna o kapłanów

Drodzy bracia kapłani, siostry zakonne, umiłowani diecezjanie!

Przeżywamy Okres Wielkanocy, podczas którego wielbimy pośród nas zmartwychwstałego Jezusa. Nasz Pan przychodzi do nas, podobnie jak przychodził do swoich Apostołów, by przynieść nam dar Bożego pokoju, dar odpuszczenia grzechów, a przede wszystkim dar Ducha Świętego. Czyni to wszystko po to, jak sam mówi do nas w dzisiejszej Ewangelii, „aby owce miały życie i miały je w obfitości” (J 10, 10). W dzisiejszą IV Niedzielę Wielkanocną, patrzymy na zmartwychwstałego Chrystusa jako na Dobrego Pasterza, który został nam przysłany przez Boga Ojca, aby nas prowadzić do źródła prawdziwego i pełnego życia. Zmartwychwstały Jezus pragnie, byśmy dziś na nowo uświadomili sobie, że jest On dla każdego z nas Przewodnikiem po drogach naszego życia, który – jak śpiewaliśmy w psalmie: „wiedzie nas po właściwych ścieżkach”, który w każdym, nawet najtrudniejszym czasie, nas wspomaga, jak wyznaje psalmista:

„Chociażbym przechodził przez ciemną dolinę zła się nie ulękne, bo Ty jesteś ze mną” (Ps 23, 4).

Dzisiejsza Niedziela Dobrego Pasterza rozpoczyna także Tydzień Modlitw za powołanych do służby Bożej w Kościele oraz Tydzień Modlitw o nowe i święte powołania kapłańskie, zakonne i misyjne. Tegoroczny Tydzień przeżywany jest w sposób szczególny, zwłaszcza w Polsce, w atmosferze dziękczynienia za dar kanonizacji Jana Pawła II, wielkiego Polaka, ale przede wszystkim wielkiego Pasterza Kościoła. Dla wielu z nas św. Jan Paweł II jest wzorem bycia prawdziwym kapłanem, oddanym całkowicie na służbę Bogu i ludziom. Trzeba pamiętać w kontekście dzisiejszej Niedzieli Dobrego Pasterza, że znaczną część swojego papieskiego nauczania św. Papież Polak poświęcił trosce o nowe powołania kapłańskie, zakonne i misyjne.

1. Św. Jan Paweł II wzywa nas do modlitwy o nowe powołania kapłańskie, zakonne i misyjne

Św. Jan Paweł II wiedział doskonale, że nowi pracownicy Winnicy Pańskiej są przede wszystkim darem Boga i że kolebką powołań kapłańskich bywa najczęściej dobra, chrześcijańska rodzina.

Podczas kanonizacji bł. Jana Pawła II, Ojciec Święty Franciszek nazwał polskiego papieża „Papieżem rodziny”. W tym kontekście wymownie brzmią słowa św. Jana Pawła II zamieszczone w adhortacji apostołskiej: *Pastores dabo vobis*: „Szczególne wezwanie kieruję do rodzin: niech rodzice, a zwłaszcza matki, umieją hojnie ofiarowywać Panu swoich synów, których On powołuje do kapłaństwa, niech towarzyszą im z radością na drodze ich powołania, świadomi, że pomnażają i pogłębiają w ten sposób swą płodność jako chrześcijanie i członkowie Kościoła i mogą w pewnym sensie zaznać szczęścia, które stało się udziałem Dziewicy-Matki Maryi: «Błogosławiona jesteś między niewiastami i błogosławiony jest owoc Twojego łona» (Łk 1, 42)” (PDV, nr 82).

Natomiast do młodych, we wspomnianej adhortacji, zwrócił się z gorącym apelem: „Bądźcie bardziej podatni na głos Ducha, w głębi waszych serc zechciejcie usłyszeć wielkie wezwania Kościoła i ludzkości, nie lękajcie się otworzyć waszych dusz na powołanie Chrystusa Pana, umiejcie dostrzec pełne miłości spojrzenie, jakim was ogarnia, z entuzjazmem odpowiedzcie na propozycję naśladowania Go całym życiem” (PDV, nr 82).

2. Wezwanie do modlitwy o nowe powołania kapłańskie i zakonne oraz za powołanych do służby Bożej w Kościele świdnickim

Drodzy diecezjanie! Jako pasterz Kościoła świdnickiego chciałbym powyższe słowa św. Jana Pawła II powtórzyć zarówno młodym naszej diecezji, ich rodzinom, jak i wszystkim diecezjanom. To także tu, w diecezji świdnickiej, potrzeba nam nowych kapłanów, nowych siostr zakonnych, powołanych przez Pana, aby w szczególny sposób byli znakiem Jego miłości, objawianej w posłudze słowa, sakramentów świętych, posłudze pasterskiej i posłudze miłosierdzia. Módlmy się gorąco, by Pan powołał spośród mieszkańców naszej świdnickiej ziemi wielu młodych, którzy za wzorem św. Jana Pawła II, jak lubił śpiewać polski Papież – „swoją łódź pozostawią na brzegu i razem z Jezusem rozpoczną dziś nowy łów”.

Dziś, z racji rozpoczynającego się Tygodnia Modlitw o powołania, proszę szczególnie o modlitwę za wszystkich powołanych do służby kapłańskiej i zakonnej. Proszę o modlitwę za kleryków, przełożonych i profesorów Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Świdnickiej. Proszę o modlitwę za przygotowujących się do życia zakonnego. Proszę o modlitwę o gorliwość, świętość i radość dla wszystkich osób powołanych.

Polecam również waszym modlitwom 11 diakonów naszego Seminarium, którzy w sobotę 24 maja o godz. 10.00 w katedrze świdnickiej przyjmą święcenia prezbiteratu. Serdecznie zapraszam na tę uroczystość rodziny, przyjaciół i znajomych z parafii pochodzenia diakonów. Zapraszam również ministrantów, lektorów, ceremoniarzy, młodzież, Towarzystwo Przyjaciół naszego Seminarium, członków wspólnot i ruchów kościelnych oraz tych, którym zależy na świętości i gorliwości osób powołanych.

Pragnę przy tej okazji w imieniu własnym oraz w imieniu Księdza Rektora, Księży Przełożonych i Kleryków naszego Seminarium w Świdnicy, wyrazić wdzięczność wszystkim, którzy swoją modlitwą i ofiarą wspierają świdnicki „dom powołanych”. Dziękuję księżom proboszczom i wikariuszom, siostram zakonnym, katechetom, członkom Towarzystwa Przyjaciół oraz diecezjanom i dobrodziejom za wszelką dobroć okazaną tej szczególnej wspólnotce, będącej „źrenicą oka” naszego Kościoła. Dziękuję wam, kochani wierni świeccy, za modlitwę i wszelkie przejawy życzliwości wobec biskupów, kapłanów, kleryków i osób zakonnych.

3. Troska rodziny diecezjalnej o kapłanów seniorów

W Niedzielę Dobrego Pasterza wspomnijmy również wszystkich duszpasterzy, których spotkaliśmy na drodze naszego życia; tych, którzy udzielali nam sakramentów świętych, którzy nas katechizowali. Wielu kapłanów, którzy ciężko pracowali w duszpasterstwie, jest już w podeszłym wieku; są schorowani i zmęczeni. Dlatego drodzy diecezjalnie, proszę Was o modlitwę za tych wszystkich kapłanów, którzy służyli przez wiele lat na terenie naszej diecezji, a dziś przeszli na kapłańską emeryturę. Chciałbym razem z Wami podziękować tym wszystkim kapłanom za trud ich posługi, za wieloletnie poświęcenie się z całego serca służbie Bogu i ludziom. To, że dziś nasze świątynie nie są puste, że są wypełnione wierzącymi ludźmi, jest owocem także ich gorliwej posługi i zaangażowania. Za cały ten trud duszpasterskiej pracy pragnę dziś razem ze wszystkimi diecezjanami złożyć tym kapłanom serdeczne podziękowanie, a także wyrazić uznanie i szacunek.

Pragnę przypomnieć, że kapłani wiek emerytalny osiągają po skończeniu 75. roku życia. Warto nadmienić, że do roku 1989 duchowni nie mieli możliwości korzystania z ubezpieczenia społecznego, dlatego sytuacja materialna wielu z nich jest trudna. Nasi księża seniorzy, odpowiadając niegdyś na głos Bożego powołania, zrezygnowali z założenia własnej rodziny, która jest naturalnym środowiskiem spędzania starości. Przyjmując święcenia prezbiteratu stali się członkami rodziny diecezjalnej, której służyli, poświęcając swoje talenty, zdrowie i siły. Dlatego jako jedna rodzina, której na imię diecezja świdnicka, musimy wspólnie zatroszczyć się o naszych drogich kapłanów emerytów.

Wyrazem naszej troski o kapłanów seniorów jest Dom Księża Emerytów w Świdnicy znajdujący się przy ulicy Kotlarskiej 17, wyremontowany staraniem duchownych i wiernych świeckich naszej diecezji. Remont budynku przeprowadzono ze środków własnych diecezji świdnickiej oraz z ofiar składanych przez wszystkich księży pracujących na jej terenie. Kolejnym ważnym i kosztownym etapem przygotowywania godnego miejsca spędzania ostatniego etapu życia kapłanów emerytów jest wyposażenie domu: przygotowanie kaplicy, kuchni, refektarza oraz mieszkań. Pragnę wam, drodzy kapłani i diecezjanie, podziękować za ofiary, które już przeznaczycie na ten cel i które pragniecie przeznaczyć w przyszłości. Okazją ku temu będzie zbiórka ofiar do puszek, którą przeprowadzimy we wszystkich kościołach diecezji na zakończenie Tygodnia Modlitw o powołania,

tj. w niedzielę 18 maja br. Bardzo dziękuję za wsparcie tego ważnego dzieła. Dom Księży Emerytów jest wyrazem naszej wspólnej troski, by kapłani, którzy wiele lat przepracowali na niwie Pańskiej, mogli w spokoju i z godnością przeżywać jesień swojego życia w oczekiwaniu na ostateczne wezwanie przez Pana.

Zakończenie

Drodzy bracia i siostry! W tym roku obchodzimy 10-lecie istnienia naszej diecezji. Dziękujemy Bogu za wszystkie liczne dzieła, jakie udało nam się zrealizować w naszym świdnickim Kościele. Doświadczaliśmy przez te lata licznych znaków Bożej Opatrzności i Bożej łaski, a także ludzkiej życzliwości i hojności. Prośmy więc także w dzisiejszą niedzielę, by Jezus zmartwychwstały był dla nas dalej Dobrym Pasterzem, a my, byśmy byli jak najlepszymi Jego owcami, by napępiał nas obfitymi darami Ducha Świętego na chwałę Boga i pożytek ludzi. Amen.

*Wasz biskup
Bp Ignacy Dec*

Zgodnie z decyzją JE Księdza Biskupa Ignacego Deca powyższy list należy odczytać w czasie wszystkich Mszy św. w IV Niedzielę Wielkanocną, dn. 11maja 2014 r.

*Bp Adam Bałabuch
Wikariusz generalny*

5.
ZAPROSZENIE BISKUPA ŚWIDNICKIEGO
DO UDZIAŁU W XI PIELGRZYMCE RODZIN
DO SANKTUARIUM
MATKI BOŻEJ KRÓLOWEJ RODZIN
W WAMBIERZYCACH

Drodzy diecezjanie,

W sobotę, 31 maja br., w Sanktuarium Matki Bożej Królowej Rodzin w Wambierzycach odbędzie się już po raz 11. pielgrzymka rodzin diecezji świdnickiej. U Matki Bożej będziemy dziękować za dar naszych rodzin, które stanowią najbliższe nam wspólnoty, gdzie odnajdujemy zrozumienie i poczucie bezpieczeństwa. Zdajemy sobie sprawę, że w obecnym czasie nasze rodziny potrzebują odrodzenia. W wielu wypadkach uzdrowienia wymagają wewnętrzne relacje rodzinne. Z troską myślimy o przyszłości dzieci i młodzieży, która potrzebuje mądrego ukierunkowania na dorosłe życie.

Wierzmy, że razem z Maryją w Jej wambierzyckim sanktuarium, przyzywając wstawiennictwa św. Jana Pawła II, papieża rodziny i wielbiąc Boga na wspólnej modlitwie doświadczymy mocy Chrystusa, który ma moc nas uzdrowić i napełnić siłą do starań o kształt polskiej rodziny.

Zapraszam Was serdecznie do Wambierzyc w sobotę 31 maja. Nasze spotkanie, które rozpocznie się o godz. 15.00 i wypełni się modlitwą, głoszeniem słowa Bożego i świadectwami zakończy Msza św., której przewodniczyć będzie JE ks. bp Adam Bałabuch.

Wszystkim rodzinom naszej diecezji a zwłaszcza tym, które przybędą do Wambierzyc z serca błogosławię.

Bp Ignacy Dec
Biskup Świdnicki

Powyższe zaproszenie Biskupa Świdnickiego należy odczytać w niedzielę, 18 maja br., w ramach ogłoszeń parafialnych.

6. **ZAPROSZENIE BISKUPA ŚWIDNICKIEGO NA REKOLEKCJE DIECEZJALNE W DNIU 29 CZERWCA W ŚWIDNICY**

Drodzy diecezjanie!

Dzień zesłania Ducha Świętego przypomina nam o Jego odnawiającym i uświęcającym działaniu w Kościele i świecie. Wołamy z głębi serc o Ducha Świętego, by przemieniał nasze życie osobiste, rodzinne i społeczne. W 10. rocznicę istnienia naszej diecezji zdajemy sobie sprawę, że potrzebujemy prosić Ducha Świętego, by nas odrodził, umocnił w jedności i zapale wyznawania wiary. Dlatego już dziś serdecznie zapraszam Was na niedzielę 29 czerwca do Świdnicy.

Tego dnia, na obiektach OSiR-u, odbędą się wyjątkowe jednodniowe rekolekcje diecezjalne pod hasłem „Wygraj Życie”. Będą je prowadzili ojcowie Enrique i Antonnelo, którzy przybędą do nas z dalekiej Brazylii. Spotkanie rozpocznie się o godz. 9.00 i wypełnią je konferencje ojców, wspólna modlitwa uwielbienia i śpiew. Najważniejszym wydarzeniem, podsumowującym nasze rekolekcje, będzie Msza św. polowa, która rozpocznie się o godz. 15.00. Gorąco liczę na Wasze przybycie, byśmy wspólnie, w tej wyjątkowej formie przeżyli nasze wielkie święto jako wspólnota diecezjalna.

Księży Proboszczów proszę, by zorganizowali wyjazd ze swoich parafii. Wydaje się być czymś oczywistym założenie, że podczas rekolekcji diecezjalnych będzie reprezentowana każda wspólnota parafialna.

Chociaż spotkanie ma charakter otwarty i może w nim wziąć udział każdy, to jednak ze względów organizacyjnych, a spodziewamy się kilku tysięcy osób, uprzejmie proszę, aby do 20 czerwca dokonać zgłoszenia parafialnego, wspólnotowego lub indywidualnego, wypełniając formularz, który jest dostępny na stronie internetowej diecezji świdnickiej. Jednocześnie zachęcam duszpasterzy pracujących z młodzieżą, by włączyli się w zaplanowane na sobotę, 28 czerwca,

w Dzierżonowie całodniowe rekolekcje diecezjalne dla młodzieży prowadzone także przez naszych brazylijskich gości.

Umiłowani! Serdecznie was zapraszam na to nasze diecezjalne święto. Bądźmy razem w niedzielę 29 czerwca. Niech Duch Święty nas przygnali, wzbudzi pragnienie wspólnej modlitwy, podczas której wyznamy naszą miłość do Chrystusa.

*Bp Ignacy Dec
Biskup Świdnicki*

Powyższe zaproszenie należy odczytać w ramach ogłoszeń duszpasterskich w niedzielę 8 czerwca br, we wszystkich kościołach i kaplicach diecezji świdnickiej.

*Bp Adam Bałabuch
Wikariusz Generalny*

V. KALENDARIUM BISKUPA ŚWIDNICKIEGO

ROK 2014

Kwiecień

- 01 IV 2014 Zajęcia dydaktyczne w Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu, godz. 9.20-12.50.
- 01 IV 2014 Wizyta u ks. kard. Henryka Gulbinowicza we Wrocławiu, godz. 11.00.
- 01 IV 2014 Udział w posiedzeniu Rady Pedagogicznej Wyższego Seminarium Duchownego w Świdnicy, godz. 16.00.
- 02 IV 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 02 IV 2014 Msza św. z homilią, poprzedzona Drogą Krzyżową, na stadionie na Białym Kamieniu z okazji dziewiątej rocznicy śmierci bł. Jana Pawła II, transmitowana przez Radio Maryja i Telewizję Trwam, godz. 17.00.
- 03 IV 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-11.00.
- 03 IV 2014 Msza św. pogrzebowa z homilią za śp. Alicję Kisiel, matkę ks. Radosława, kościół pw. Matki Bożej Królowej Polski w Januszkowicach, dek. Oleśnica, godz. 13.00; złożenie do grobu – cmentarz Jaksonowice, godz. 14.30.
- 04 IV 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 05 IV 2014 Msza św. z homilią podczas pielgrzymki katechetów do parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Bielawie, godz. 11.00.
- 06 IV 2014 Wizytacja kanoniczna w parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Starczowie.
- 07 III 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 11.00-12.00.
- 08 IV 2014 Zajęcia dydaktyczne w Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu, godz. 9.20-13.40.

- 09 IV 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 09 IV 2014 Słowo do uczestników XVIII Ogólnopolskiego Konkursu Wiedzy Biblijnej – Etap diecezjalny, aula Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 11.00.
- 09 IV 2014 Msza św. z homilią oraz Sakrament Bierzmowania w parafii pw. Ducha Świętego w Bielawie – na zakończenie rekolekcji wielkopostnych w parafii, godz. 18.00
- 10 IV 2014 Wykład pt. „Jan Paweł II – filozof” – podczas sympozjum naukowego pt. *Tryptyk Jana Pawła II*, Papieski Wydział Teologiczny we Wrocławiu, godz. 11.00.
- 10 IV 2014 Msza św. pogrzebowa z homilią oraz przewodniczenie obrzędowi Ostatniego pożegnania śp. Eugeniusza Chomiaka, ojca ks. Stanisława Chomiaka, kancлера Świdnickiej Kurii Biskupiej, proboszcza par. pw. Wniebowzięcia NMP w Bielawie – kościół i cmentarz par. pw. Narodzenia NMP w Łądku-Zdroju, godz. 14.00.
- 10 IV 2014 Msza św. z homilią w kościele św. Krzyża w Świdnicy z okazji IV rocznicy katastrofy smoleńskiej, godz. 20.00.
- 11 IV 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 11 IV 2014 Udział w akademii poświęconej bł. Janowi Pawłowi II, Centrum Kultury w Boguszowie-Gorcach, godz. 16.30.
- 11 IV 2014 Msza św. z homilią oraz poświęcenie odnowionych organów w kościele pw. Świętej Trójcy w Boguszowie-Gorcach, godz. 18.00.
- 12 IV 2014 Przewodniczenie Diecezjalnemu Dniu Młodzieży: miejska Droga Krzyżowa, godz. 12.15; adoracja Najświętszego Sakramentu i Msza św. z homilią w katedrze świdnickiej, godz. 14.00.
- 13 IV 2014 Msza św. z homilią w katedrze świdnickiej na rozpoczęcie Wielkiego Tygodnia, godz. 10.00.
- 14 IV 2014 Wizytacja kanoniczna w parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Kamieńcu Ząbkowickim – wizyta w szkołach i u sióstr zakonnych, odwiedziły chorych.
- 15 IV 2014 Zajęcia dydaktyczne w Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu, godz. 9.20-12.50.

-
- 16 IV 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-10.45.
- 16 IV 2014 Udział w uroczystościach związanych z 74. rocznicą Zbrodni Katyńskiej oraz z Dniem Saper, zorganizowanych przez Związki Kombatantki i Żołnierskie Ziemi Świdnickiej oraz radnego Miasta Świdnicy Tadeusza Grabowskiego, Świdnica, godz. 11.00.
- 17 IV 2014 Msza św. Krzyżma z homilią w katedrze świdnickiej, godz. 9.00; spotkanie przedświąteczne z duchowieństwem, Wyższe Seminarium Duchowne w Świdnicy, godz. 10.30.
- 17 IV 2014 Spotkanie wielkoczwartkowe z kapłanami dekanatu Bielawa w parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Bielawie, godz. 14.00.
- 17 IV 2014 Msza św. Wieczerzy Pańskiej z homilią oraz obrzędem obmycia nóg, katedra świdnicka, godz. 18.00.
- 18 IV 2014 Przewodniczenie Liturgii Godzin w katedrze świdnickiej, godz. 8.00.
- 18 IV 2014 Adoracja prywatna przed Ołtarzem Wystawienia Najświętszego Sakramentu, godz. 9.55-12.45.
- 18 IV 2014 Przewodniczenie modlitwie Koronki do Miłosierdzia Bożego w parafii pw. Bożego Miłosierdzia w Świdnicy, godz. 15.00.
- 18 IV 2014 Udział w nabożeństwie Drogi Krzyżowej ulicami osiedla Zarzecze, w parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Świdnicy, godz. 15.30.
- 18 IV 2014 Przewodniczenie Liturgii Męki i Śmierci Pańskiej w Sanktuarium Relikwii Drzewa Krzyża Świętego w Wałbrzychu, godz. 18.00.
- 18 IV 2014 Udział w miejskiej Drodze Krzyżowej w parafii pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Wałbrzychu, godz. 20.30.
- 19 IV 2014 Udział w Liturgii Godzin w katedrze świdnickiej, godz. 8.00.
- 19 IV 2014 Poświęcenie pokarmów wielkanocnych i wspólne śniadanie w Domu Towarzystwa Pomocy im. św. Brata Alberta w Świdnicy, godz. 11.00.
- 19 IV 2014 Przewodniczenie Liturgii Wigilii Paschalnej w katedrze świdnickiej, godz. 20.00.

- 20 IV 2014 Przewodniczenie procesji rezurekcyjnej i Mszy św. z homilią w katedrze świdnickiej, godz. 6.00.
- 21 IV 2014 Wizytacja kanoniczna w parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Kamieńcu Ząbkowickim – część liturgiczna
- 22 IV 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 23 IV 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 24 IV 2014 Udział w spotkaniu biskupów Metropolii Wrocławskiej w Legnicy, z okazji imienin ks. bpa Marka Mendyka, godz. 13.00.
- 25 IV 2014 Wylot do Rzymu na uroczystość kanonizacji bł. Jana XXIII i bł. Jana Pawła II
- 27 IV 2014 Udział we Mszy św. koncelebrewanej pod przewodnictwem Ojca Świętego Franciszka na Placu św. Piotra w Rzymie, podczas której miała miejsce kanonizacja papieży: Jana XXIII i Jana Pawła II, godz. 10.00.
- 28 IV 2014 Udział we Mszy św. dziękczynnej za kanonizację Jana Pawła II, koncelebrewanej pod przewodnictwem kard. Angelo Camastri, wikariusza generalnego Jego Świątobliwości na Państwo Watykańskie – na Placu św. Piotra w Rzymie, godz. 10.00.
- 28 IV 2014 Udział w koncercie dziękczynnym *Te Deum laudamus* – za kanonizację Jana aPawła II w Bazylice Santa Maria Maggiore, godz. 20.00.
- 29 IV 2014 Modlitwa pożegnalna na grobie św. Jana XXIII i św. Jana Pawła II, godz. 9.00-10.30.
- 30 IV 2014 Wizyta na budowie Hospicjum w Świdnicy, godz. 11.30.
- 30 IV 2014 Poświęcenie pomnika św. Jana Pawła II, uroczyste wprowadzenie relikwii św. Jana Pawła II, Oraz Msza św. z homilią w kościele św. Ap. Piotra i Pawła w Dusznikach-Zdroju, godz. 15.00.

Maj

- 01 V 2014 Przewodniczenie pielgrzymce kapłanów diecezji świdnickiej do Sanktuarium Matki Bożej Łaskawej w Krzeszowie, godz. 9.30-14.00.

- 01 V 2014 Msza św. odpustowa z homilią oraz sakrament bierzmowania w kościele pw. św. Józefa Robotnika w Wałbrzychu, godz. 17.30.
- 02 V 2014 Nawiedzenie Sanktuarium Miłosierdzia w Bożego w Krakowie-Łagiewnikach, godz. 11.00.
- 02 V 2014 Msza św. z homilią w Centrum św. Jana Pawła II w Krakowie, godz. 12.00.
- 03 V 2014 Udział w uroczystości Matki Bożej Królowej Polski na Jasnej Górze, pod przewodnictwem ks. abpa Stanisława Gądeckiego, przewodniczącego KEP, godz. 11.00.
- 03 V 2014 Udział w uroczystych nieszpórach w archikatedrze gnieźnieńskiej oraz w procesji do kościoła pw. św. Michała na rozpoczęcie uroczystości ku czci św. Wojciecha, głównego patrona Polski, godz. 19.30.
- 04 V 2014 Udział w procesji z kościoła pw. św. Michała na plac św. Wojciecha i udział w koncelebrze z udziałem Episkopatu pod przewodnictwem ks. abpa Józefa Kowalczyka, Prymasa Polski, z homilią ks. kard. Stanisława Dziwisza, metropolity katowickiego, godz. 9.00.
- 04 V 2014 Msza św. z homilią na zakończenie peregrynacji Figury Św. Michała Archanioła, kościół pw. świętych Ap. Piotra i Pawła w Dobromierzu, godz. 18.00.
- 05 V 2014 Wizytacja w parafii pw. św. Mikołaja w Dobroszowicach.
- 06 V 2014 Zajęcia dydaktyczne w Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu, godz. 9.20-12.00.
- 06 V 2014 Postawienie Pomnika św. Jana Pawła II na Placu przed katedrą w Świdnicy.
- 06 V 2014 Wizyta u Sióstr Służebniczek w domu prowincjalnym we Wrocławiu, godz. 12.30.
- 06 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. św. Anny w Grodziszczu, godz. 17.00.
- 07 V 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 07 V 2014 Msza św. z homilią oraz poświęcenie nowych dzwonów w kościele pw. św. Marcina w Gogołowie (parafia pw. Michała Archanioła w Wirach), godz. 17.00.

- 08 V 2014 Udział w posiedzeniu Świdnickiej Kapituły Katedralnej, aula kurialna, godz. 15.30.
- 08 V 2014 Udział w Nieszporach na rozpoczęcie uroczystości ku czci św. Stanisława biskupa i męczennika, patrona diecezji świdnickiej, kościół pw. św. Józefa w Świdnicy, godz. 17.00.
- 08 V 2013 Udział w procesji z relikwiami św. Stanisława i św. Jana Pawła II z kościoła pw. św. Józefa do katedry świdnickiej, godz. 17.30.
- 08 V 2014 Diecezjalne dziękczynienie za kanonizację Jana Pawła II. Udział we Mszy św. koncelebrewanej pod przewodnictwem ks. abpa Józefa Kowalczyka, metropolity gnieźnieńskiego, Prymasa Polski, katedra Świdnicka, godz. 18.00.
- 08 V 2014 Poświęcenie pomnika św. Jana Pawła II na Placu przed katedrą świdnicką. Poświęcenia dokonał ks. abp Józef Kowalczyk, Prymas Polski, godz. 20.15.
- 09 V 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 09 V 2014 Msza św. z homilią, sakrament bierzmowania oraz poświęcenie popiersia św. Jana Pawła II w Dzieńmorowicach, godz. 15.00.
- 09 V 2014 Udział w uroczystości odsłonięcia i poświęcenia odtworzonych narokowych fresków w Oratorium Marianum Uniwersytetu Wrocławskiego, godz. 19.00.
- 10 V 2014 Wizytacja kanoniczna w parafii pw. św. Bartłomieja w Topoli.
- 11 V 2014 Udział w uroczystościach ku czci św. Stanisława, biskupa i męczennika w Krakowie, godz. 9.00-14.00.
- 11 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w kościele pw. św. Antoniego w Pieszycach, godz. 18.00.
- 12 V 2014 Skrutinia z diakonami przed święceniami prezbiteratu, godz. 9.00-13.00.
- 12 V 2014 Udział w spotkaniu wielkanocnym Towarzystwa Miłośników Lwowa i Kresów Południowo-Wschodnich, Hotel „Maria” w Wałbrzychu, godz. 15.30.

- 12 V 2014 Msza św. z homilią i Sakrament Bierzmowania w Prywatnym Gimnazjum Żeńskim Sióstr Niepokalanek im. bł. Marceliny Darowskiej w Wałbrzychu, godz. 17.00.
- 13 V 2014 Błogosławieństwo dla pielgrzymującej młodzieży, Wałbrzych, godz. 10.00.
- 13 V 2014 Zajęcia dydaktyczne w Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu, 12.00-13.40.
- 13 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w kościele pw. św. Bartłomieja w Kudowie-Zdroju, godz. 17.00.
- 14 V 2014 Skrutinia z diakonami przed przyjęciem święceń prezbiteratu, godz. 9.00-11.30.
- 14 V 2014 Uroczyste rozpoczęcie „III Maratonu Biblijnego” w kościele pw. św. Józefa w Świdnicy, godz. 9.30.
- 14 V 2014 Spotkanie księży proboszczów Wałbrzycha i innych organizatorów „Mszy św. papieskiej” w Wałbrzychu (02 IV 2014) z dr Romanem Szelemejem, prezydentem Wałbrzycha, Wałbrzych, Aqua Park, godz. 12.00.
- 14 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Ząbkowicach Śląskich, godz. 18.00.
- 15 V 2014 Msza św. z homilią dla uczestników Ochotniczych Hufców Pracy, kościół pw. św. Jadwigi w Ząbkowicach Śląskich, godz. 10.00.
- 15 V 2014 Msza św. pogrzebowa z homilią za śp. Stanisławę Gargasewicz, mamę ks. Jana, wicedyrektora Caritas Diecezji Świdnickiej, kaplica pw. św. Mikołaja w Świdniku (parafia pw. św. Mikołaja w Kaczorowie), godz. 13.00.
- 15 V 2-14 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w bazylice strzegomskiej, godz. 17.00.
- 16 V 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 17 V 2014 Udział w uroczystości 50-lecia kapłaństwa ks. abpa Józefa Michalika, metropolity przemyskiego, katedra przemyska, godz. 11.00.

- 18 V 2014 Wizytacja kanoniczna w parafii pw. Nawiedzenia NMP w Bardo.
- 18 V 2014 Msza św. z homilią w katedrze świdnickiej na zakończenie IX Dni Papieskich w Świdnicy, godz. 18.00.
- 19 V 2014 Wizytacja kanoniczna w parafii pw. Nawiedzenia NMP w Bardo – wizyta w szkołach, w zakładach opieki społecznej i w zgromadzeniach zakonnych.
- 19 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. Niepokalanego Poczęcia NMP w Wałbrzychu, godz. 18.00.
- 20 V 2014 Zajęcia dydaktyczne w Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu, 12.00-13.40.
- 20 V 2014 Msza św. z homilią oraz poświęcenie nowych ławek i wewnętrznej elewacji w kościele pw. św. Wojciecha w Wałbrzychu, godz. 16.00.
- 20 V 2014 Msza św. z homilią oraz Sakrament Bierzmowania w parafii pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Świebodzicach, godz. 18.00.
- 21 V 2014 Msza św. z homilią w parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Świdnicy – z księżmi obchodzącymi 20-lecie kapłaństwa, godz. 11.00.
- 21 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania i poświęcenie nowych witraży w parafii pw. św. Michała Archanioła w Mieroszowie, godz. 17.00.
- 22 V 2014 Udział w ceremonii otwarcia pierwszego europejskiego zakładu firmy MANDO, Wałbrzyska Strefa Ekonomiczna, ul. Uczniowska 36, godz. 10.30.
- 22 V 2014 Spotkanie z księżmi dekanatu Świebodzice z okazji imienin ks. Wenancjusza Roga, Dobromierz, godz. 13.00.
- 22 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. św. Józefa w Świdnicy, godz. 18.30.
- 23 V 2014 Msza św. z homilią w kościele pw. Zmartwychwstania Pańskiego, z okazji 50-lecia Szkoły Podstawowej nr 30 im. Armii Krajowej w Wałbrzychu, godz. 9.00; udział w okolicznościowej akademii, Szkoła Podstawowa nr 30, godz. 12.00.
- 23 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. św. Franciszka z Asyżu w Wałbrzychu, godz. 18.00.

- 24 V 2014 Msza św. z homilią oraz udzielenie Sakramentu Kapłaństwa jedenastu diakonom, absolwentom WSD w Świdnicy, katedra świdnicka, godz., 10.00.
- 24 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. Świętej Trójcy w Jedlinie-Zdroju, godz. 15.30.
- 24 V 2014 Udział w Apelu Jasnogórskim, Jasna Góra, godz. 21.00
- 24 V 2014 Udział w nabożeństwie Drogi Krzyżowej na Jasnogórskich Wałach – z 90. Ogólnopolską Pielgrzymką Pracowników Służby Zdrowia na Jasną Górę, godz. 22.00.
- 24 V 2014 Msza św. z homilią w Jasnogórskiej Kaplicy dla uczestników 90. Ogólnopolskiej Pielgrzymki Pracowników Służby Zdrowia, godz. 23.30.
- 25 V 2014 Udział w uroczystości koronacji obrazu Matki Bożej Szkaplerznej w Stalowej Woli – Rozwadowie. Wygłoszenie homilii mszalnej, godz. 12.00.
- 25 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament Chrztu Michała Siuzdaka, kościół pw. Matki Bożej Królowej Polski w Nowej Sarzynie, godz. 16.30.
- 26 V 2014 Msza św. z homilią z księżmi obchodzącymi 30-lecie kapłaństwa, kościół pw. Chrystusa Króla w Brzegu Dolnym, godz. 11.00.
- 26 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. Chrystusa Zbawiciela Świata i Matki Bożej Różańcowej w Strzegomiu, godz. 18.00.
- 27 V 2014 Msza św. z homilią w kościele pw. św. Anny w grodziszczu, z okazji 10-lecia nadania Szkole Podstawowej w Grodziszczu imienia Jana Pawła II, godz. 9.30; udział w okolicznościowej akademii, godz. 11.00.
- 27 V 2014 Msza św. oraz Sakrament Bierzmowania w parafii pw. św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Nowej Rudzie-Słupiec, godz. 17.00
- 28 V 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 28 V 2014 Msza św. oraz Sakrament Bierzmowania w parafii pw. św. Michała Archanioła w Bystrzycy Kłodzkiej, godz. 17.00.

- 29 V 2013 Msza św. z homilią w katedrze świdnickiej z księżmi obchodzącymi 25-lecie kapłaństwa, godz. 12.00.
- 29 V 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. św. Jadwigi Śląskiej w Ząbkowicach Śląskich, godz. 17.00.
- 30 V 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 30 V 2014 Udział w rozstrzygnięciu uczniowskiego konkursu „Autobus moich marzeń” oraz poświęcenie czterech nowych autobusów dla Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego w Świdnicy, Rynek Świdnicki, godz. 13.00.
- 31 VI 2014 Skrutinia z kandydatami do święceń diakonatu, godz. 15.30-20.30.
- 31 V 2014 Przewodniczenie ostatniemu nabożeństwu majowemu w Wyższym Seminarium Duchownym w Świdnicy, godz. 20.30.

Czerwiec

- 01 VI 2014 Udział w ogólnopolskim dziękczynieniu za kanonizację św. Jana Pawła II w świątyni Opatrzności Bożej w Wilanowie, w Warszawie, godz. 12.00.
- 02 VI 2014 Udział w wykładzie Sekretarza Stanu Stolicy Apostolskiej, siedziba sekretariatu KEP w Warszawie, godz. 10.30.
- 02 VI 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Bielawie, godz. 17.00.
- 03 VI 2014 Msza św. z homilią w katedrze świdnickiej z okazji XI Spotkania Osób Niepełnosprawnych „Dobrze, że jesteś”, godz. 9.00; udział w okolicznościowej akademii – Zespół szkół Specjalnych w Świdnicy, godz. 10.30.
- 03 VI 2014 Egzaminy magisterskie oraz egzamin z doktorantami w Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu, godz. 12.00.
- 03 VI 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. św. Barbary w Wałbrzychu, godz. 18.00.

-
- 04 VI 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 04 VI 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w kościele pw. Matki Bożej Królowej Polski w Świdnicy, godz. 17.00.
- 05 VI 2014 Msza św. pogrzebowa z homilią, za śp. ks. prałata Sylwestra Irlę, b. proboszcza par. pw. św. Jerzego w Dzierżoniowie, kaplica cmentarna w Dzierżoniowie, godz. 12.00.
- 05 VI 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. św. Jakuba Apostoła w Pieszycach, godz. 18.00.
- 06 VI 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 06 VI 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. Zmartwychwstania Pańskiego w Wałbrzychu, godz. 18.00.
- 07 VI 2014 Udział w uroczystości Ingresu ks. abpa Wojciecha Polaka, arcybiskupa gnieźnieńskiego, Prymasa Polski, Gniezno, godz. 12.00.
- 07 VI 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w kościele pw. Miłosierdzia Bożego w Świdnicy, godz. 19.00.
- 08 VI 2014 Msza św. z homilią w katedrze świdnickiej na zakończenie X Tygodnia Kultury Chrześcijańskiej, godz. 10.00.
- 08 VI 2014 Msza św. oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. Ducha Świętego w Świdnicy, godz. 12.30.
- 08 VI 2014 Msza św. oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. św. Jana Nepomucena w Piskorzowie, godz. 17.00.
- 09 VI 2014 Przewodniczenie posiedzeniu Rady KEP ds. Apostolstwa Świeckich, Skwer kard. S. Wyszyńskiego w Warszawie, godz. 11.00.
- 10-11VI 2014 Udział w 365. Zebraniu Konferencji Episkopatu Polski w Warszawie 12 VI 2014 Egzamin z metafizyki alumnów II roku Metropolitalnego Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu, godz. 10.00-13.00.

- 13 VI 2014 Udział w roli recenzenta w kolokwium habilitacyjnym dr. Pawła Skrzydlewskiego w Katolickim Uniwersytecie lubelskim Jana Pawła II, godz. 11.00.
- 14 VI 2014 Msza św. z homilią oraz sakrament bierzmowania w kościele pw. św. Jadwigi Śląskiej w Bolkowie; obchody 30-lecia kapłaństwa ks. Wiesława Pisarskiego, miejscowego proboszcza i dziekana, godz. 11.00.
- 15 VI 2014 Udział w uroczystości 50-lecia kapłaństwa ks. Józefa Lenarta, parafia pw. św. Kazimierza we Wrocławiu; wygłoszenie okolicznościowej homilii, godz. 12.30.
- 16 VI 2014 Wizytacja kanoniczna w parafii pw. św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Ożarach.
- 17 VI 2014 Msza św. homilią z księżmi dziekanami diecezji świdnickiej w Wyższym Seminarium Duchownym w Świdnicy oraz przewodniczenie Konferencji Księża Dziekanów, godz. 9.00-14.00.
- 17 VI 2014 Msza św. oraz sakrament bierzmowania w parafii pw. św. Rodziny w Wałbrzychu, godz. 17.00.
- 18 VI 2014 Wizytacja kanoniczna w parafii pw. św. Andrzeja Apostoła w Lubnowie
- 19 VI 2014 Msza św. z homilią w katedrze świdnickiej oraz przewodniczenie procesji eucharystycznej w Świdnicy, z racji uroczystości Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa, godz. 9.30.
- 19 VI 2014 Msza św. z homilią w kościele pw. św. Wita w Niwie; przewodniczenie procesji eucharystycznej, z racji uroczystości Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa; poświęcenie wykonanych prac przy kościele, godz. 15.00.
- 20 VI 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 20 VI 2014 Msza św. oraz sakrament bierzmowania z homilią ks. abpa Dieudonne z Afryki, w parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Bielawie, godz. 16.00.

- 21 VI 2014 Msza św. z homilią z okazji złotego jubileuszu małżeńskiego Krystyny i Tadeusza Lutego, kaplica Bożego Ciała w archikatedrze wrocławskiej, godz. 17.00.
- 22 VI 2014 Udział w uroczystości 50-lecia kapłaństwa ks. Józefa Strugarka, parafia pw. Wniebowzięcia NMP w Szczawnie-Zdroju; wygłoszenie okolicznościowej homilii, godz. 12.00.
- 22 VI 2014 Wprowadzenie relikwii św. Jana Pawła II, Msza św. z homilią w kościele pw. św. Jana Chrzciciela w Ołdrzychowicach Kłodzkich, godz. 18.00.
- 23 VI 2014 Udział w spotkaniu kapłańskim kolegów kursowych z okazji 45. rocznicy święceń kapłańskich, parafia pw. Chrystusa Króla w Bolesławcu, godz. 11.00.
- 23 VI 2014 Udział w uroczystości 60-lecia kapłaństwa ks. Tadeusza Dudka, kościół pw. Wszystkich Świętych Strzelcach Świdnickich; wygłoszenie okolicznościowej homilii, godz. 18.00.
- 24-25VI 2014 Udział w rekolekcjach kapłańskich, prowadzonych ojców z Brazylii: Enrique Porcu i Antonello Cadeddu, w Sanktuarium Matki Bożej Królowej Rodzin w Wambierzycach.
- 26 VI 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.
- 27 VI 2014 Msza św. połączona z uroczystym poświęceniem kościoła pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Wałbrzychu, godz. 17.00.
- 28 VI 2014 Udział w uroczystości Ingresu ks. bpa Zbigniewa Kiernikowskiego do katedry legnickiej, godz. 11.00.
- 28 VI 2014 Msza św. dla młodzieży diecezji świdnickiej w ramach rekolekcji diecezjalnych z okazji X-lecia istnienia diecezji – prowadzonych przez ojców z Brazylii Enrique Porcu i Antonello Cadeddu, Hala Sportowa w Dzierżoniowie, godz. 16.00.
- 29 VI 2014 Msza św. z homilią z okazji dziesięciolecia powstania parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Świdnicy, godz. 12.00.

- 29 VI 2014 Msza św. na stadionie Ośrodka Sportu i Rekreacji (OSIR) w Świdnicy, kończąca rekolekcje diecezjalne, prowadzone przez brazylijskich ojców: Enrique Porcu i Antonello Cadeddu, godz. 15.00.
- 30 VI 2014 Przyjęcia w Świdnickiej Kurii Biskupiej, godz. 9.30-13.00.

VI. DIECEZJALNE DZIĘKCZYNIENIE ZA KANONIZACJĘ BŁ. JANA PAWŁA II

1.

BP IGNACY DEC

DIECEZJALNE DZIĘKCZYNIENIE ZA KANONIZACJĘ BŁ. JANA PAWŁA II

*Świdnica, 8 maja 2014 r. – Słowo wstępne do liturgii, wygłoszone w
katedrze świdnickiej, w czasie diecezjalnego dziękczynienia
za kanonizację Jana Pawła II*

Drodzy bracia i siostry! Nie tak dawno, gdyż 29 marca br., świętowaliśmy w tej katedrze pod przewodnictwem nuncjusza apostolskiego, ks. abpa Celestino Migliore dziesiątą rocznicę ustanowienia diecezji świdnickiej. Niespełna miesiąc później, w roku naszego dziesięciolecia przeżywaliśmy uroczystość kanonizacji bł. Jana XXIII i bł. Jana Pawła II, dwóch wielkich papieży naszego czasu. Św. Jan Paweł II przed dziesięcioma laty ustanowił naszą diecezję świdnicką, nadając jej patrona św. Stanisława, biskupa i męczennika. Przed dwoma laty, za zgodą Stolicy Apostolskiej, ogłosiliśmy św. Jana Pawła II patronem miasta Świdnicy.

Dzisiaj gromadzimy się w naszej katedrze na uroczystość św. Stanisława patrona naszej diecezji i współpatrona tej katedry, by wychwalać Pana Boga za dar świętych: św. Stanisława, głównego patrona Polski i patrona naszej diecezji. Chcemy także wyśpiewać Bogu hymn wdzięczności: „Ciebie Boga wysławiamy”, za dar kanonizacji Jana Pawła II, twórcę naszej diecezji i od dwóch lat patrona naszego biskupiego miasta. Jest to nasze diecezjalne dziękczynienie za kanonizację św. Jana Pawła II, które dołączamy do dziękczynienia Kościoła powszechnego i Kościoła polskiego, które trwa od dnia kanonizacji. Dziękowaliśmy już 3 maja, w uroczystość Matki Bożej Królowej Polski, na Jasne Górze. W ostatnią niedzielę dziękowaliśmy

za kanonizację św. Jana Pawła II w pierwszej stolicy i w pierwszej polskiej metropolii naszej Ojczyzny – w Gnieźnie. W najbliższą niedzielę zbierze się Episkopat Polski na dziękczynienie pokanonizacyjne w Krakowie. Dzisiaj swoje dziękczynienie składa diecezja świdnicka.

Cieszymy się, że temu dziękczynieniu przewodniczy ks. arcybiskup Józef Kowalczyk, metropolita gnieźnieński, Prymas Polski. Eksceleńco, Najdostojniejszy Księżu Prymasie, serdecznie witamy w naszej katedrze i w naszej diecezji po raz pierwszy jako Prymasa Polski. Wiemy, że dzisiaj mija czwarta rocznica nominacji Waszej Eksceleńcy na metropolitę gnieźnieńskiego i Prymasa Polski. Z tej racji składamy serdeczne gratulacje i otaczamy dziś Księdza Prymasa serdeczną modlitwą. Pragnę wszystkim tu obecnym przypomnieć, że Ksiądz Prymas był jednym z najbliższych współpracowników Ojca Świętego Jana Pawła II w Watykanie, a potem, od roku 1989 jako nuncjusz apostolski w Polsce. Jako nuncjusz, negocjował Ksiądz Arcybiskup z rządem Rzeczypospolitej Polskiej konkordat między Stolicą Apostolską a Rzeczypospolitą Polską. Doprowadził do jego podpisania i ratyfikacji. Jako ówczesny nuncjusz, Ksiądz Prymas przygotował Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II projekt reformy struktury organizacyjnej Kościoła w Polsce, która została przeprowadzona 25 marca 1992 r., a dopełniona dwanaście lat później, utworzeniem jeszcze diecezji bydgoskiej i świdnickiej. Przypomnę także, że mieliśmy już zaszczyt gościć w Świdnicy Księdza Prymasa, jeszcze jako nuncjusza apostolskiego. Najpierw było to 25 marca 2004 r., podczas ingresu i święceń biskupich pierwszego biskupa świdnickiego i w rok później, 1 maja 2005 roku, kiedy świętowaliśmy pierwszą rocznicę istnienia naszej diecezji. Ksiądz Prymas poświęcił wówczas odremontowany gmach Świdnickiej Kurii Biskupiej.

Ksiądz Prymas pozwoli, że powitam jeszcze pozostałych uczestników naszej dzisiejszej uroczystości.

Z wielką radością witam i pozdrawiam wśród nas Jego Eksceleńcę ks. bpa Marka Mendięka, biskupa pomocniczego z Legnicy. Witam gorąco naszego biskupa Adama, który dzisiaj obchodzi szóstą rocznicę swoich święceń biskupich. Eksceleńco, gratujemy kolejnej rocznicy przyjęcia święceń biskupich i modlimy się o Boże błogosławieństwo na dalsze lata posługi pasterskiej.

Witam serdecznie naszych księży infułatów: ks. inf. Kazimierza Jandziszaka, ks. inf. Józefa Strugarka i ks. inf. Juliana Żralę. Witam

wikariuszy biskupich: ks. prałata Stanisława Chomiaka, ks. prałata Marka Korgula i ks. prałata Edwarda Szajdę. Witam naszą Kapitułę Katedralną na czele z ks. prepozytem ks. prałatem Stanisławem Chomiakiem, dzisiejszym solenizantem, kanclerzem naszej Kurii oraz ks. prałatem Piotrem Śliwką, dziekanem Kapituły i proboszczem katedry. Witam Kapitułę Kolegiacką Matki Bożej Bolesnej i Świętych Aniołów Stróżów z Wałbrzycha z jej prepozytem ks. prałatem Bogusławem Werwińskim i dziekanem tejże kapituły, ks. prałatem Krzysztofem Moszumańskim. Witam księży prałatów i kapelanów papieskich. Witam księży moderatorów i wykładowców naszego Wyższego Seminarium Duchownego w Świdnicy z ks. rektorem dr. Tadeuszem Chlipałą na czele. Witam księdza dyrektora i wicedyrektora naszej diecezjalnej „Caritas”. Witam pracowników Świdnickiej Kurii Biskupiej przaz Biskupiego Sądu, z ks. oficjałem Arkadiuszem Chwastykiem na czele. Witam księży dziekanów, proboszczów i wikariuszy oraz wszystkich kapłanów diecezjalnych i zakonnych a wśród nich o. Mirosława kustosa sanktuarium Matki Bożej Strażniczki Wiary z Barda. Witam naszych braci diakonów i alumnów. Witam siostry zakonne ze wszystkich zgromadzeń, posługujących na terenie naszej diecezji.

Witam parlamentarzystów i samorządowców, a wśród nich witam panie posłanki: Katarzynę Mrzygłocką, Agnieszkę Kończal-Leszczyńską i Annę Zaleską. Witam panów senatorów: Wiesław Kiliana i Stanisława Jurcewicza.

Witam prezydenta Świdnicy pana Wojciecha Murdzka oraz panią Joannę Gadzińską, przewodniczącą Rady Miasta. Witam starostę powiatu świdnickiego, pana Zygmunta Worsę. Witam wójt gminy Świdnica, panią Teresę Mazurek. Witam panów burmistrzów naszych miast, wójtów naszych gmin i sołtysów z naszych sołectw. Witam przewodniczących rad powiatów, rad miejskich, rad gminnych i rad sołeckich. Witam dyrektorów szkół wraz z dziećmi i młodzieżą. Witam przedstawicieli oświaty oraz przedstawicieli innych instytucji kulturowych, społecznych. Witam przedstawicieli służb mundurowych: przedstawicieli policji, straży miejskiej, straży pożarnej i harcerzy.

Witam serdecznie przedstawicieli Bractwa Św. Józefa i Bractwa Świętego Krzyża. Witam przedstawicieli Towarzystwa Miłośników Lwowa i Kresów Południowo-Wschodnich. Witam chór „Millennium” z sanktuarium Relikwii Drzewa Krzyża Świętego z Wałbrzycha.

Witam poczty sztandarowe, przedstawicielei Kombatantów, Sybiraków, Górników Leśników, pracowników transportu. Witam przedstawicielei mediów. Witam wszystkich tu zgromadzonych i pozdrawiam bardzo serdecznie słuchaczy archidiecezjalnego Radia Rodzina, którzy nas obecnie słuchają i będą się z nami łączyć w modlitwie.

Waszą Eksceleńcję, Najdostojniejszego Księdza Prymasa, proszę o przewodniczenie naszej liturgii, o pasterskie słowo i końcowe błogosławieństwo.

2.

ABP JÓZEF KOWALCZYK

WPATRZENI W ŚWIĘTOŚĆ ŚW. STANISŁAWA I ŚW. JANA PAWŁA II

*Świdnica, 8 maja 2014 r. – Homilia wygłoszona w katedrze
świdnickiej, w czasie Mszy św.
w ramach diecezjalnego dziękczynienia za kanonizację Jana Pawła II*

„Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!”

Najdostojniejszy Biskupie Ignacy,
Drodzy Bracia Biskupi tu obecni,
Czcigodni współbracia w Chrystusowym kapłaństwie,
Drogi siostry zakonne, drodzy alumni,
Umiłowani w Chrystusie Panu siostry i bracia!

Powtarzając za autorem Psalmu słowa pełne wesela i dziękczynienia z pełną świadomością wyznajemy dzisiaj, że stajemy przed obliczem Pana z okrzykami radości, że stajemy przed Nim, wykrzykując na Jego cześć i chwałę przekonani, że jesteśmy ludem Pana i Jego owcami.

W uroczystość patrona diecezji świdnickiej i tej pięknej katedry celebруем tę podniosłą Eucharystię z okazji dziesięciolecia ustanowienia diecezji świdnickiej oraz z okazji diecezjalnego dziękczynienia za kanonizację Papieża Jana Pawła II. Ci dwaj wielcy święci: Stanisław, biskup i męczennik oraz Jan Paweł II, papież i wyznawca prowadzą nas do ołtarza Jezusa Chrystusa Dobrego Pasterza, aby Jemu złożyć ofiarę uwielbienia, dziękczynienia, prześlągania i prośby.

Najmilsi! Dzisiejsze Janowe opowiadanie o Dobrym Pasterzu, które słyszeliśmy w czytaniach liturgicznych, ukazuje Kościół jako rzeczywistość nadprzyrodzoną. Jezus jest dobrym pasterzem, który gromadzi wokół siebie owce, czyli lud Boży; wyprowadza je z niewoli grzechu, ale także z różnych starotestamentalnych ograniczeń, które człowiek ustanawia ludzkim prawem i normami. Wprowadza natomiast w nową rzeczywistość zbawczą, owczarnię opartą na Nim, na fundamencie nowej świątyni. Należć mogą do niej wszyscy ludzie, którzy z Nim są związani, którzy za Nim idą. Prawo do założenia nowej owczarni Jezus potwierdził, oddając swoje życie na krzyżu, postępując inaczej niż ci wszyscy, którzy są tylko najemnikami.

W kontekście tych naszych rozważań każdy z nas powinien postawić sobie pytanie: czym jest dla mnie Kościół? Z tym pytaniem powinni się zmierzyć wszyscy ludzie, zarówno wierzący, jak i niewierzący w Chrystusa, bo Kościół jest rzeczywistością istniejącą już ponad dwa tysiące lat. To pytanie trzeba sobie stawiać, w przeciwnym wypadku pierwsi, czyli wierzący, zrezygnują szybko z pogłębiania świadomości eklezjalnej, a drudzy w ogóle pozbawią się możliwości udziału w zbawczej inicjatywie Boga. Obecnie to drugie podejście jest niestety coraz bardziej powszechne. Można to uznać za efekt postrzegania Kościoła wyłącznie lub przede wszystkim przez pryzmat grzesznej natury jego członków. Kościół jest wspólnotą ludu Bożego i ten lud powinien być naprawdę piękny w swojej postawie i czynach, tak piękny jak ta świątynia zbudowana przed wiekami, a w której nasi bracia i siostry, którzy nas poprzedzili wierze i teraz znajdują się w domu Ojca, wyrazili całą swoją wiarę, nadzieję i miłość. Wszystko to, co stanowiło o pięknie ich duszy, dali temu wyraz materialny, widzialny poprzez piękno architektoniczne i artystyczne oraz wszelkie inne, jakie tutaj każdy z nas może odkrywać, podziwiać – o ile umie podziwiać wielkość Boga – ale także wiarę tych, których imiona i nazwiska są zapisane we wnętrzu tej świątyni, ale

nade wszystko są zapisane w księdze pamięci Bożej. I chwała im za to. Wejście zaś do tej świątyni przez kogokolwiek niech nie będzie zgorzeniem, ale okazją do podziwu wielkości Boga, wielkości serca i ofiarności tych wszystkich, którzy nas poprzedzili; niech będzie znakiem bogactwa Kościoła w prawdziwym tego słowa znaczeniu, tzn. bogactwa duchowego i ofiarności tych, którzy oddali wszystko, co mieli najpiękniejszego, aby Bogu samemu oddać cześć i chwałę. To tylko nieroztropny i niemądry człowiek, patrząc na tę świątynię może mówić o bogactwie materialnym dzisiejszego Kościoła; a to jest jakaś bezmyślność, to jakaś lekkomyślność czy głupota. Patrzymy na rzeczywistość tych świątyń i tego wszystkiego, co widzimy w nich; patrzymy na to, co widzimy w tej świątyni, która jest matką wszystkich kościołów w waszej diecezji świdnickiej i zarazem jest syntezą tego wszystkiego, co lud Boży w czasie pielgrzymowania ziemskiego przez stulecia wyraził, dając wyraz swego bogactwa, bo to jest prawdziwe bogactwo Kościoła, a nie bogactwo proboszcza czy biskupa, który został powołany, aby tym dobrem administrować a nie roztrwonić czy zmarnować.

Tak starajmy się patrzeć na te wspaniałe święte znaki wiary naszych przodków, ale także współcześnie żyjących, którzy z wielką troską zabiegają o to, aby tego *patrimonium* nie pomniejszyć i nie roztrwonić, i nie zmarnować. Dziwię się, że w naszej Ojczyźnie, w której mamy tylu ludzi wykształconych, którzy zdobywają specjalizacje w różnych dziedzinach życia, jest tak wielu ludzi niemądrych, ponieważ wykształcenie nie zawsze idzie w parze z mądrością. Mądrość bowiem jest darem Bożym, jak mówi wyraźnie Pismo Świąte: „Bojaźń Boża jest początkiem mądrości” (zob. Syr 1, 14), chodzenie w prawdzie prawnego sumienia. Można być bardzo dobrze wykształconym, posiadać różnego rodzaju sprawności techniczne i wielką wiedzę, ale tymi sprawnościami i zdobytą wiedzą niemądrze się posługiwać. Mieliśmy liczne dowody tego w ubiegłym stuleciu, do czego doprowadziło wykształcenie bez mądrości.

I to właśnie Kościół, to my, głosimy i o to się także modlimy, aby w Polsce było jak najwięcej ludzi wykształconych i zarazem mądrych, a gdybym miał wybierać, to wolałbym ludzi mniej wykształconych, ale mądrych aniżeli bardzo wykształconych, ale pozbawionych mądrości Bożej. Niech te słowa w tej świątyni świadka historii i przeszłości trafiają do naszych sumień. Nie mówię tego do tutaj obecnych, bo

przypuszczam, że są tego świadomi, ale do tych wszystkich, którzy nas ośmieszają i ciemnogrodem nazywają. Natomiast trzeba to, co jest uszanować, i Kościół, który jest w Polsce tak właśnie czyni: szanuje, upiększa i pomnaża to, co zastał. To jednak staje się dla wielu przyczynkiem do krytyki i do zgorszenia, bo nie roztrwoniliśmy tego w taki sposób, jak to się stało z różnymi dobrami w wielu innych dziedzinach życia państwowego czy społecznego.

Należy pamiętać, że Kościół to wspólnota Bożo-ludzka, na czele której znajduje się Jezus Chrystus: On jest założycielem i On jest fundamentem, On jest jego głową. Dobitnie uzmysławia nam to Nowy Testament, pokazując Go także jako Dobrego Pasterza prowadzącego owce do zbawienia, obdarzającego je życiem wiecznym. Prawo do posiadania tego tytułu Jezus potwierdził swoją miłością do owiec. W czasie swojej ziemskiej pielgrzymki wyrażała się ona poprzez nieustanną troskę o najuboższych, chorych czy odrzuconych przez innych, natomiast najwyższym Jego dowodem miłości do ludzi była Jego śmierć na drzewie krzyża, ofiara z samego siebie z miłości do człowieka. Przyjął ją dobrowolnie na siebie za wszystkich, aby umożliwić im znalezienie się w społeczności ludzi odkupionych. Pamiętajmy zatem, że brama do owczarni, do Kościoła zostaje otwarta zawsze dla każdego, kto zechce przez nią wejść i stać się członkiem tej wspólnoty. Warunkiem jest zgoda na przyjęcie Jezusa Dobrego Pasterza za swego przewodnika. Pójdźcie za Nim łączy się tak z przywilejami, jak i z obowiązkami, i to nie tylko wobec samego Jezusa, ale i wobec innych wiernych. Na przeszkodzie stoją słabości i grzechy związane z różnymi dziedzinami życia. Najbardziej niszczące są te, które prowadzą do utraty więzi z Jezusem Chrystusem, a tym samym do osłabienia wewnętrznej dynamiki wspólnoty, czego konsekwencją są rozmaite patologie. Z tej racji Ojciec Święty Franciszek kładzie tak wielki nacisk na czystość intencji sług Kościoła. Bardzo krytycznie wypowiada się na temat karierowiczów w Kościele i świecie, nazywając ich „złodziejami i zabójcami – to jest bardzo mocne sformułowanie – takimi najemnikami, którzy okradają Jezusa z Jego chwały” (Homilia w domu św. Marty z 22 kwietnia 2014 r.). Zagrożenie takie pojawia się w codziennym życiu, gdy bracia i siostry należący do wspólnoty Kościoła są traktowani instrumentalnie przez innych braci i siostry. Ileż razy Ojciec Święty Jan Paweł II mówił nam na ten temat, chociażby w czasie pielgrzymek do naszej Ojczyzny. Ileż przykładu nam

dawał przez swoją postawę i czyny. Głównym motywem aktywności wierzących w Kościele powinna więc być miłość: miłość do Chrystusa i do bliźnich, miłość nie faryzejska, nie zmierająca do tego, by na biedzie jednych bogacił się ktoś inny, bo to jest nic innego jak powrót do czasów starotestamentalnych, do czasów przedchrześcijańskich. My natomiast mamy być sługami miłości bezinteresownej, miłości miłosiernej. „To jest moje przykazanie, abyście się wzajemnie miłowali, jak ja was umiłowałem”, napisał w swojej Ewangelii św. Jan Apostoł (J 15, 12). A św. Jan Paweł II niejednokrotnie podkreślał, że to właśnie Jezus Chrystus stanowi żywy wzór i miarę tej miłości w myśl przykazania „jak ja was umiłowałem”. Co więcej, nasz wielki Rodak Jan Paweł II tłumaczył, że Chrystus przedstawia siebie samego jako źródło tej miłości, posługując się obrazem krzewu winnego: jako winny szczep sam tą miłością owocuje a także zaszczepia ją w swoich uczniach, w winnych latoroślach: „Ja jestem krzewem winnym, wy – latoroślami. Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic nie możecie uczynić” (J 15, 5). Stąd też wyzwanie: „Wytrwajcie w miłości mojej”.

Drodzy bracia i siostry! W dniu dzisiejszym dziękujemy, jak to już zostało powiedziane i przez Waszego Pasterza i przez mnie na początku Mszy św., za ustanowienie przed dziesięć laty diecezji świdnickiej przez Papieża Jana Pawła II, Wielkiego papieża, dziś Świętego Kościoła powszechnego. To on wówczas powierzył troskę duszpasterską tej diecezji waszemu gorliwemu biskupowi Ignacemu Decowi, który stał się pierwszym pasterzem tej pięknej diecezji.

Bp Ignacy wpatrzony w świętość Jana Pawła II i św. Stanisława, biskupa i męczennika, podjął ogromną pracę duszpasterską i administracyjną, aby wasze życie wiary wzrastało i rozwijało się na fundamencie wartości chrześcijańskich, które są nieprzemijające, mimo że w dzisiejszym świecie jest tyle tendencji, aby je osmieszyć, aby je zastąpić jakimiś nowymi, nowoczesnymi wartościami i „przykazaniami”, które z pewnością nie są przykazaniami Bożymi.

Uczył nas Jan Paweł II i słowem i przykładem przez całą swoją posługę kapłańską, biskupią i papieską, że trwałym fundamentem, na którym można zbudować nie państwo Boże na ziemi, ale państwo sprawiedliwości społecznej, uczciwości i miłości bliźniego są wartości chrześcijańskie i Dekalog. Ileż wspaniałych pouczeń przekazał nam Papież w swoich przemówieniach podczas podróży apostołskich do

naszej Ojczyzny: to On nam mówił w Gdańsku, że solidarność winna iść przed walką; że miłość jest tą cnotą, która nigdy nie umiera i która jest zwornikiem relacji międzyludzkich, pozwalając budować wspólnotę prawdziwie chrześcijańską. To ona jest zaporą dla języka nienawiści i dla propagowania wartości, które są sprzeczne z Dekalogiem. To ona ma moc budzenia i uwrażliwiania naszych sumień, by szanować godność każdego człowieka i pomagać mu w jego duchowym i fizycznym wzroście. Dlatego ten Papież czuł moralny obowiązek, by stworzyć nowe diecezje w Polsce, aby tam Dekalog i wartości chrześcijańskie były głoszone, umacniane i stanowiły trwałe fundament nowego wolnego społeczeństwa, omodlonego, okupionego cierpieniem i ofiarami tyłu naszych przodków. Ale także owocem modlitwy i cierpień naszych matek i ojców, dziadków i babć, wszystkich, którzy na przestrzeni wieków tak bardzo zabiegali, aby przyszłość ich dzieci, przyszłość Polski była oparta na miłości, a nie na zawiści czy zazdrości.

W czasie kanonizacji Jana Pawła II, która odbyła się 27 kwietnia 2014 r., Kościół autorytetem Papieża Franciszka potwierdził, że nasz wielki Rodak praktykował cnotę miłości oraz inne cnoty teologiczne w stopniu heroicznym. Kanonizacja nie była nominacją na świętego, tak jak się nominuje generała w wojsku czy dyrektora w jakiejś placówce; kanonizacja była potwierdzeniem autorytetem Papieża, że kandydat na ołtarze przez całe swoje życie, co zostało wykazane w procesie beatyfikacyjnym i potwierdzone cudem, praktykował cnoty teologiczne w stopniu heroicznym, czyli żył zgodnie z przykazaniami Bożymi przez całe swoje życie w duchu szacunku dla drugiego człowieka, czego wyrazem była miłość, jaką darzył każdego człowieka spotkanego na swojej drodze życia. Krocząc tą drogą, doszedł do świętości. Należy ubolewać, że w Ojczyźnie tego wielkiego Papieża ta świętość – zwłaszcza w ostatnim okresie – jest mocno ośmieszana i pomniejszana. I mieliśmy dowody tego przed paru tygodniami: powstydzono się słowa „świętość” w owej szacownej instytucji, jaką jest parlament polski. Moi drodzy! Przywróćmy w świadomości społecznej temu słowu jego prawdziwe znaczenie: świętość oznacza, że dany człowiek, żyjąc normalnie w świecie między ludźmi, tak jak każdy z nas, osiągnął rozwój swojego człowieczeństwa fizycznego i duchowego poprzez zachowywanie Bożych przykazań i życie zgodne z prawym sumieniem na poziomie modelowym, stając

się wzorcem do naśladowania, ale nie do kopiowania, bo każdy na swojej drodze życiowej może świętym być. Niekoniecznie musi być ogłaszany przez papieża, bo przecież są miliony ludzi, którzy są świętymi a nie zostali kanonizowani. Kanonizacja bowiem jest pokazaniem modelowej świętości, jak w tym wypadku tej św. Jana Pawła II. Ale podobnych ludzi do Jana Pawła II i w Polsce i w świecie było i jest bardzo wielu. I my także możemy takimi być. Pięknie to wyraża ulubiona piosenka dzieci: „Taki duży, taki mały może świętym być”. Każdy z nas tu obecnych może zostać świętym, wystarczy tylko kroczyć za Jezusem drogą prawego sumienia i kierować się zasadą miłości Boga i bliźniego na co dzień, autentyczna i szczerą.

Św. Stanisław nasz patron oddał życie w obronie wartości chrześcijańskich, stając się patronem ładu moralnego w naszej Ojczyźnie. Upominał sobie współczesnych, nawet ówczesnego króla napominał, że nie postępują według zasad moralnych. To tak bardzo uraziło króla Bolesława, że dopuścił się zbrodni na biskupie Stanisławie i o tej zbrodni pamięta do dzisiejszego dnia cała Polska, a on św. Stanisław stał się dla nas wzorowym świadkiem, który znalazł potem wielu naśladowców. Za jego przykładem po wiekach poszedł św. Maksymilian Kolbe, który z miłości oddał swoje życie za ojca rodziny. Nie wstydzmy się zatem bracia i siostry, ale raczej cieszymy się z tego, że mamy w Polsce tylu świętych i bierzmy z nich przykład, byśmy i my świętymi mogli być. Może nie aż przez ofiarę z życia i męczeństwo, ale Polska dzisiaj potrzebuje ludzi świętych, wyznawców, którzy przez całe swoje życie praktykują, jak Jan Paweł II, cnoty chrześcijańskie. Kard. Stefan Wyszyński, kiedy jeździł do Krakowa na uroczystości ku czci św. Stanisława to przypominał zawsze, że patronem ładu hierarchicznego w Polsce jest św. Wojciech, a patronem ładu moralnego jest św. Stanisław. I mówił w owym czasie, w strukturach państwa komunistycznego: „Nie bójcie się Stanisława, bo to nie Stanisław zabił króla, ale to król zabił Stanisława”. Oczywiście, już taka obiektywna prawda „obrażała” tych, którzy sprawowali władzę, bo ta prawda apelowała do ich sumienia, próbując te ich sumienia budzić; była też apelem o to, by nie zabijać ludzi, by nie wsadzać niewinnych do więzienia i nie ciągać ich bezpodstawnie po sądach. Warto o tym przypominać także w takim miejscu, w jakim dzisiaj się znajdujemy, to znaczy w tej świątyni, której patronem jest właśnie św. Stanisław, biskup i męczennik.

Siostry i bracia, dziś wraz z wami dziękuję Panu Bogu za osobę i dar życia już świętego Papieża Jana Pawła II. Ośmielę się powtórzyć za Ojcem Świętym: „Nie lękajcie się przyjąć Jezusa Chrystusa dobrego pasterza do swego życia; pozwólcie Mu się prowadzić; zaufajcie Jego nieskończonej i bezinteresownej miłości”. A ci, którzy przez całe życie wiernie i całym sercem dawali świadectwo o Dobrym Pasterzu, którzy uczyli nas, jak wiernie iść u boku Chrystusa, jak św. Stanisław, biskup i męczennik, św. Jan Paweł II, niech ciągle wstawiają się za nami u Pana Boga w niebie i niech dalej nam błogosławią. Tego z całego serca życzę wam i sobie, a nasze rozważanie pragnę zakończyć słowami modlitwy wypowiedanej przez św. Papieża Jana Pawła II: „Panie, Jezu Chryste, jedyny Pasterzu Twojego Kościoła, Tobie oddaję wszystkie owoce mojej posługi wśród tego ludu: przebac wszelkie zło, pomnażaj dobro – to Twoje dzieło i Tobie jednemu należy się chwała.

Ufny w Twoje miłosierdzie, Tobie zawierzam braci i siostry, których przed laty oddałeś pod moją pasterską troskę. Zachowaj ich w miłości, zjednocz w Twojej owczarni i nieustannie prowadź, aby nie ulegli rozproszeniu.

Weź na ramiona słabych, ulecz poranionych, ochraniaj mocnych. Weź w opiekę umiłowany Kościół, który jest w Rzymie i wszystkie Kościoły na całym świecie.

Przenikaj światłem i mocą Twojego Ducha pasterzy, których postawiłeś na czele swego ludu, aby go uświęcali, nauczali i by mu przewodzili. Niech z zapalem wypełniają swoje dzieło, aby przybliżało się Twoje Królestwo.

Przez ręce Maryi, umiłowanej Matki, Tobie oddaję siebie, moją teraźniejszość i przyszłość, abym wypełnił moją posługę tak, jak Ty tego pragniesz.

Najwyższy Pasterzu, bądź pośrodku nas, abyśmy u Twego boku mogli bezpiecznie zdążać do domu Ojca. Amen”.

3.

BP IGNACY DEC

WDZIĘCZNOŚĆ PANU BOGU I LUDZIOM

*Świdnica, 8 maja 2014 r. – Słowo końcowe w czasie diecezjalnego
dziękczynienia
za kanonizację Jana Pawła II*

Dobiega końca nasza uroczystość odpustu diecezjalnego, która w tym roku była połączona z dziękczynieniem za kanonizację św. Jana Pawła II. Jesteśmy radośni i szczęśliwi, że w takim oto gronie mogliśmy trwać przed Panem Bogiem, że mogliśmy Mu dziękować i nieść nasze uwielbienie za wielkie rzeczy, które czyni na naszych oczach, w szczególności za kanonizację naszego wielkiego Rodaka, chlubę Kościoła i chlubę naszego Narodu.

Jako pierwszy pasterz tej dziesięcioletniej diecezji pragnę bardzo serdecznie podziękować wszystkim uczestnikom naszego dzisiejszego dziękczynienia. Słowa serdecznej wdzięczności kieruję w imieniu nas wszystkich do Jego Ekscelencji Księdza Arcybiskupa, Prymasa Polski. Ekscelencjo, dziękujemy za dzisiejszą obecność wśród nas, za przewodniczenie naszej uroczystości, za wygłoszone słowo Boże. Polecam też naszą młodą diecezję dalszej łaskowości życzliwości Księdza Prymasa.

Dziękuję bardzo Jego Ekscelencji księdzu biskupowi Markowi Mendykowi z Legnicy, pochodzącemu z naszej diecezji.

Dziękuję wszystkim kapłanom, prezbiterom wszystkich sprawowanych urzędów i otrzymanych godności, serdecznie powitanych na początku naszej liturgii. Dziękuję naszym alumnom i siostram zakonnym.

Dziękuję parlamentarzystom, samorządowcom, służbom mundurowym, dyrektorom szkół, pocztom sztandarowym. Dziękuję członkom organizacji kombatanckich i patriotycznych. Dziękuję harcerzom, młodzieży i dzieciom.

Dziękuję wszystkim, którzy mają swój udział w przygotowaniu pomnika św. Jana Pawła II. Dziękuję Komitetowi Miejskiemu budowy tego pomnika z panem Arturem Monetą na czele. Dziękuję wszystkim ofiarodawcom, w szczególności naszym wiernym, którzy w kościołach świdnickich przez kilka niedziel składali ofiary do puszek na ten cel.

Dziękuję przedstawicielom mediów, a w szczególności ks. dr. Cezaremu Chwilczyńskiemu, dyrektorowi Radia Rodzina za przeprowadzenie bezpośredniej transmisji z naszej uroczystości, dzięki której poszerzył się znacznie krąg uczestników naszej uroczystości. Dziękuję wszystkim za wszystko. Niech nas wspiera opieka naszych niebieskich przyjaciół, naszych patronów: św. Stanisława biskupa i męczennika oraz św. Jana Pawła II.

Ekscelencję, Najdostojniejszego Księdza Prymasa, proszę o końcowe błogosławieństwo i o poświęcenie pomnika św. Jana Pawła II, na placu przed katedrą.

VII. NOMINACJE I ZMIANY W II KWARTALE 2014 ROKU

1. Nominacje

LISTA ODZNACZEŃ BISKUPICH – WIELKI CZWARTEK 2014

Księża odznaczeni godnością: **EXPOSITORII CANONICALIS**

1. Ks. Piotr Hebda – prob. parafii pw. św. Wawrzyńca w Budzowie
2. Ks. Krzysztof Kauf – prob. parafii pw. św. Józefa w Bolesławowie
3. Ks. Konrad Polesiak – prob. parafii pw. św. Barbary w Gniewkowie
4. Ks. Marek Kruk – prob. parafii pw. św. Józefa w Kwietnikach
5. Ks. Jarosław Nitkiewicz – prob. parafii pw. św. Michała Archanioła w Lewinie Kłodzkim
6. Ks. Daniel Marcinkiewicz – notariusz Świdnickiej Kurii Biskupiej
7. Ks. Grzegorz Góra – prob. parafii pw. Narodzenia NMP w Sadach Górnych
8. Ks. Grzegorz Jakuszewski – prob. parafii pw. św. Jadwigi w Gilowie
9. Ks. Mirosław Rakoczy – prefekt WSD Diecezji Świdnickiej
10. Ks. Jan Kwiatkowski – prob. parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Piszkowicach

Księża odznaczeni godnością: **ROCHETTUM ET MANTOLETTUM**

1. Ks. Paweł Szajner – prob. parafii pw. Matki Bożej Królowej Polski w Mrowinach
2. Ks. Marek Mundziakiewicz – prob. parafii pw. św. Anny w Boboszowie
3. Ks. Wojciech Dąbrowski – prob. parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Kamieńcu Ząbkowickim
4. Ks. Krzysztof Herbut – prob. parafii pw. św. Jana Nepomucena w Piskorzowie

5. Ks. Roman Tomaszczuk – Redaktor Świdnickiej edycji „Gościa Niedzielnego”

6. Ks. Krzysztof Pełech – prob. parafii pw. Ducha Świętego w Bielawie

7. Ks. Roman Rak – prob. parafii pw. św. Mikołaja w Jaskowej Górnej

8. Ks. Jarosław Genibor – prob. parafii pw. św. Piotra Kanizjusza we Włodowicach

Księża odznaczeni godnością: Kanonika Honorowego Kapituły Kolegiackiej Matki Bożej Bolesnej i Świętych Aniołów Stróżów w Wałbrzychu

1. Ks. Leszek Sienkiewicz – prob. parafii pw. Zesłania Ducha Świętego w Boguszowie-Gorcach

2. Ks. dr Witold Baczyński – prob. parafii pw. św. Józefa Robotnika w Wałbrzychu

3. Ks. dr Jacek Biernacki – prob. parafii pw. św. Józefa Oblubieńca w Starych Bogaczowicach

Odnaczony godnością: Kanonika Gremialnego Kapituły Kolegiackiej Matki Bożej Bolesnej i Świętych Aniołów Stróżów w Wałbrzychu

1. Ks. Stanisław Wójcik – prob. parafii pw. św. Wojciecha w Wałbrzychu

Odnaczony godnością: Kanonika Honorowego Świdnickiej Kapituły Katedralnej

1. Ks. dr Arkadiusz Chwastyk – wikariusz biskupi ds. sądowych

2. Zmiany w II kwartale 2014 r.

1. Ks. Krzysztof ADAMSKI, dot. rezyd. przy par. katedralnej ust. wik. par. katedralnej;

2. Ks. Tomasz FEDERKIEWICZ, dot. wik. par. katedralnej ust. prefektem WSD – Świdnica;

3. Ks. Piotr KOS, dot. kapelan siostr niepokalanek w Wałbrzychu ust. wik. par. pw. Miłosierdzia Bożego – Świdnica;
4. Ks. Marek KRYSIAK, dot. duszpasterz w USA ust. prob. par. pw. św. Jana Chrzciciela Jaroszów *vel* par. pw. Wszystkich Świętych w Strzelcach;
5. Ks. Grzegorz ŁAWNICZAK, dot. prob. par. pw. Wszystkich Świętych w Strzelcach, rezyd. DKE – Świdnica;
6. Ks. Jan OLENDER, dot. prob. par. pw. św. Jana Chrzciciela w Jaroszowie ust. kapelanem siostr niepokalanek w Wałbrzychu;
7. Ks. Mirosław RAKOCZY, dot. prefekt WSD ust. ojcem duchownym WSD – Świdnica;
8. Ks. Wiesław RUSIN, dot. ojciec duchowny WSD ust. prob. par. pw. Świętych Aniołów Stróżów w Wałbrzychu;
9. Ks. Józef STRUGAREK, dot. prob. par. pw. Wniebowzięcia NMP w Szczawnie-Zdroju, emerytura;
10. Ks. Bartłomiej SZEWCZYK, dot. rezyd. przy par. pw. św. Jerzego – Dzierżoniów ust. wik. par. pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Kłodzku;
11. Ks. Bogusław WERMIŃSKI, dot. prob. par. pw. Świętych Aniołów Stróżów w Wałbrzychu, emerytura;
12. Ks. Paweł WRÓBLEWSKI, dot. wik. par. pw. św. Mikołaja w Świebodzicach ust. prob. par. pw. Najśw. Serca Pana Jezusa w Świdnicy;
13. Ks. Jarosław ŻMUDA, dot. prob. par. pw. Najśw. Serca Pana Jezusa w Świdnicy ust. prob. par. pw. Wniebowzięcia NMP w Szczawnie-Zdroju;
14. Ks. Dariusz BALCEREK, dot. wik. par. pw. Niep. Poczęcia NMP w Wałbrzychu, urlop;
15. Ks. Paweł BEDNARSKI, dot. wik. par. katedralnej w Świdnicy, urlop;
16. Ks. Włodzimierz BINKOWSKI, dot. wik. par. pw. Miłosierdzia Bożego w Świdnicy – Sąd Duchowny, rezyd. DKE w Świdnicy;
17. Ks. Jacek CZECHOWSKI, dot. student KUL ust. wik. par. katedralnej – Świdnica;
18. Ks. Paweł DANCEWICZ, dot. wik. par. pw. św. Wojciecha w Wałbrzychu, urlop;

19. Ks. Grzegorz FABIŃSKI, od 2011 wik. par. pw. Niep. Poczęcia NMP w Wałbrzychu ust. wik. par. pw. św. Mikołaja w Świebodzicach;

20. Ks. Mateusz HAJDER, od 2009 wik. par. pw. Zesłania Ducha Świętego w Boguszowie-Gorcach ust. wik. w par. pw. św. Jerzego w Wałbrzychu;

21. Ks. Krzysztof ISKRA, od 2011 wik. par. pw. św. Antoniego w Pieszycach ust. wik. par. pw. Świętych Aniołów Stróżów w Wałbrzychu;

22. Ks. Wojciech IWANICKI, od 2009 wik. w par. pw. Maryi Matki Kościoła w Dzierżoniowie ust. wik. w par. pw. św. Andrzeja Boboli w Świdnicy;

23. Ks. Michał JELONEK, od 2010 wik. par. pw. Najśw. Serca Pana Jezusa w Żarowie ust. wik. par. pw. św. Doroty w Radkowie;

24. Ks. Paweł KILIMNIK, od 2012 wik. w par. pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Wałbrzychu, skierowany na studia na KUL;

25. Ks. Krzysztof KOWCZ, dot. wik. par. pw. Świętych Aniołów Stróżów Wałbrzychu, urlop;

26. Ks. Krzysztof KRZAK, od 2009 wik. par. pw. św. Andrzeja Boboli w Świdnicy ust. wik. par. katedralnej;

27. Ks. Janusz KRZESZOWIEC, od 2009 wik. par. pw. św. Jerzego w Dzierżoniowie ust. wik. par. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Świebodzicach;

28. Ks. Rafał Chudy, dot. rezyd. DKE ust. rezyd. par. pw. św. Michała Archanioła w Dobromierzy;

29. Ks. Grzegorz KUCHARSKI, od 2009 wik. par. pw. św. Józefa Robotnika w Wałbrzychu ust. wik. pw. św. Jerzego w Dzierżoniowie;

30. Ks. Paweł KURIATA, od 2009 wik. par. pw. św. Katarzyny w Nowej Rudzie ust. wik. par. pw. Królowej Różańca Świętego w Dzierżoniowie;

31. Ks. Grzegorz KWIATKOWSKI, od 2009 wik. par. pw. Królowej Różańca Świętego w Dzierżoniowie ust. wik. w Łądku-Zdroju;

32. Ks. Piotr LISTWAN, od 2009 wik. par. pw. św. Doroty w Radkowie ust. wik. par. pw. św. Antoniego w Pieszycach;

33. Ks. Roman LUBAŃSKI, od 2010 praca duszp. w diecezji legnickiej ust. wik. par. pw. Niep. Poczęcia NMP w Wałbrzychu;

34. Ks. Paweł ŁABUDA, od 2009 wik. par. pw. Wniebowzięcia NMP w Bielawie ma nadal status wikariusza ww. parafii w Bielawie;

35. Ks. Artur MERHOLC, od 2012 wik. par. pw. Bożego Ciała w Bielawie ust. wik. par. pw. św. Mikołaja w Świebodzicach;

36. Ks. Krzysztof MIELNIK, od 2012 wik. par. pw. św. Bartłomieja w Kudowie- Zdroju skierowany na studia na KUL;

37. Ks. Paweł MIRASZEWSKI, od 2009 wik. par. pw. Trójcy Świętej w Jedlinie-Zdroju ust. wik. w par. pw. św. Józefa Robotnika w Wałbrzychu;

38. Ks. Gabriel MULARZ, od 2013 wik. par. pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Świebodzicach ust. wik. pw. św. Barbary w Walimiu;

39. Ks. Tomasz NUCKOWSKI, od 2012 wik. par. pw. św. Barbary w Walimiu ust. wik. par. pw. św. Mikołaja w Nowej Rudzie;

40. Ks. Arkadiusz RACZYŃSKI, od 2009 wik. par. pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Kłodzku ust. wik. par. pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Wałbrzychu;

41. Ks. Paweł REIZER, od 2009 wik. par. pw. św. Michała Archanioła w Bystrzycy Kłodzkiej ust. wik. par. pw. św. Antoniego w Pieszycach;

42. Ks. Maciej SROCYŃSKI, od 2009 wik. par. pw. św. Katarzyny w Nowej Rudzie ust. wik. par. pw. św. Jerzego w Wałbrzychu;

43. Ks. Radosław STALA, od 2009 wik. par. pw. św. Mikołaja w Nowej Rudzie ust. wik. par. pw. NMP Królowej Polski w Głuszycy;

44. Ks. Krzysztof SZYDEŁKO, od 2012 wik. par. pw. św. Antoniego w Pieszycach ust. wik. par. pw. Królowej Różańca Świętego w Dzierżoniowie;

45. Ks. Wojciech SZYMAŃSKI, od 2013 wik. par. pw. św. Jerzego w Wałbrzychu ust. wik. par. pw. św. Jerzego w Dzierżoniowie;

46. Ks. Rafał ŚLIWIŃSKI, od 2010 wik. par. pw. Wniebowzięcia NMP w Szczawnie-Zdroju ust. wik. par. katedralnej;

47. Ks. Mateusz URDZELA, od 2013 wik. par. pw. Królowej Różańca Świętego w Dzierżoniowie ust. wik. par. pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Kłodzku;

48. Ks. Piotr WINCZAKIEWICZ, od 2011 wik. par. pw. NMP Królowej Polski w Głuszycy, praca duszp. w diecezji legnickiej;

49. Ks. Romuald WITWICKI, od 2012 wik. par. pw. św. Michała Archanioła w Dobromierzy ust. wik. par. pw. św. Wojciecha w Wałbrzychu;

50. Ks. Marcin ZAWADA, od 2011 wik. par. pw. Wniebowzięcia NMP w Polanicy-Zdroju ust. wik. par. pw. św. Katarzyny w Nowej Rudzie.

Neoprezbiterzy:

1. Ks. Łukasz BANKOWSKI ust. wik. par. pw. Wniebowzięcia NMP w Bielawie;

2. Ks. Michał BURACZEWSKI ust. wik. par. pw. św. Michała Archanioła w Bystrzycy Kłodzkiej;

3. Ks. Dawid FIOŁEK ust. wik. par. pw. Maryi Matki Kościoła w Dzierżoniowie;

4. ks. Karol JANIK ust. wik. par. pw. Zesłania Ducha Świętego w Boguszowie-Gorcach;

5. Ks. Mateusz KUBUSIAK ust. wik. par. pw. Niep. Poczęcia NMP w Wałbrzychu;

6. Ks. Adam MAKIEL ust. wik. par. pw. św. Katarzyny Aleks. w Nowej Rudzie-Słupiec;

7. Ks. Tomasz MOŻYŃSKI ust. wik. par. pw. Wniebowzięcia NMP w Polanicy-Zdroju;

8. Ks. Mariusz PAWLAK ust. wik. par. pw. św. Jana Chrzciciela w Jedlinie-Zdroju;

9. Ks. Krzysztof RODZIŃSKI ust. wik. par. pw. św. Bartłomieja w Kudowie-Zdroju;

10. Ks. Rafał SZUBA ust. wik. par. pw. Najśw. Serca Pana Jezusa w Żarowie;

11. Ks. Artur TOMCZAK ust. wik. par. pw. Miłosierdzia Bożego w Bielawie.

VIII. WSPOMNIENIE POŚMIERTNE

1.

ŚP. KS. PRAŁAT SYLWESTER IRLA (1933-2014)

Urodził się 7 X 1933 r. w miejscowości Radgoszcz, w powiecie Dąbrowa Tarnowska. Był synem Stanisława i Marii zd. Pikul. W szóstym roku życia zmarła mu matka, a w dziewiątym ojciec. Opiekę nad nim przejęło starsze rodzeństwo, a szczególnie siostra Genowefa. Szkołę podstawową ukończył w Radgoszczy, po czym zaczął uczęszczać do Liceum w Bukowcu k. Szczucina (odległość siedmiu kilometrów pokonywał codziennie pieszo). Czując powołanie do pracy kapłańskiej, po dwóch latach wstąpił do Niższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu. Tu w 1951 r. złożył egzamin dojrzałości, a następnie rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w Arcybiskupim Wyższym Seminarium Duchownym we Wrocławiu. Pomimo szalejącego w Polsce terroru stalinowskiego dane mu było przygotowywać się do kapłaństwa pod kierunkiem dwóch wybitnych rektorów – ks. dra Józefa Marcinowskiego i świątobliwego ks. Aleksandra Zienkiewicza. Święcenia kapłańskie przyjął w katedrze wrocławskiej dnia 23 VI 1957 r. z rąk abpa Bolesława Kominka. Po święceniach został skierowany dnia 15 VII 1957 r. na wikariat w parafii pw. Świętych Aniołów Stróżów w Wałbrzychu. Była to wówczas jedna z największych i najtrudniejszych parafii w archidiecezji wrocławskiej. Pierwszym proboszczem parafii był ks. prałat Apolinary Wałęga, były wikariusz generalny archidiecezji lwowskiej, który swoim bogatym doświadczeniem duszpasterskim ubogacał młodych księży. Jego następcą ks. Adolf Iwanciów był wikariuszem parafii Świętych Aniołów Stróżów od 1949 r. i również pochodził z archidiecezji lwowskiej, stąd ks. Sylwester u początku swego kapłaństwa mógł czerpać wzory wypracowane jeszcze przed II wojną światową w kresowej archidiecezji.

Następną parafią, do której skierowano ks. Sylwestra była wspólnota pw. św. Bonifacego we Wrocławiu. Parafia, gromadząc się w niewielkim kościele św. Bonifacego, jednym z nielicznych, które ocalały z pożogi

wojennej, posiadała swoje tradycje. Początki powojennych dziejów tej parafii tworzył późniejszy rządcą archidiecezji wrocławskiej ks. Kazimierz Lagosz. Od 1 VI 1951 r. proboszczem tejże parafii został ks. Waław Szetelnicki. W parafii św. Bonifacego ks. Sylwester Irla pracował od 16 VII 1959 r. do 15 II 1962 r. Gorliwie katechizował młodzież szkół ogólnokształcących, technicznych i zawodowych. Tam poznawał arkana pracy kancelaryjnej, wszak ks. proboszcz Waław Szetelnicki był równocześnie kanclerzem Kurii Arcybiskupiej we Wrocławiu (od dnia 6 VI 1957 r. do dnia 31 VII 1969 r.)¹.

Z duszpasterskich nowinek ks. Sylwester odwzorował w Dzierżonowie praktykę wspólnych jubileuszów małżeńskich, dorocznie obchodzonych w parafii św. Bonifacego w II Niedzielę Wielkanocną, obecnie Uroczystość Bożego Miłosierdzia. Przez wiele lat nieopodal kościoła św. Bonifacego istniał plac targowy, na którym w niedziele odbywały się giełdy gołębi, tam właśnie tkwiły korzenie późniejszego hobby ks. Sylwestra, którym było hodowanie gołębi.

W lutym 1962 r. ks. Sylwester został mianowany proboszczem w parafii pw. Trójcy Świętej Jedlinie-Zdroju. Tutaj w ciągu kilku lat ożywił życie religijne, a zwłaszcza eucharystyczne, oraz przeprowadził remonty zniszczonych kościołów filialnych w Olszynie i Niedźwiedzinach.

W 1993 roku decyzją ks. abpa Bolesława Kominka ks. Sylwester Irla objął funkcję proboszcza w parafii pw. św. Jerzego w Dzierżonowie. Jako nowy proboszcz szczególnie wiele uwagi poświęcił duszpasterstwu młodzieży, w czym wspierali go pracujący w parafii wikariusze. Już w 1974 roku ks. Marek Adaszek zainicjował działalność Ruchu Światło- Życie, która to działalność zaowocowała w parafii powołaniami kapłańskimi (ks. Władysław Nowak, ks. Andrzej Szarzyński, ks. Sławomir Stasiak i śp. ks. Robert Zawila). W trosce o rodzinę uruchomiono w parafii Poradnię Rodzinną. Służba Liturgiczna Ołtarza w 1976 r. liczyła już 80 osób, a do oprawy liturgicznej Mszy św. przyczyniły się też schole - młodzieżowa i dziecięca, oraz zespół muzyczny. W roku 1980 Żywy Różaniec liczył 30 róż kobiecych i 5 męskich. W 1970 r. powstał Klub Inteligencji Katolickiej, a w 1984 chór parafialny „Cecylia”. Z inicjatywy ks. Sylwestra Irla w maju 1981 r. na dzierżonowskim rynku zostały odprawione Msze św. o zdrowie

¹ W Szetelnicki, *Parafia św. Bonifacego we Wrocławiu w latach 1945-1970*, Roma 1970, s.199

kardynała Stefana Wyszyńskiego i Jana Pawła II po zamachu na jego życie. W czerwcu 1989 r. miały w parafii miejsce rekolekcje, które zakończyła intronizacja obrazu Matki Bożej Nieustającej Pomocy, przy którym w każdą środę odmawiana jest Nowenna.

Dnia 27 X 1990 r. na placu kościelnym poświęcono krzyż ustawiony ku pamięci poległych i pomordowanych żołnierzy AK w latach 1939-1945. 8 maja 1994 r. rozpoczęły się w parafii Misje Maryjne, prowadzone przez ojców redemptorystów, przygotowujące parafian na II Nawiedzenie Matki Bożej Jasnogórskiej w Kopii Jej Cudownego Obrazu. Nawiedzenie rozpoczęło się 13 maja na rynku gdzie znajdował się ołtarz powitalny. Z rynku obraz przeniesiono do kościoła św. Jerzego, gdzie Mszy św. koncelebrowanej przewodniczył ks. bp Józef Pazdur. W dniach 23-24 IV 1997 r. miało miejsce nawiedzenie parafii przez relikwie św. Wojciecha.

Ks. Sylwester Irla zatroskany był również o stan techniczny budowli należących do parafii. Pierwsze prace modernizacyjne przeprowadzone przez niego w kościele parafialnym, objęły wymianę nagłośnienia oraz części instalacji elektrycznej (koniec lat 70.).

Prace remontowe prowadzone przez ks. Sylwestra objęły również plebanię. W 1983 roku na placu kościelnym został wybudowany dom katechetyczny, któremu nadano imię sześćsetlecia Obecności Matki Najświętszej na Jasnej Górze. Przeprowadzono również remont generalny budynku przy kościele Zmartwychwstania Pańskiego, w którym odbywały się lekcje religii. Kościół Zmartwychwstania Pańskiego został adoptowany z kaplicy pogrzebowej w latach 1981-1982.

Wynikiem energicznych zabiegów ks. Irli było przejście od państwa częściowo spalonego kościoła poewangelickiego przy ul. Świdnickiej. Projekt odbudowy i adaptacji budynku został opracowany w 1974 r., a 27 maja 1979 r. kościół został uroczystie konsekrowany pw. Maryi Matki Kościoła. Rektorem kościoła został ks. Stefan Regmunt. W 1981 r. przy kościele Maryi Matki Kościoła powstała parafia, której proboszczem został ks. Stanisław Majda.

Na początku lat 80. ks. Sylwester Irla wyszedł z inicjatywą budowy nowej świątyni i zorganizowania parafii, która objęłaby wiernych zamieszkujących nowe osiedla Dzierżoniowa. 17 lipca 1983 r. miała miejsce uroczystość intronizacji Krzyża Świętego na placu budowy nowej świątyni na tzw. Skalkach (wówczas Wzgórze ks. Dzierżonia, obecnie Wzgórze Jana Pawła II). Na Skalkach udało się początkowo

wznieść jedynie salki katechetyczne i kaplicę, przy której powstała w 1988 r. nowa parafia pw. Królowej Różańca Świętego. Jej proboszczem został ks. Marian Lewandowski, a 26 czerwca 1989 r. ks. Zygmunt Kokoszka, który obecnie pełni funkcje dziekana dekanatu dzierzoniowskiego. Budowę kościoła rozpoczęto w 1991 r. Uroczystej konsekracji kościoła pw. Królowej Różańca Świętego dokonał 23 listopada 2003 r. ks. kard. Henryk Gulbinowicz².

Ks. Sylwester Irla angażował się nie tylko w życie parafii, ale też miasta i powiatu. Kościół św. Jerzego był centrum uroczystości religijno-patriotycznych –wszelkie imprezy obchodzone w mieście rozpoczynały się Mszą św. odprowadzono w kościele św. Jerzego.

W czerwcu 1998 r. parafia św. Jerzego świętowała jubileusz 25-lecia posługi duszpasterskiej ks. Sylwestra Irla w Dzierżoniowie. Z tej okazji została odprawiona uroczysta Msza św. której przewodniczył ks. kard. Henryk Gulbinowicz.

26 czerwca 2000 r. decyzją ks. kard. Henryka Gulbinowicza, ks. Sylwester Irla został odwołany z funkcji proboszcza parafii św. Jerzego i skierowany na urlop zdrowotny . W roku następnym został ustanowiony proboszczem parafii pw. św. Wawrzyńca w Starym Waliszowie. Tam ks. Sylwester wyremontował dach na plebanii oraz dach na kościele w Nowym Waliszowie³. W 2009 ks. Irla przeszedł na emeryturę i zamieszkał w domu Księży Emerytów w Pieszycach. Zmarł dnia 31 V 2014 r. w szpitalu w Dzierżoniowie. Pogrzeb śp. ks. Sylwestra Irla odbył się dnia 5 VI 2014 r. w Dzierżoniowie . Mszy św. pogrzebowej w kościele św. Jerzego przewodniczył biskup świdnicki Ignacy Dec . Wśród koncelebransów byli dawni wikariusze parafii św. Jerzego pracujący za czasów proboszczowania ks. Sylwestra Irla, a obecnie biskupi: zielonogórsko-gorzowski Stefan Regmunt i pomocniczy legnicki Marek Mendyk. Ciało śp. ks. prałata. Sylwestra Irla złożono do grobu na cmentarzu parafialnym w Dzierżoniowie⁴ .

ks. Zdzisław Pienio

² E. Chabros, M. Siehankiewicz, *Kościół i parafia św. Jerzego w Dzierżoniowie*, Dzierżoniów 2009, s. 163-171.

³ Tomaszczuk R., *Jest nadzieja! Panorama parafii pw. św. Wawrzyńca Męczennika w Starym Waliszowie (dekanat Bystrzyca Kłodzka)*, „Gość Niedzielny” – edycja świdnicka, 2007, nr 41 (180), s. VII.

⁴ *Zmarł ks. Sylwester Irla*, „Gość Niedzielny” – edycja świdnicka 2014, nr 24/530/, s. II.

VIII. MATERIAŁY DUSZPASTERSKIE

1.

BP IGNACY DEC

KANONIZACJA JANA PAWŁA II WEZWANIEM DO NASZEJ ŚWIĘTOŚCI

*Wałbrzych, 2 kwietnia 2014 r. – Homilia wygłoszona na stadionie w
Wałbrzychu w czasie Mszy św. w ramach przygotowania
do beatyfikacji Sługi Bożego Jana Pawła II*

Wstęp

Ekscelencjo, drogi księżu biskupie Adamie,

Bracia kapłani, diakoni, osoby życia konsekrowanego,

Czcigodny Ojcze z Radia Maryja i Telewizji Trwam wraz
z całą obsługą techniczną,

Szanowni parlamentarzyści, Panie prezydencie,
samorządowcy: burmistrzowie, wójtowie,

Drodzy dyrektorzy szkół, przedstawiciele służb
mundurowych, górnicy,

Drodzy mieszkańcy Wałbrzycha i okolic,

Drodzy słuchacze Radia Maryja i widzowie Telewizji Trwam
obecni przy radio odbiornikach i telewizorach w kraju i za granicą!

To już po raz dziesiąty katolicki Wałbrzych staje do apelu modlitewnego w rocznicę odejścia do wieczności największego rodaka, wielkiego Papieża naszych czasów, bł. Jana Pawła II. Ten wałbrzyski stadion na czas Eucharystii staje się naszą wielką świątynią, gdzie się uobecni zbawcza ofiara Jezusa Chrystusa. Na horyzoncie, od strony

zachodniej, widnieje Góra Chełmiec a na niej ogromny krzyż, z którego Chrystus spogląda na to miasto. Z tego miejsca, spod krzyża na Chełmcu, pozdrawiam zebranych na tym stadionie, pozdrawiam wszystkich Wałbrzyszan, diecezję świdnicką i całą Ojczyznę oraz wszystkich modlących się z nami przy radioodbiornikami i telewizorach w kraju i za granicą.

Moi drodzy, jesteśmy na drodze wielkopostnej, prowadzącej nas ku świętom wielkanocnym. Poprzez pełnienie uczynków pokutnych: modlitwy, postu i jałmużny, poprzez rozważanie Bożego słowa w wielkopostnych homiliach i rekolekcjach świętych przygotowujemy się na godne przyjęcie darów zmartwychwstałego Chrystusa. Wielu z nas przyjęło już miłosierdzie Boże w sakramencie pokuty. Modlimy się, by inni też to uczynili. Nie zapominamy także o naszym godnym przygotowaniu się na wielki dzień kanonizacji naszego wielkiego Papieża Jana Pawła II.

Proponuję, abyśmy w dzisiejszym rozważaniu, w roku kanonizacji wielkiego Syna Kościoła i Narodu, jeszcze raz spojrzeli na ziemską drogę życia Jana Pawła II, na której to drodze, przy pomocy łaski Bożej, rzeźbił w sobie rysy świętości, syn polskiej ziemi, 264. następca św. Piotra Apostoła. Papież od początku wiedział, że świętość jest dla wszystkich, że świętość to jest normalność, że jest ona głównym powołaniem każdego człowieka. Podzielmy sobie drogę życia Jana Pawła II na trzy odcinki: dzieciństwo i młodość (lata 1920-1946); lata posługi kapłańskiej, biskupiej i kardynalskiej (1946-1978) oraz lata posługi papieskiej (1978-2005). Mamy zatem życiowy tryptyk: 26 lat, pięć miesięcy i kilkanaście dni; trzydzieści dwa lata bez kilkunastu dni i znowu 26 lat, 5 miesięcy i kilkanaście dni. Ze względów czasowych spójrzmy tylko na wybrane migawki z życia naszego wielkiego Papieża, które nam odślonią jego drogę do świętości.

1. Pierwszy etap życia Jana Pawła II: dzieciństwo i młodość (1920-1946)

Był dzień 18 maja 1920 r., wtorek. W domu koło kościoła parafialnego w Wadowicach, żona oficera Wojska Polskiego Karola Wojtyły, Emilia, urodziła trzecie dziecko, drugiego syna. Przyszły papież urodził się już w wolnej Polsce, ale w Polsce, w której jeszcze nie wygasły walki o ustalenie granic odrodzonej Ojczyzny. Na Wschodzie nowi komuniści ogarnięci hasłami rewolucji październikowej przygotowywali

się do ekspansji na Zachód i śpiewali: „Bój to będzie ostatni krwawy skończy się trud, gdy związek nasz bratni ogarnie ludzki ród”. Gdy bohaterscy żołnierze odrodzonego Państwa Polskiego hamowali rozpędzonych bolszewików pod Warszawą – latem 1920 r., młodszy syn Wojtyłów Karol miał zaledwie kilkanaście tygodni życia. Późniejszy Papież miał świadomość jaki był czas początków jego życia. Dał temu wyraz w przemówieniu, jakie wygłosił 13 czerwca 1999 r. w Radzyminie, na cmentarzu poległych w Bitwie Warszawskiej: Powiedział wtedy tak: „Wiecie, że urodziłem się w roku 1920, w maju, w tym czasie, kiedy bolszewicy szli na Warszawę. I dlatego noszę w sobie od urodzenia wielki dług w stosunku do tych, którzy wówczas podjęli walkę z najeźdźcą i zwyciężyli, płacąc za to swoim życiem. Tutaj, na tym cmentarzu, spoczywają ich doczesne szczątki. Przybywam tu z wielką wdzięcznością, jak gdyby spłacając dług za to, co od nich otrzymałem”. Słowa te świadczą o tym, że przez całe życie Papież czuł się dłużnikiem bohaterów narodowych, ludzi wiary i kultury, ludzi Kościoła i Ojczyzny.

Wróćmy do domu rodzinnego papieża, do Wadowic. Z tego domu Karol zabrał w życie niezwykle wiano. Tak o tym napisał w książce *Dar i Tajemnica* – z okazji 50. rocznicy święceń kapłańskich: „Moje przygotowanie seminaryjne do kapłaństwa zostało poniekąd zaantycypowane, uprzedzone. W jakimś sensie przyczynili się do tego moi rodzice w domu rodzinnym, a zwłaszcza mój ojciec, który wcześniej owdowiał. Matkę straciłem jeszcze przed Pierwszą Komunią św. w wieku 9 lat i dlatego mniej ją pamiętam i mniej jestem świadom jej wkładu w moje wychowanie religijne, a był on z pewnością bardzo duży. Po jej śmierci, a następnie po śmierci mojego starszego brata (1932), zostaliśmy we dwójkę z ojcem. Mogłem na co dzień obserwować jego życie, które było życiem surowym. Z zawodu był wojskowym, a kiedy owdowiał, stało się ono jeszcze bardziej życiem ciągłej modlitwy. Nieraz zdarzało mi się budzić w nocy i wtedy zastawałem mojego Ojca na kolanach, tak jak na kolanach widywałem go zawsze w kościele parafialnym. Nigdy nie mówiliśmy z sobą o powołaniu kapłańskim, ale ten przykład mojego ojca był jakimś pierwszym domowym seminarium”. Drodzy rodzice, to jest świadectwo, które powinno nas poruszyć i przynaglić do postawienia sobie pytania o kondycję moralną i religijną naszych rodzin.

W maju 1938 r. Karol zdał w Wadowicach egzamin dojrzałości i zgłosił się na Uniwersytet Jagielloński na filologię polską. W związku

z tym przeprowadził się z ojcem z Wadowic do Krakowa. Zamieszkali na Dębnikach. Po pierwszym roku studiów wybuchła wojna. Aby uchronić się przed wywózką na przymusowe roboty do Niemiec, jesienią 1940 r. Karol podjął pracę w kamieniołomie, a w rok później przeszedł do oczyszczalni wody w fabryce sody w Borku Fałęckim. W jesieni 1942 r., jako robotnik rozpoczął studia w konspiracyjnym seminarium duchownym w Krakowie. W roku 1941 pożegnał do wieczności ojca. Został sam. Po latach napisał: „W wieku dwudziestu lat byłem już pozbawiony wszystkich, których kochałem”. Możemy powiedzieć, że Karol wyszedł z domu rodzinnego, w którym doświadczył dwóch rzeczy: cierpienia i modlitwy. W krótkim czasie przeżył śmierć matki, brata i ojca i doświadczył okropności wojny i taką drogą wypadło mu iść aż do kresu życia. Dlatego nie dziwimy się, że papież Benedykt powiedział o swoim Poprzedniku., że życie Jana Pawła II było utkane z cierpienia i modlitwy.

Drodzy rodzice! Na kanwie tego przypomnienia pierwszych 26 lat życia naszego Papieża nie sposób nie postawić sobie pytania, a co my dzisiaj dajemy naszym dzieciom i wnukom? Jakie wiano dajemy im na drogę życia? Czy sami jesteśmy wierni tym wartościom, które dał nam rodzinny dom? Jest się naprawdę nad czym zastanowić!

2. Druga część życiowego tryptyku Jana Pawła II: lata posługi kapłańskiej, biskupiej i kardynalskiej (1946-1978)

Młody Karol zabrał ze sobą na drogę życia przede wszystkim obraz pracującego i modlącego się ojca. Postarał się iść drogą pracy i modlitwy. Tej drogi trzymał się już całe życie. Po święceniach kapłańskich wysłano go na studia do Rzymu, na *Angelicum*. Przygotował tam rozprawę doktorską z zakresu mistyki św. Jana od Krzyża. Po powrocie do kraju łączył znakomicie pracę naukową z pracą duszpasterską. W grudniu 1953 r., mając 33 lata, habilitował się na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego, a rok później rozpoczął pracę akademicką w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, którą prowadził aż do wyboru go na papieża. W roku 1958, w 38. roku życia, w dwunastym kapłaństwa, został biskupem pomocniczym w Krakowie, potem wikariuszem kapitulnym, następnie metropolitą krakowskim i kardynałem. Brał czynny udział we wszystkich czterech sesjach Soboru Watykańskiego II. Popularyzował naukę Soboru w Polsce i w świecie. Pisał prace naukowe z zakresu

filozofii, zwłaszcza etyki i teologii. Uczestniczył w licznych sympozjach krajowych i zagranicznych, zwykle jako wykładowca. Wizytował diecezję. Walczył z komunistami o kościół w Nowej Hucie. Służył młodzieży akademickiej. Wspomagał kard. Stefana Wyszyńskiego, Prymasa Polski. Utrzymywał liczne kontakty z Polonią zagraniczną. Umiał wspaniale łączyć modlitwę i pracę, teologię i duszpasterstwo, filozofię i teologię z naukami przyrodniczymi, uczoność z prostotą i pokorą.

Drodzy bracia i siostry! Na kanwie tego drugiego etapu drogi życiowej naszego wielkiego Papieża nie sposób nie zapytać o naszą pracę i modlitwę. To jest przecież droga do świętości – łączenie pracy z modlitwą. To jest droga do świętości każdego człowieka: i księdza i siostry zakonnej, i matki i ojca, i przedsiębiorcy i pracownika nauki, robotnika i rolnika, polityka, dziennikarza – po prostu wszystkich. W każdym przypadku, u wszystkich ludzi, chodzi o budowanie poprawnych, przyjaznych relacji z Bogiem i z drugim człowiekiem.

3. Trzecia część tryptyku życia Jana Pawła II: lata posługi papieskiej (1978-2005)

Kard. Karol Wojtyła jako Papież Jan Paweł II, stał się przez prawie dwadzieścia siedem lat pierwszym nauczycielem całego Kościoła powszechnego. Jego nauczanie wyrażało się w encyklikach, adhortacjach, listach apostolskich, w homiliach, audiencjach generalnych i prywatnych, w niedzielnych rozważaniach południowych przed modlitwą „Anioł Pański”. Tym, co uwiarygodniało to jego wielkie nauczanie było świadectwo jego codziennego życia, jako ojca, brata, przyjaciela i pasterza wszystkich.

Wybermy z przeogromnego skarbcza nauczania papieskiego niektóre tylko wskazania – hasła skierowane do wybranych grup wiekowych i społecznych.

– Z przesłania do dzieci

W Watykanie, 14 czerwca 1979 r. Jan Paweł II mówił do dzieci z okazji I Komunii Świętej: „Nigdy o tym nie zapomnijcie! Jezus chce być naszym najbliższym Przyjacielem, naszym Towarzyszem drogi. Z pewnością macie wielu przyjaciół; ale nie możecie być ciągle z nimi i oni sami nie zawsze mogą wam pomóc, wysłuchać was i pocieszyć. Jezus natomiast jest Przyjacielem, który nigdy was nie opuszcza;

On was zna każdego z osobna, osobiście, zna po imieniu, idzie za wami, towarzyszy wam, kroczy z wami każdego dnia; bierze udział w waszych radościach i pociesza was w chwilach bólu i smutku [...] Jezus nas kocha i chce być przez nas kochany”.

Tak mówił nasz Papież, a co dziś proponuje dla dzieci np. Ministerstwo Edukacji Narodowej, co proponuje szkole – lansuje w tajemny sposób ideologię gender. Zostało to już odkryte w wielu środowiskach szkolnych w Polsce. Gdy ostatnio w powiecie wołyńskim pojawiła się opozycja w stosunku do gender z programem „Szkoła przyjazna rodzinie”, w środowiskach liberalnych zawrzało. Potomkowie marksistów: zagraniczni i niektórzy nasi nie odpuszczają. I tak oto wraca walka o kształt polskiej szkoły. Moi drodzy, dzieci w pierwszej kolejności są nasze a nie państwowe. My mamy decydować, w jakich wartościach chcemy je wychować. Nie wolno też stosować szantażu wobec dyrekcji szkół i nauczycieli. Wolność wyznania zapewnia nam polska Konstytucja. W imię wierności nauce Ojca Świętego musimy pamiętać, że nie wolno nam pozwolić niszczyć tradycyjnego małżeństwa i rodziny. Trzeba wreszcie skończyć z niszczeniem rodziny, która jest najstarszą instytucją świata, zapewniającą człowiekowi tu na ziemi poczucie szczęścia i bezpieczeństwa.

– Z przesłania do młodzieży

W niewygotowanym papieskim tekście do studentów krakowskich z dnia 8 czerwca 1979 r. znajdujemy słowa: „Nieraz młody człowiek bywa zagubiony w sobie samym, w otaczającym świecie, w całej sieci spraw ludzkich, które go oplątują. Pozwólcie się znaleźć Chrystusowi. Niech wie o was wszystko, i niech was prowadzi. To prawda, że – aby za Nim iść, podążać, trzeba równocześnie od siebie samego wymagać – ale takie jest prawo przyjaźni. Jeśli mamy iść razem, musimy pilnować drogi, po której idziemy”

Ten młodzieżowy program, w którym jest mowa o wymogach przyjaźni, będziemy realizować w ramach przygotowań do Światowych Dni Młodzieży, które odbędą się w 2016 roku w Krakowie.

– Z przesłania do wychowawców

W wywiadzie udzielonym Andrzejowi Frossardowi bł. Jan Paweł II powiedział: „Ojciec był tak wymagający w stosunku do samego siebie, że nie potrzebował być wymagający względem swego syna: wystarczał

sam jego przykład, by nauczyć dyscypliny i poczucia obowiązku”. A w książce *Przekroczyć próg nadziei* Papież napisał: „Pamiętam, że ojciec dał mi kiedyś książeczkę do nabożeństwa, w której była „Modlitwa do Ducha Świętego”. Powiedział mi, abym tę modlitwę codziennie odmawiał. Tak też staram się czynić”.

Kochani rodzice! Patrząc na ojca, który nam wychował papieża, proszę was, nie narzekajcie, że was dzieci, wnukowie, nie słuchają. Wymagajcie najpierw więcej od siebie, zdobywajcie się na dobry przykład, pokażcie, że się modlicie, że niedziela Eucharystia jest centrum waszego życia, że Pan Bóg jest dla was najważniejszy, że Kościół jest dla was prawdziwym domem.

– Z przesłania do parlamentarzystów i rządzących

Dnia 11 czerwca 1999 r. Jan Paweł II powiedział w polskim parlamencie: „Służba narodowi musi być zawsze ukierunkowana na dobro wspólne, które zabezpiecza dobro każdego obywatela. Jest oczywiste, że troska o dobro wspólne winna być realizowana przez wszystkich obywateli i winna przejawiać się we wszystkich sektorach życia społecznego. W szczególny jednak sposób ta troska o dobro wspólne jest wymagana w dziedzinie polityki. Wykonywanie władzy politycznej czy to we wspólnocie, czy to w instytucjach reprezentujących państwo, powinno być ofiarną służbą człowiekowi i społeczeństwu, nie zaś szukaniem własnych czy grupowych korzyści z pominięciem dobra wspólnego całego narodu. Historia uczy, że demokracja bez wartości łatwo przemienia się w jawny lub zakamuflowany totalitaryzm”.

Drodzy bracia i siostry! Wiemy, że wszelką dobrą reformę należy rozpoczynać od siebie. Jest to nasze ważne i pierwszorzędne zadanie, ale nie wolno nam milczeć, gdy wybrane przez nas władze parlamentarne, rządowe czy samorządowe łamią podstawowe zasady życia społecznego, także zasady zdrowej demokracji, takie jak: zasadę personalizmu, zasadę dobra wspólnego, zasadę pomocniczości czy zasadę solidarności. Jeśli nie mamy o tym gdzie mówić, to zawsze pozostaje nam możliwość modlitwy, której nikt nie jest w stanie nam zabronić. Pamiętajmy, że świat zmieniają nie tyle wielcy politycy, wielcy tego świata, ale nasza pokorna, wytrwała modlitwa. Modlitwa, pokuta post, uczynki miłosierdzia naprawdę zmieniają świat. Jest nam w Polsce obecnie potrzeby zryw modlitewny. Jest potrzeba, abyśmy przystąpili do Krucjaty Różańcowej w intencji naszej Ojczyzny, która

w Polsce została podjęta kilka lat temu, a która powinna nabierać duchowej mocy. Nasza Ojczyzna, nasi sąsiedzi, Europa i świat potrzebują naszej modlitwy.

– Do pracowników mediów

Ojciec Święty Jan Paweł II nie bał się dziennikarzy. Był papieżem bardzo medialnym, ale nie omieszkał pracownikom mediów przypominać, że ich powołaniem jest głosić prawdę i promować wartości, takie jak miłość, dobro, piękno, pokój, sprawiedliwość, uczciwość. Prosił o prawdziwe przedstawianie bieżących wydarzeń, prosił o unikanie manipulacji, półprawd i nagłaśniania mitów.

Myślę, że w tym kontekście warto przytoczyć słowa Ojca Świętego Franciszka z 23 marca br. skierowane do przedstawicieli mediów. Papież mówił: „Dla mnie największe grzechy mediów to te, które idą drogą kłamstwa, i są ich trzy: dezinformacja, pomówienie i zniesławienie. Te dwa ostatnie są ciężkie, ale nie aż tak niebezpieczne, jak pierwszy. Otóż pomówienie jest grzechem śmiertelnym, ale można je wyjaśnić i rozpoznać, że chodzi o pomówienie. Zniesławienie jest grzechem śmiertelnym, ale można dojść do tego, że się powie: to niesprawiedliwość, bo wprawdzie zniesławiona osoba jakiejś winy się dopuściła, ale potem tego żałowała, zmieniła życie. Ale dezinformacja to mówienie tylko niektórych rzeczy, tych, które są mi wygodniejsze, a zatajenie reszty. W ten sposób ten, kto ogląda telewizję czy słucha radia, nie może wydać właściwego osądu, bo nie ma do tego elementów i nie otrzymuje ich. Od tych trzech grzechów, proszę was, trzymajmy się z daleka: od dezinformacji, pomawiania i zniesławiania”.

– Z przesłania do chorych i cierpiących

Dnia 11 września 1983 r. bł. Jan Paweł II powiedział w Wiedniu do chorych: „Człowiek cierpiący dopełnia braki udręk Chrystusa” (zob. Kol 1, 24). W każdym przypadku choroba i cierpienia są ciężką próbą. Ale świat bez ludzi chorych – choć zabrzmi to może paradoksalnie – byłby światem uboższym, uboższym o przeżycie ludzkiego współczucia, uboższym o doświadczenie nieegoistycznej, niekiedy wręcz heroicznej miłości”.

Drodzy bracia i siostry! Bądźmy wrażliwi na chorych i cierpiących wśród nas. Tak jak Papież uczył, oni dam stwarzają szansę, abyśmy byli dobrymi, wrażliwymi.

Zakończenie

W końcowych słowach powróćmy do tego, co najważniejsze, co nam dziś ogłosił w swoim słowie Bóg, a co nam przypominał tak wytrwale bł. Jan Paweł II. Przez proroka Izajasza Bóg zostawił nam niezwykle słowa, w których nas zapewnia o swojej miłości: „Czyż może niewiasta zapomnieć o swym niemowlęciu, ta, która kocha syna swego łona? A nawet gdyby ona zapomniała, Ja nie zapomnę o tobie!” (Iz 49, 15). Drodzy bracia i siostry! Nawet gdybyśmy zapomnieli inne prawdy zawarte w słowie Bożym, a tego jednego nie zapomnieli i zawsze wierzyli w miłość Boga do nas, to mamy wygrane: i doczesność i wieczność.

I słowa samego Jezusa: „Nadchodzi bowiem godzina, w której wszyscy, którzy spoczywają w grobach, usłyszą głos Jego: a ci, którzy pełnili dobre czyny, pójdą na zmartwychwstanie życia; ci, którzy pełnili złe czyny, na zmartwychwstanie potępienia”. (J, 5, 28-29).

To są słowa na dziś i na naszą przyszłość. Zawierzmy, ufajmy i kochajmy, tak, jak to czynił bł. Jan Paweł II. Amen.

2.

BP IGNACY DEC

ZAMKNIĘCIE OCZU NA ŚWIAT ZIEMSKI OTWARCIE NA ŚWIAT NIEBIESKI

*Januszkowice, 3 kwietnia 2014 r. – Homilia żałobna wygłoszona
w kościele w Januszkowicach*

*w czasie Mszy św. pogrzebowej za śp. Alicję Kisiel,
mamę ks. Radosława, dyrektora Caritas diecezji świdnickiej*

1. Śmierć otwarciem oczu na wieczność

Drodzy bracia i siostry! Jesteśmy na drodze wielkopostnej, która nas prowadzi ku świętom wielkanocnym. W ubiegłą niedzielę osiągnęliśmy półmetek tej drogi. Była to czwarta niedziela Wielkiego

Postu, zwana niedzielą *Laetare*, niedzielą radości. Taki to dzień wybrał Pan Bóg do zabrania z naszej ziemi śp. Alicji Kisiel, mamy naszego współbrata w kapłaństwie, ks. Radosława, dyrektora Caritas diecezji świdnickiej. Wiemy, że to nie kto inny ale właśnie Pan Bóg wybiera nam czas poczęcia, czas zaistnienia na tej ziemi. On też wybiera dla nas godzinę odejścia z tej ziemi. We wspomnianą niedzielę mama Alicja była w kościele na porannej Eucharystii. Wysłuchała Ewangelii o uzdrowieniu niewidomego od urodzenia. Wysłuchała kazania rekolekcyjnego, które wygłosił obecny tu ks. prof. Andrzej Tomko, rektor Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu. Wraz z innymi uczestnikami Eucharystii przyjęła wiadomość, że Jezus temu uzdrowionemu człowiekowi dał także inny wzrok, wzrok wiary, który mu pozwolił zobaczyć świat niewidzialny. Dzięki temu wzrokowi uzdrowiony mógł wypowiedzieć słowa „wierzę Panie”, mógł wyznać wiarę w bóstwo Chrystusa. Mama Alicja przyjęła prawdę Ewangelii, przyjęła potem Najświętsze Ciało Pana Jezusa i powróciła do domu, do rodziny. Tu miał miejsce obiad w gronie najbliższej rodziny. Nikomu chyba nie przyszło do głowy, że jest to obiad pożegnalny. Wieczorem tego niedzielnego dnia mama poczuła się gorzej. Przyjechało pogotowie ratunkowe. W drodze do szpitala mama zmarła, zamknęła oczy na ten świat widzialny a Pan Bóg otworzył jej oczy na świat dla nas niewidzialny, na świat wieczny.

Możemy powiedzieć, że właśnie na tym polega śmierć tu na ziemi. Jest to zamknięcie oczu i innych zmysłów na nasz ziemski świat i otwarcie oczu duszy na świat niebieski. Taką prawdę nam ogłasza słowo Boże, które dochodzi do nas przez czytania biblijne Mszy św. pogrzebowej. Słyszeliśmy przed chwilą co Bóg mówił do nas przez wybranego mędrca w czasach Starego Testamentu i co powiedział przez swojego Syna Jezusa Chrystusa: „Dusze sprawiedliwych są w ręku Boga i nie dosięgnie ich męka. Zdało się oczom głupich, że pomarli, zejście ich poczytano za nieszczęście i odejście od nas za unicestwienie, a oni trwają w pokoju” (Mdr 3, 1-3). A więc za bramą śmierci nie ma unicestwienia, nie ma pustki, ale jest dom. Chrystus nam przypomniał, że jest w nim mieszkań wiele, że to On przychodzi po nas i nas tam zaprowadza (por. J 14, 1-6).

Drodzy bracia i siostry! Mamy zwyczaj w czasie ostatniego pożegnania przypomnienia drogi życia odchodzącej osoby. Czynimy to po to, aby dojrzeć łaskawość i dobroć Pana Boga, który przecież

prorowadzi nas przez życie, udzielając nam swego ojcowskiego błogosławieństwa. Popatrzmy zatem na drogę życia zmarłej mamy Alicji.

2. Z drogi ziemskiego życia śp. Alicji Kisiel (1942-2014)

Śp. Alicja Kisiel, z d. Żminda, urodziła się 6 grudnia 1942 r. w Krakowie. Potem przez jakiś czas mieszkała w Bychawie koło Lublina. Była córką Teofila i Małgorzaty z d. Dolecka. Miała jeszcze o dwa lata młodszego brata Zygmunta, który jako doktor był długoletnim wykładowcą na Politechnice Wrocławskiej i Politechnice Lubelskiej. Mama studiowała na Uniwersytecie Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie matematykę a potem programy numeryczne we Wrocławiu. Na studiach poznała Anatola Kisiel. Poznali się w czasie pielgrzymki studentów na Jasną Górę. Zawarli ślub kościelny 26 grudnia 1964 r. Łatwo obliczyć, że w tym roku obchodziliby w grudniu złote gody małżeńskie, 50-lecie zawarcia związku małżeńskiego. Mama urodziła czworo dzieci: Radosława, który jest księdzem, Annę – obecnie wykładowcą na Politechnice Wrocławskiej, Magdalenę – obecnie pracującą w biurze Wodociągów Wrocławskich i Elżbietę, która ukończyła chemię i prowadzi prywatną działalność. Dwie siostry: Magdalena i Elżbieta są mężatkami. Starsza córka ma córkę Dominikę, która za miesiąc przystępuje do Pierwszej Spowiedzi i Komunii Świętej. Druga córka urodziła syna Antoniego, który ma półtora roku. Tych dwoje wnucząt było szczególną radością zmarłej babci.

Mama Alicja była nauczycielką. Uczyła matematyki: najpierw w Szkole Podstawowej nr 9 we Wrocławiu, a potem przez 30 lat w Szkole Podstawowej nr 14 na Podwalu we Wrocławiu. Była wymagającym, ale i bardzo cenionym nauczycielem. Wiele razy zapraszała na obiad do domu biednych uczniów. Otaczała opieką uczniów w szkole i poza szkołą. Mama Alicja miała wiele wspaniałych cech: była mądra, życzliwa dla ludzi, wymagająca od siebie. Te cechy widzimy u jej dzieci, zwłaszcza u ks. Radosława. Jako dyrektor Caritas diecezjalnej jest wrażliwy na człowieka, zwłaszcza tego doświadczonego jakimś nieszczęściem. Spieszy chętnie z pomocą wszystkim potrzebującym, którzy znajdują się w zasięgu jego posługi kapłańskiej.

O gościnności i dobroci mamy Alicji świadczą liczne kondolencje, które napłynęły nie tylko od najbliższej rodziny, ale od przyjaciół z kraju i zza granicy, zwłaszcza z Włoch i Japonii. Odchodząca mama

zostawia swojego męża Anatola, który jest wzorowym ojcem, przykładem wiary i uczciwości. Uczęszcza do kościoła nie tylko w niedziele i święta, ale także w dni powszednie. Mając 75 lat życia nadal pracuje jako inspektor ds. elektrycznych.

Moi drodzy, może chcielibyśmy się dowiedzieć, jakie życzenie zostawia nam zmarła mama Alicja? Jaką radość moglibyśmy jej sprawić? W odpowiedzi na to pytanie może nam pomóc epizod z końcowych chwil życia św. Moniki. Działo się to we Włoszech blisko Ostii niedaleko Rzymu. Augustyn z bratem towarzyszyli mamie w powrocie do Ojczyzny. W drodze mama ciężko zachorowała. Zachodziła obawa, że nie doczeka powrotu do ojczystej Afryki. Gdy bracia z wielką troską rozmawiali o jej trudnej sytuacji, o konieczności ewentualnego pochowania jej w obcym kraju, ona słysząc ich rozmowę, powiedziała: „Tutaj pochowacie swoją matkę. Ciało złożcie gdziekolwiek; tym się nie kłopotcie; o jedno tylko proszę, abyście wszędzie, gdzie będziecie, pamiętali o mnie przy ołtarzu Pańskim”.

3. Słowa pożegnania

Droga Mamo Alicjo, będziemy o tobie pamiętać przy Pańskich ołtarzach. My, kapłani, w każdej Mszy św. modlimy się za zmarłych. Dołączamy do modlitwy Kościoła naszych najbliższych zmarłych. Droga mammo, będzie na pewno pamiętał o tobie przy ołtarzu Pańskim twój syn, ksiądz Radosław. Droga mammo, zamknęła się dla ciebie karta ziemskiego życia. Pan Bóg przeprowadził cię przez ziemię, darząc cię swoim błogosławieństwem. Był dla ciebie mocą i ostoją na przestrzeni całego życia. Twoją życiową siłą była silna wiara i zaufanie do Pana Boga i szczególna miłość do Matki Najświętszej. Wielką nagrodą już tu na ziemi było obdarzenie twego syna Radosława darem kapłaństwa. Droga mammo, oto wybija godzina pożegnania się z Tobą. Dziękujemy w tej Eucharystii Panu Bogu za Ciebie, za wszelkie dobro, które Stwórca przekazał przez ciebie ludziom. Dziękujemy tobie za wzorowe wychowanie swoich dzieci, w szczególności dziękujemy za urodzenie i wychowanie syna Radosława, który tak gorliwie służy Bogu i Kościołowi jako kapłan diecezji świdnickiej, jako dyrektor diecezjalnej Caritas. Z pewnością wiele cennych przymiotów, które posiada odziedziczył od ciebie. Niosłaś drogą życia liczne krzyża, ale wszystko przetrzymałaś – prowadzona światłem wiary i Bożej miłości.

Niech Chrystus Pan wybieli w swojej zbawczej krwi wszystkie cienie twego życia i niech ci przydzielili mieszkanie w niebieskim domu. Amen.

3.

BP IGNACY DEC

SPÓR WOKÓŁ OSOBY JEZUSA CHRYSYTA – W CZORAJ I DZIŚ

*Bielawa, 5 kwietnia 2014 r. – Homilia wygłoszona w kościele
pw. Wniebowzięcia NMP podczas X Diecezjalnej Pielgrzymki
Katechetów*

Wstęp

Czcigodni bracia kapłani,

Drodzy katecheci, bracia i siostry w Chrystusie!

W drugiej połowie Wielkiego Postu podczas codziennej liturgii czytamy fragmenty Ewangelii św. Jana ukazujące nam spór Pana Jezusa z faryzeuszami i uczonymi w Piśmie, który zakończył się pojmaniem Jezusa, osądzeniem i wykonaniem na Nim wyroku śmierci na krzyżu. Jezus, nauczając wyjaśniał kim jest, po co przyszedł na ziemię, jaką pełni misję. Słuchacze różnie reagowali na to, co mówił i co czynił. Jedni się zachwycali, inni bluźnili i atakowali. Przyjrzyjmy się temu sporowi wokół osoby Jezusa, sporowi, który trwa do dziś. Rozważmy, co możemy zrobić jako katecheci, by Chrystus był obecny w życiu publicznym, by miał dziś wpływ na kształtowanie oblicza współczesnego świata.

1. Spory wokół Jezusa podczas jego ziemskiej publicznej działalności

Wspomniany fragment Ewangelii ukazuje nam Jezusa działającego w Jerozolimie. Jezus przybył tu z uczniami z Galilei na święto Paschy. Nauczał głównie w świątyni jerozolimskiej. Słuchały go tłumy, ale była różna percepcja Jego nauki i cudów. Ewangelista Jan napisał: „Wśród tłumów słuchających Jezusa odezwały się głosy: «Ten prawdziwie jest prorokiem». Inni mówili: «To jest Mesjasz» ... Niektórzy chcieli Go nawet pojmać, lecz nikt nie odważył się podnieść na Niego

reki” (J 7, 40-41. 44). Św. Jan zaznacza, że wśród słuchaczy byli także strażnicy, których wysłali kapłani i faryzeusze. Gdy strażnicy wrócili i opowiadali o tym, co słyszeli i widzieli, zapytano ich, dlaczego Go nie pojмали. Strażnicy tłumaczyli się, że jeszcze nikt nie przemawiał tak, jak ten człowiek przemawia. Nie mieli więc odwagi Go zatrzymać i przyprowadzić do starszyny żydowskiej. Otrzymali za to naganę, że dali się zwieść. Przy okazji odkryli swą postawę faryzeusze. Uważali, że Jezus bałamuci tylko prosty lud, który nie zna Prawa Mojżeszowego i tylko taki prosty lud da się zwodzić, dlatego ich zdaniem jest przeklęty, zaś wykształceni w Prawie faryzeusze są odporni na to, co Jezus mówi i czyni. Nikt z nich nie uwierzył w Niego”. (por. J 7, 48). Znalazł się tylko jeden między nimi imieniem Nikodem, który znał już Jezusa, gdyż był u Niego na nocnej rozmowie. Teraz wziął Jezusa w obronę i powiedział, że nie wolno Go potępiać zanim się Go wpiery nie przesłucha i nie zbada, co czyni. Oberwał za to od kolegów, ale na jakiś czas przyhamował atak na Jezusa.

Tak moi drodzy działo się w ostatnim etapie publicznej działalności Pana Jezusa. Zauważmy, że wokół Jezusa zawsze potem były spory. Trwają one do dziś i są w niektórych miejscach i środowiskach bardzo agresywne. W jakiejś formie odżywają słowa, wypowiedziane kiedyś przez proroka Jeremiasza, które są przytoczone w dzisiejszym Pierwszym czytaniu: „Zniszczmy drzewo życia wraz z jego mocą, zgładźmy go z ziemi żyjących, a jego imienia niech już nikt nie wspomina!” (Jr 11, 19b). Ileż to dzisiaj w Europie jest ludzi, którzy zabiegają o to, by nie wspomniano imienia Jezusa, by Jezus wreszcie został zapomniany. Niestety, dzieje się to także na polskiej ziemi i to w dniach przygotowania się wiernych do kanonizacji bł. Jana Pawła II.

2. Dzisiejsze spory o Chrystusa

Przed tygodniem, 29 marca br. mieliśmy w Warszawie marsz ateistów. Na jego zakończenie została przedstawiona rekonstrukcja kaźni Kazimierza Łyszczyńskiego, XVI-wiecznego autora traktatu przeczącego istnieniu Boga. W rolę głównego bohatera wcielił się uznający się za filozofa Jan Hartmann, zdeklarowany ateista.

W ostatnich dniach prasa doniosła, że kandydat SLD do europarlamentu Grzegorz Gruchalski zamierzał utopić w Wiśle kukłę „złego opasłego księdza”, zaś Janusz Palikot przygotowuje książkę

pod prowokującym tytułem: „Zdjąć Polskę z krzyża”, w której domaga się wyzwolenia Polski spod religii chrześcijańskiej i spod dominacji Kościoła. W Polsce jest ogólne przyzwolenie na szkalowanie Kościoła katolickiego. Nie wolno obrażać muzułmanów, żydów, ale katolików jak najbardziej.

Nie możemy się temu dziwić. Nasza sytuacja nie może być inna od sytuacji samego Chrystusa, który doświadczał prześladowań, a w końcu przyjął niewinny wyrok śmierci.

Pomyślmy jaka jest nasza rola jako katechetów w obronie obecności Chrystusa i Kościoła w życiu publicznym. Zanim odpowiemy na to pytanie, przytoczmy słowa Ojca Świętego Franciszka, skierowane do katechetów.

3. Ojciec Święty Franciszek do katechetów w Polsce

W przesłaniu Papieża Franciszka przekazanym polskim biskupom w dniu 7 lutego br. podczas wizyty *Ad limina Apostolorum*, znajduje się taki oto fragment dotyczący katechizacji: „Perspektywa najbliższego Światowego Dnia Młodzieży, który odbędzie się w Krakowie w 2016 r. każe myśleć o młodych, którzy – wraz ze starszymi – są nadzieją Kościoła. Dziś świat pełen narzędzi informatycznych daje im nowe możliwości komunikacji, ale jednocześnie ogranicza relacje interpersonalne, bezpośredni kontakt, wymianę wartości i wspólnych doświadczeń. Jednak w sercu młodzieży jest gorąca tęsknota za czymś głębszym, co dowartościowałoby w pełni ich osobowość. Trzeba wyjść naprzeciw temu pragnieniu. Szerokie możliwości ku temu oferuje katecheza. Wiem, że w Polsce uczestniczy w niej większość uczniów w szkołach. Osiągają oni dobrą znajomość prawd wiary. Jednakże religia chrześcijańska nie jest abstrakcyjną wiedzą, ale egzystencjalną znajomością Chrystusa, osobistą relacją z Bogiem, który jest miłością. Być może trzeba położyć większy nacisk na kształtowanie wiary przeżywanej jako relacja, w której doświadczają się radości bycia kochanym i zdolnym do kochania. Trzeba, by wzrastała troska katechetów i duszpasterzy, żeby nowe pokolenia mogły odkryć pełną wartość sakramentów jako uprzywilejowanego miejsca spotkania z żywym Chrystusem i jako źródła łaski. Niech ludzie młodzi będą zachęceni do udziału w ruchach i stowarzyszeniach, których duchowość jest oparta na słowie Bożym, liturgii, życiu wspólnotowym i świadectwie misyjnym. Niech znajdą również możliwości wyrażania swej

dyspozycyjności i młodzieńczego entuzjazmu w dziełach miłosierdzia krzewionych przez parafialne czy szkolne koła Caritas lub w innych formach wolontariatu czy zaangażowania misyjnego. Niech ich wiara, miłość i nadzieja umacniają się i rozwijają w konkretnym zaangażowaniu w imię Chrystusa”.

Do tych oficjalnych słów skierowanych do polskiego Kościoła warto by dodać słowa, które Ojciec Święty przed kilkoma dniami skierował w wywiadzie udzielonym młodym Belgom z Gandawy. Papież Franciszek powiedział do nich m.in., że jesteście dziś świadkami odrzucenia człowieka, że miejsce centralne zajęły pieniądze, władza. Odrzuca się dzieci – dlatego rodzi się ich tak mało; odrzuca się starców – wielu z nich umiera z powodu ukrytej eutanazji, bo nie ma kto się nimi zająć; odrzuca się dziś także młodzież. Papież przytoczył przykład Włoch, gdzie połowa młodych poniżej 25-go roku życia nie ma pracy. Weszliśmy w kulturę odrzucenia tego, co nie służy globalizacji – odrzucenia osób starszych, dzieci i młodzieży.

Moi drodzy, wiemy, że w Polsce jest podobnie, Ewangelia w życiu prywatnym, a zwłaszcza w życiu publicznym, jest tak mało praktykowana. W mediach, w reklamach jest promocja taniej przyjemności, sukcesu, młodości. Na marginesie zostają ludzie chorzy, starsi. Bywają oni wykluczeni z życia.

Drodzy katecheci! Jak możemy odpowiedzieć na to przesłanie Ojca Świętego? Oto kilka wskazań – kilka propozycji.

4. Nasza odpowiedź na wskazania Kościoła

– Winniśmy mieć ostrzejszą, bardziej wyrazistą świadomość naszej misji, naszego powołania. Jako katecheci jesteście powołani do dzieła ewangelizacji. Katechizacja szkolna nie może być traktowana jedynie jako źródło utrzymania, jako środek do życia. Jest to z pewnością ważne, zwłaszcza dzisiaj, gdy na rynku brakuje pracy, ale nade wszystko musimy pamiętać, że prowadząc katechezę wypełniamy misję ewangelizacyjną Kościoła. Przypomnijmy sobie jaką wyostrzoną świadomość swojej misji miał bł. Jan Paweł II. Czuł się zawsze pasterzem. Wiedział, że jest na służbie Kościołowi i światu. Jego sprawy prywatne schodziły zawsze na margines, a na pierwszym planie były sprawy Kościoła.

Za wzorem Papieża, nie traktujmy naszej pracy katechetycznej jako jakiegoś dodatku, broń Boże jako zła koniecznego, by zdobyć

środki do życia, do utrzymania rodziny. To gdzieś tam może być, ale nie może to być na pierwszym planie naszej posługi katechetycznej.

– Posługa katechetyczna jako misja ewangelizacyjna, wymaga od nas nie tylko kompetencji merytorycznych, odpowiedniej wiedzy teologicznej, znajomości prawd wiary, zawartych w Objawieniu a ostatnio wyartykułowanych w *Katechizmie Kościoła Katolickiego*. Także nie wymaga na pierwszym miejscu znajomości metod przekazu wiedzy religijnej, ale o wiele ważniejsze są przymioty osobowościowe. Papież Jan Paweł II ewangelizował nie tylko słowem, ale przede wszystkim modlitwą, pokorą, odwagą, szacunkiem dla człowieka, zaangażowaniem w swoją misję.

– Jako katecheci powinniśmy naszą katechezę ukierunkowywać na liturgię i na codzienne świadectwo życia. Katecheza ma prowadzić do modlitwy osobistej więzi z Panem Bogiem i do przeżywania więzi z Bogiem we wspólnocie, czyli przede wszystkim do wspólnej celebracji Eucharystii. Wprawdzie nie oceniamy uczniów na świadectwie z praktyk religijnych, ale w praktyce katechetycznej, nie może nas nie obchodzić, czy uczniowie pielęgnują więź z Bogiem, czy uczestniczą regularnie w niedzielnej Eucharystii i czy regularnie korzystają z sakramentu pokuty i pojednania. Czy np. interesujemy się czy nasi uczniowie uczestniczą w „Drodze Krzyżowej” czy w „Gorzkich Żalach”?

– Jako katecheci winniśmy przekazywać Ewangelię w postawie radości. Papież Franciszek nieprzypadkowo w swojej pierwszej, programowej adhortacji dał tytuł: *Evangelii gaudium* („Radość Ewangelii”). Uczniowie widzą czy nas Ewangelia fascynuje, cieszy, uszczęśliwia. Trzeba się modlić do Ducha Świętego, by nas nie opuszczała ewangeliczna radość, by trwała w nas pasja wielkości i wspaniałości nauki Pana Jezusa. Już Papież Paweł VI pisał w adhortacji *Evangelii nuntiandi* „Oby świat współczesny, poszukujący czy to w trwodze, czy w nadziei, przyjmował Ewangelię nie od jej głosicieli smutnych i zniechęconych, nie od niecierpliwych i bojaźliwych, ale od sług Ewangelii, których życie jaśniej zapalał, od tych, co pierwsi zaczerpnęli swa radość od Chrystusa” (EN, nr 75). Tekst ten cytuje w swojej adhortacji Ojciec św. Franciszek (EG, nr 10).

– Podejmijmy lekturę adhortacji *Evangelii gaudium*. To jest dokument Kościoła. dla nas na dziś i na jutro naszej posługi w Kościele

Zakończenie

Prośmy dziś Jezusa w tej Eucharystii, by nas obdarzył mocą Ducha Świętego, byśmy odzyskali energię duchową, by wstąpił w nas ewangeliczny zapach, ewangeliczna radość, by dokonywała się w nas nieustanna zmiana na lepsze. Amen.

4.

BP IGNACY DEC

POWRÓT NA ŁONO OJCA

*Lądek Zdrój, 10 kwietnia 2014 r. – Homilia podczas Mszy św.
pogrzebowej w kościele pw. Narodzenia NMP
za śp. Eugeniusza Chomiaka, ojca ks. Stanisława*

1. Z prochu ziemi do życia uwielbionego w niebie

Przybliżamy się do kresu Wielkiego Postu. Na początku tego czasu, w Środę Popielcową, na znak pokuty przyjęliśmy na nasze głowy popiół. W dawniejszej liturgii, a także jeszcze dzisiaj niektórzy księża, kładąc nam na głowę popiół, mówili: „Pamiętaj człowiecze, że jesteś prochem i w proch się obrócisz”. Prawda tych słów staje się dla nas tak bardzo wyrazista podczas pogrzebu, gdy składamy do grobu ciało zmarłego człowieka. To ciało za wiele lat się rozłoży w grobie. Stanie się rzeczywiście prochem. Wiedząc o tym jest nam smutno, że tak się dzieje, że ludzie, których kochamy odchodzą od nas i że ich ciała z czasem zamieniają się w proch. Jednak Bóg nam mówi prawdziwe, wprost niewiarygodne słowa, że ten proch kiedyś ożyje. Oto w Księdze proroka Izajasza znajdujemy słowa: „Ożyją Twoi umarli, zmartwychwstaną ich ciała, obudzą się i krzykną z radości spoczywający w prochu, bo rosa Twoja jest rosą światłości, a ziemia wyda cienie zmarłych” (Iz 26, 19). A więc ciała zmarłych powstaną z prochu ziemi. Św. Paweł dziś powiedział do nas: „Wiemy bowiem,

że jeśli nawet zniszczę nasz przybytek doczesnego zamieszkania, będziemy mieli mieszkanie od Boga, dom nie ręką uczyniony, lecz wiecznie trwały w niebie” (2 Kor 5, 1). Pan Jezus kiedyś mówił: „Nadchodzi godzina, w której wszyscy, którzy spoczywają w grobach, usłyszą głos Jego: a ci, którzy pełnili dobre czyny, pójdą na zmartwychwstanie życia: (J 5, 29).

Dzisiaj Chrystus ponownie zapewnił nas, że odszedł do nieba, aby nam przygotować miejsce: „Niech się nie trwoży serce wasze. Wierzycie w Boga? I we Mnie wierzcie. W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. Gdyby tak nie było, to bym wam powiedział. Idę przecież przygotować wam miejsce. A gdy odejdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę powtórnie i zabiorę was do siebie, abyście i wy byli tam, gdzie ja jestem” (J 14, 1-3).

Słowa te wypowiedział nie człowiek, nie polityk czy filozof, ale Bóg-człowiek. To On przyszedł tu na ziemię nie tylko po to, by ogłosić prawdę o życiu wiecznym, ale sam zadał śmierci cios. Jako pierwszy mieszkaniec Ziemi zwyciężył śmierć, przeszedł przez śmierć do życia; zmartwychwstał i zapowiedział zmartwychwstanie, życie dla wierzących w Niego. Zapowiedział inny dom dla nas, lepszy od tego ziemskiego, dom, w którym ludzie nie chorują, nie martwią się, dom, gdzie nie ma wojen, nieszczęść, cierpienia, gdzie ludzie już nie umierają, gdzie już nic złego nam nie grozi. Przed bramę tego domu przynosimy dzisiaj z wiarą i miłością zmarłego Eugeniusza, ojca kapłana, i prosimy, aby Gospodarz Domu Wiecznego przyjął go na stałe zamieszkanie.

Jest zwyczaj, że podczas pogrzebu spoglądamy na drogę życia ziemskiego, jaką przebył zmarły człowiek. Spójrzmy przeto na drogę życia dziś żegnanego śp. Eugeniusza.

2. Droga życia śp. Eugeniusza Chomiaka

Śp. Eugeniusz Chomiak przyszedł na świat 24 kwietnia 1931 r. w Palczyńcach nad Zbruczem, pow. Zbaraż, woj. Tarnopolskie, jako pierwszy syn Augustyna i Marii. Tam też, w roku 1938 rozpoczął szkołę podstawową. Po wybuchu wojny przeżył okupację sowiecką, niemiecką i ponownie sowiecką, a także niepokoje związane z bandami UPA. W 1941 r. urodził się brat Bazyli. Po powrocie swojego ojca z wojny, w lipcu 1945 r., rodzina podjęła decyzję o repatriacji. Pod koniec listopada 1945 r., gdy Eugeniusz miał 14 lat, po miesięcznym

oczekiwaniu na dworcu w Podwołoczyskach, pociągiem towarowym (w jednym wagonie cztery rodziny) całą rodzinę przewieziono na tzw. Ziemię Odzyskane. Po miesięcznej podróży osiedlono ich we wsi Boraszyce Wielkie, pow. Wołów. Jako 17-letni chłopak został skierowany do prac przy odbudowie Warszawy, a w latach 1950-1953 odbył służbę wojskową w WOP w okolicach Bartoszyce.

16 czerwca 1957 r. zawarł związek małżeński z Krystyną z d. Poświsztajło w kościele parafialnym pw. Narodzenia NMP w Łądku Zdroju. Małżeństwo pobłogosławił ks. Jan Kulpa. W tym samym dniu za mąż wyszła siostra Krystyny – Irena (za bliskiego kolegę Eugeniusza).

Dnia 12 marca 1960 r. urodził się im jedyny syn Stanisław. W 1965 r. Eugeniusz wraz z rodziną przeprowadził się do Łądku-Zdroju, gdzie mieszkała znaczna część rodziny. Podjął pracę w służbach wartowniczych Cywilno-Wojskowego Związku Sanatoryjnego, gdzie pracował aż do przejścia na emeryturę w 1996 r. Za uczciwą i solidną pracę był wielokrotnie nagradzany. Z wielką radością przyjął decyzję syna o wstąpieniu w 1979 r. do Seminarium Duchownego we Wrocławiu. Szczególnym przeżyciem dla niego były święcenia kapłańskie (1 czerwca 1985 r.) i Msza św. prymicyjna sprawowana w kościele parafialnym w Łądku-Zdroju W 2007 r. obchodził wraz z żoną złoty jubileusz małżeństwa. Uroczystości odbyły się w kościele parafialnym w Łądku-Zdroju. Od 2011 r., ze względu na stan zdrowia, mieszkał wraz z żoną na plebanii w Bielawie. Odszedł do wieczności, doświadczywszy ciężkiej choroby i cierpienia, 7 kwietnia 2014 r. o godz. 7. 15. Przy śmierci towarzyszył mu syn i żona. Zmarł przy drugiej dziesiątce różańca, zaopatrzony wcześniej sakramentem chorych.

Jako mąż i ojciec rodziny regularnie uczestniczył we Mszy św., często się spowiadał, codziennie odmawiał pacierz, nigdy nie nadużywał alkoholu i innych używek, był człowiekiem uczciwym i solidnym, nie miał nieprzyjaciół, dbał o rodzinę i jej poświęcał czas.

Zatem możemy powiedzieć, że był przykładnym mężem i ojcem rodziny. Pismo Święte wyraża się bardzo pochlebnie o funkcji ojca w rodzinie. Ukazuje go jako człowieka, którego trzeba i warto szanować i czcić. W Księdze Przypowieści znajdujemy słowa: „Strzeż, synu mój, nakazu ojca [...] Słuchaj ojca, który cię zrodził” (Prz 6, 20. 23,22), a w Księdze Syracha czytamy: „Pan uczył ojca przez dzieci

[...] Kto czci ojca, zyskuje odpuszczenie grzechów [...]. Kto czci ojca [...] w czasie modlitwy będzie wysłuchany. Kto szanuje ojca, długo żyć będzie [...] Czynem i słowem czcij ojca swego, aby spoczęło na tobie jego błogosławieństwo. Albowiem błogosławieństwo ojca umacnia domy dzieci. Synu wspomagaj swego ojca w starości [...] Miłosierdzie względem ojca nie pójdzie w zapomnienie” (Syr 3,1-14a).

3. Słowo do zostających (małżonki i syna księdza)

Drogi księżu Stanisławie! Dobrze wypełniłeś te słowa Pana Boga dotyczące czci ojca, które są zarazem wypisane w sercach dobrych dzieci. Wspomagałeś go w starości. To miłosierdzie wobec ojca nie pójdzie w zapomnienie. Spłaciłeś zawiązką ów dług, który zaciągnąłeś w chwili, gdy tato wraz z mamą cię błogosławili przed prymicyją. Mszą św.

Tato odchodzi. Zostaje mama. Oboje będziecie nadal kochać: męża i tatę. Miłość jest bowiem silniejsza od śmierci i sięga poza grób.

Droga mamo Krystyno, drogi księżu Stasiu! Jesteśmy z wami w tej trudnej dla was chwili pożegnania męża i ojca. Tyle dobroci i miłości doświadczyliście od Niego. Mądrzy ludzie mówią, że gdy umiera ktoś z rodziców, tracimy część rodzinnego domu. Mówimy, że rodzice nigdy nie żyją za długo. Zawsze umierają za wcześnie. Dzisiaj myślicie o waszym mężu i ojcu. Wspominacie chwile z Nim spędzone, szczególnie te wyjątkowe i nigdy niezapomniane, jak chwilę święceń, dzień prymicji, dzień złotego jubileuszu.

Tato z pewnością cieszył się i był dumny z owocnej i gorliwej posługi kapłańskiej swojego syna Stasia. Dziś żegnamy tego szlachetnego ojca. Żegnamy Go w postawie serdecznej modlitwy. Dziękujemy Bogu za tyle dobra, które przekazał przez niego małżonce i synowi. Modlimy się o przyjęcie go do grona świętych ojców w niebieskim domu.

4. Słowo do zmarłego

Drogi ojcze Eugeniuszu! Dobiegła kresu twoja ziemská droga i zamknęła się karta twojego życia na ziemi. Doświadczyłeś na ziemi wiele dobra, ale doświadczyłeś także trudu i różnego cierpienia. Drogi twojego życia prowadziły także przez ciemne doliny. Ową ciemną doliną były z pewnością lata drugiej wojny światowej, okupacji sowieckiej, niemieckiej i znowu sowieckiej, a potem lata powojennej tułaczki, gdy po wypędzeniu z rodzinnych stron trzeba było

poszukiwać nowej, małej Ojczyzny. Bóg cię jednak przeprowadził szczęśliwie przez słoneczne pola i łąki, a także przez ciemne doliny. Wszystko przetrzymałeś, dzięki Temu, który cie umacniał. Krzyż powrócił na końcowym odcinku twego życia. Doniosłeś go godnie do kresu. Korzystając ze słów św. Pawła z Drugiego Listu do Tymoteusz, mówimy dziś nad twoją trumną: „W dobrych zawodach wystąpiłeś, bieg ukończyłeś, wiary ustrzegłeś” My w tej Eucharystii prosimy, aby Pan, sprawiedliwy Sędzia wręczył ci wieniec sprawiedliwości. Niech cie obdarzy swoim miłosierdziem i przyodzieje w szaty zbawienia. Spoczywaj w pokoju! Amen.

5.

BP IGNACY DEC

JEZUS CHRYSZTUS NASZYM POWSZECHNYM I JEDYNYM ODKUPICIELEM

*Świdnica 12 kwietnia 2014 r. – Homilia wygłoszona
w katedrze świdnickiej podczas Diecezjalnego Dnia Młodzieży*

Wstęp

Droga młodzieży! W dzisiejszej homilii poruszymy trzy wątki: najpierw będzie to wątek związany z dzisiejszym przesłaniem Bożego słowa. Ukazuje nam ono Chrystusa jako jedyne i powszechnego Zbawiciela świata. Drugi wątek wiąże się z tematem wyznaczonym nam przez Ojca Świętego. Hasłem tegorocznego światowego spotkania młodych są słowa pierwszego błogosławieństwa Pana Jezusa z Kazania na Górze, które brzmi: „Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie” (Mt 5, 3). I trzeci wątek, to wątek naszego świadectwa przez wiarę i miłosierdzie.

1. Jezus Chrystus jedynym i powszechnym zbawicielem świata

Dzisiejszy fragment Księgi Proroka Ezechiela ukazuje nam Pana Boga, który gromadzi rozproszoną ludzkość w jedną rodzinę. Najpierw to jednoczenie dotyczyło narodu wybranego. Jest wspomniany król Dawid, który jednoczył naród izraelski. Jest zapowiedziane nowe przymierze, które Pan Bóg zawrze z ludzkością. Pan Bóg oznajmił przez proroka: „Mieszkanie moje będzie pośród nich, a Ja będę ich Bogiem, oni zaś będą moim ludem. Ludy zaś pogańskie poznają, że Ja jestem Pan, który uświęca Izraela, gdy mój przybytek będzie wśród nich na zawsze” (Ez 37, 27-28). Ta zapowiedź Pana Boga wypełniła się na osobie Pana Jezusa.

W ostatnich dniach w Ewangeliach poszczególnych dni słuchamy jak Chrystus prowadzi dialog z faryzeuszami. Wskazuje na swoją misję, która pochodzi od Boga. Ogłasza, że jest Synem Bożym i że jest posłany na świat przez Ojca. Co więcej, Jezus uzdrowia chorych, wskrzesza zmarłych. Tuż przed przybyciem na święto Paschy wskrzesił w Betanii przyjaciela – Łazarza. Jezus był atakowany, że odpuszcza grzechy i ogłasza się Bogiem. Sprawa Jezusa pojawiła się na posiedzeniu Rady Najwyższej – Sanhedrynu. Podczas posiedzenia Rady najwyższy kapłan Kajfasz wypowiedział prorocze słowa: „Wy nic nie rozumiecie i nie bierzecie tego pod uwagę, że lepiej jest dla was, gdy jeden człowiek umrze za lud, niż miałby zginąć cały naród” (J 11, 50). Ewangelista skomentował te słowa następująco: „Tego jednak nie powiedział sam od siebie, ale jako najwyższy kapłan w owym roku wypowiedział prorocstwo, że Jezus miał umrzeć za naród, a nie tylko za naród, ale także, by rozproszone dzieci Boże zgromadzić w jedno” (J 11,51-52).

Mamy tu potwierdzenie, że Jezus umarł za wszystkich ludzi, za całą ludzkość w czasie i w przestrzeni. Ludzkość zatem, ma tylko jednego i powszechnego Zbawcę: Jezusa Chrystusa, który dokonał zbawienia ludzi przez mękę i śmierć na krzyżu. Nie ma innego zbawcy świata i człowieka. Zatem nie można powiedzieć, że są inni zbawiciele, wybawcy, na których nam wskazują inne religie. Niektórzy mówią, że jednych zbawia Jezus, drugich Budda a jeszcze innych Mahomet. Jest tylko jeden i powszechny Zbawiciel świata – Jezus Chrystus. Nie można dać sobie wmówić, że wszystkie religie świata są jednakowo warte, że wszystkie są prawdziwe. Spośród różnych religii jedna może być tylko prawdziwa.

Zbawienie jest nam potrzebne. Człowiek nie może zbawić się sam. Nie może sam zniweczyć swoich grzechów. To najbardziej drażniło i drażni dziś ateistów, którzy pełni pychy i zadufania twierdzą, że człowiek sam siebie może zbawić, którzy też nam wmawiają, że poczucie grzechu jest chorobą, z której trzeba się leczyć. My mówimy, że z takiej choroby może nas uleczyć tylko Bóg, okazując nam swoje miłosierdzie.

2. „Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie” (Mt 5,3) – hasło tegorocznych Dni Młodzieży

Podczas spotkania z młodzieżą świata w Rio de Janeiro Papież Franciszek mówił: „Patrz, czytaj Błogosławieństwa, to ci dobrze zrobi”. Prosił, abyśmy ponownie odczytali ewangeliczne błogosławieństwa i uczynili z nich konkretny program dla własnego życia. .

Dnia 15 kwietnia 1984 r. Jan Paweł II zaprosił młodych na spotkanie do Rzymu na Plac św. Piotra na Niedzielę Palmową i przekazał młodzieży krzyż Roku Świętego. 31 marca 1985 r. Papież ponownie zwołał młodych do Rzymu. W roku 1986 odbyły się pierwsze Światowe Dni młodzieży. Do tej pory odbyło się 12 takich międzynarodowych spotkań (w roku 1991 były w Częstochowie).

Chrystus na pierwszym miejscu nazwał ubogich w duchu błogosławionymi, czyli szczęśliwymi i obiecał im królestwo niebieskie: „Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie” (Mt 5, 3).

Co oznaczają te słowa? Ubodzy w duchu to znaczy nie przywiązani do niczego, nie mający nic i oczekujący wszystkiego od Boga, wolni w sercu dla Pana. Są błogosławieni, szczęśliwi, ponieważ w ich sercach jest miejsce dla Boga.

Moi drodzy, na tyle wierzymy, na ile jesteśmy ubogimi w duchu. Słowo „ubogi” w sensie biblijnym niekoniecznie oznacza ubóstwo w znaczeniu materialnym. Ubogim w duchu był np. król Dawid, człowiek postawiony na szczycie drabiny społecznej i bogaty materialnie, ale był otwarty na Boże przebaczenie, o które pokornie prosił po popełnionym grzechu: „Zmiłuj się nade mną, Boże, w łaskawości swojej, w ogromie swej litości zgładź nieprawość moją” (Ps 50, 1). Człowiek ubogi duchem to człowiek ogołocony z pewności siebie, to ktoś, kto wie, że nie może liczyć na siebie, na własne siły. Taki

człowiek ukierunkowany jest na oczekiwanie wszystkiego od Boga. Żeby uwierzyć, trzeba odczuć swoją słabość, swoją niemoc. Niewiasta kananejska doświadczyła takiej niemocy w chorobie córki, dlatego stanęła przed Jezusem wierząc, że On może pomóc.

Warto zapamiętać – twoja słabość, niemożność, bezradność staje się jakby szczeliną, przez którą będzie przeciskała się do twojego serca łaska wiary. Można powiedzieć, że poprzez nasze zranienia Bóg daje nam łaskę pogłębienia wiary. Sama miłość Boga nie leczy tego, który nie ma ran. Właśnie dlatego, że człowiek leżał pobity na ziemi, Samarytanin go podniósł i zaoferował mu pomoc, złożył dar miłości (por. Ks. T. Dajczer, *Rozważania o wierze*, Częstochowa 1992, s. 49-51).

Droga młodzieży, może i w twoim życiu jest jakaś niegojąca się rana, może jakaś niezapomniana udręka, niepokonany, niezapomniany żal czy śmiertelny niepokój, może jakaś ukryta gorycz i może uważasz, że wszystko się już skończyło, że tu nie da się już nic zrobić. Uwierz, że jest odwrotnie. To wszystko, co jest, ma być dla ciebie kanałem łaski. Pan Bóg musi dopuścić tyle zranień, tyle trudnych chwil, abyś poczuł się słaby i przez to, byś się stał otwarty na łaskę. Gdy poczujesz się dotknięty bardzo boleśnie, pamiętaj, że jest to błogosławiony ból, który w tobie robi miejsce dla łaski. To wszystko jest dla ciebie szansą pogłębienia wiary. Twoja słabość sprawia, że przez wiarę może zamieszkać w tobie moc Boga. Bóg, zbliżając się do ciebie musi uczynić cię słabszym, abyś Go potrzebował, byś wierząc i coraz bardziej mu ufając w Nim szukał oparcia, abyś stawał się coraz bardziej Jego uczniem, ewangelicznym dzieckiem.

3. Pośłani jako świadkowie wiary i miłosierdzia

Naszą wiarą i naszą miłością winniśmy się dzielić z innymi. To, co otrzymujemy od Boga: łaskę wiary i łaskę miłości, nie jest tylko dla nas. Jest to także dla innych. Pan Bóg przez nas pragnie obdarowywać innych. Z naszej strony jest potrzebna współpraca. Nasz udział w tej współpracy wyraża się w oddaniu Chrystusowi naszych ust i naszego serca, by on sam przez nas ubogacał innych. Módlmy się dzisiaj, abyśmy byli jak najlepszymi narzędziami dla Ducha Świętego w dziele ewangelizacji świata, w dziele dzielenia się z innymi naszą wiarą i miłością. Niech sam Pan uczyni nas swoimi jak najlepszymi świadkami. Amen.

6.

BP IGNACY DEC

Bł. JAN PAWEŁ II – WZOREM KAPŁANA

*Świdnica, 17 kwietnia 2014 r. – Msza z poświęceniem Krzyżma
w katedrze świdnickiej*

1. Jesteśmy kapłanami Pana

Ekscelencjo, drogi księżę biskupie Adamie,

Drodzy bracia w powołaniu kapłańskim,

Bracia diakoni, klerycy,

Osoby życia konsekrowanego,

Ministranci, siostry i bracia w Chrystusie!

Liturgia słowa Mszy św. z poświęceniem Krzyżma ukazuje nam Chrystusa jako najwyższego Kapłana, który został namaszczony Duchem Świętym i posłany, aby „ubogim nieść dobrą nowinę, więźniom głosić wolność, a niewidomym przejrzenie”. Chrystus tą misją dzieli się z tymi, których wybiera, aby przedłużali Jego działalność kapłańską i prorocką. W Pierwszym czytaniu słyszymy słowa, które się do nas odnoszą: „Wy zaś będziecie nazywani kapłanami Pana, mienić was będą sługami Boga naszego” (Iz 61, 6).

Dzisiaj w Wielki Czwartek dziękujemy Chrystusowi za nasze wybranie i namaszczenie Duchem Świętym, dziękujemy za misję głoszenia Ewangelii. Chcemy tę misję pełnić z nowym zapałem. Dlatego też do naszej wdzięczności dołączamy modlitwę błagalną o wierne pełnienie tej misji aż do końca naszych ziemskich dni. W tym dziele odnowy może nam pomóc osoba Ojca Świętego Jana Pawła II, do którego kanonizacji się przygotowujemy. Ojciec Święty przez 27 lat obdarzał nas na każdy Wielki Czwartek specjalnym Listem. Po jego odejściu podobny List otrzymujemy od naszych pasterzy. Tegoroczny List do kapłanów na Wielki Czwartek nosi tytuł: „Kochać i służyć”. Spróbujmy się zapoznać z jego głównymi myślami.

2. Przewodnie myśli Listu polskich biskupów do kapłanów na Wielki Czwartek 2014 r.

a) Pierwszy wątek – wdzięczność za powołanie i troska o powołania

Biskupi piszą: „Jezus wybrał nas pomimo naszych słabości i ograniczeń. Widocznie dostrzegł w nas pewne przymioty umysłu, woli i serca, którymi chciał się posłużyć, byśmy Mu pomogli zarzucać sieci i zdobywać ludzi dla Jego sprawy, dla Jego Ewangelii. Czyż nasza odpowiedź nie powinna być hojna i całkowicie bezinteresowna? Czy powinniśmy liczyć godziny oddane Jezusowi w Jego służbie oraz w służbie dla naszych braci i siostr? Naszym powołaniem jest kochać i służyć.

I czy naszą postawą i służbą nie powinniśmy ukazywać piękna powołania kapłańskiego, myśląc również o nowych powołaniach do służby Bożej? Przecież nie jesteśmy ostatnim ogniwem w długim szeregu powoływanych do głoszenia królestwa Bożego. Nie możemy pomijać faktu, że w naszych seminariach pozostaje coraz więcej pustych miejsc. Papież Franciszek powiedział nam podczas ostatniej wizyty *ad limina Apostolorum*: „Wraz z wami dziękuję Panu, że w minionych dekadach powołał na polskiej ziemi wielu robotników na swoje żniwo. Wielu dzielnych i świętych polskich księży z poświęceniem pełni swoją posługę czy to w swoich Kościołach lokalnych, czy też za granicą i na misjach. Niech jednak Kościół w Polsce nadal niestrudzenie modli się o nowe powołania do kapłaństwa!” (7 II 2014).

b) Drugi wątek – wezwanie do trwania w przyjaźni z Chrystusem

Biskupi piszą: „Trwać w Chrystusie to znaczy żyć w głębokiej przyjaźni z Nim. To znaczy postawić Go w centrum naszego życia, a nie na jego peryferiach. To znaczy oddać się bez reszty Jego misji. Taka decyzja i postawa zakładają stałą troskę o nasze życie wewnętrzne, o nasze życie modlitwy, o nasze życie sakramentalne. Powinniśmy w tę najważniejszą sprawę inwestować nasz czas, w przeciwnym wypadku nasza posługa w Kościele staje się jałowa i może przyjąć kształt zwykłego aktywizmu, pozbawionego głębi i ducha. Przypomina nam o tym dobitnie Jan Paweł II w opublikowanych ostatnio „Notatkach osobistych 1962-2003”, wydanych pod znamienym tytułem: *Jestem bardzo w rękach Bożych*. Ten kapłan, biskup i papież pilnował jak żrenicy oka swego życia duchowego. Znajdował czas na codzienną

modlitwę, medytację, adorację, sprawowaną w największym skupieniu Eucharystię, a także Liturgię Godzin, „Różaniec”, „Drogę krzyżową”, Godzinę Świętą oraz doroczne rekolekcje.

Św. Paweł wzywa nas, abyśmy na nowo rozpalili charyzmat dany nam przez włożenie rąk (por. 2 Tm 1, 6). Tym, który rozpala charyzmat jest Duch Święty, ale rozpalanie jest także naszym dziełem. Św. Piotr pisze: „Bracia, bardziej jeszcze starajcie się umocnić wasze powołanie i wybór. To bowiem czyniąc nie upadniecie nigdy” (por. 2 P 1, 10-11). Umacniajmy więc nasze powołanie u źródeł, czerpiąc moc z osobistego spotkania z Panem. To przecież jedyna, pomimo naszych słabości, sprawdzona droga dorastania do ideału chrześcijańskiego życia i kapłańskiej służby”.

c) Trzeci wątek trzeci – wezwanie do jedności

W Liście biskupów czytamy: „Bł. Jan Paweł II był apostołem jedności. Szukał tego, co łączy: narody, grupy społeczne, religie i różne wyznania chrześcijańskie; wzywał do pojednania, przebaczenia i współpracy. Wspomnijmy Asyż czy spotkanie w więzieniu z Ali Agcą.

W szczególny sposób wzywał nas, kapłanów, do jedności, współpracy i miłości. Przypominał, że różnice są ubogaceniem Kościoła, a nie źródłem podziałów i konfliktów. Głosił prawdę Ewangelii z odwagą, ale i z pokorą, docierając do ludzkich serc. W świecie, w którym do głosu dochodzi liberalizm, relatywizm i subiektywizm, Błogosławiony Papież jest dla nas wezwaniem do wierności Chrystusowi i Urzędowi Nauczycielskiemu Kościoła.

Bądźmy, drodzy Bracia, zjednoczeni w Chrystusie i Jego Kościele, zjednoczeni przy Ojcu Świętym Franciszku i zjednoczeni ze swoim biskupem. Niech pokora, zdolność do współpracy i przebaczenie będzie światłem dla naszego życia i kapłańskiej posługi.

Szczególnie wrażliwym miejscem ewangelizacji są dzisiaj media. Dzięki nim możemy także docierać ze słowem Bożym do tych, którzy z różnych powodów nie biorą udziału w życiu wspólnoty parafialnej. Zwróćmy jednak uwagę, aby nie było wśród nas tych, którzy promują w mediach swój subiektywny, jednostronny obraz Kościoła. Obowiązuje nas wszystkich mądra zasada: *sentire cum Ecclesia*. To przede wszystkim my, kapłani, powinniśmy kochać Kościół i służyć Kościołowi takiemu jaki jest, bo przecież innego nie ma. Kościół potrzebuje oczyszczenia, ale musimy je zaczynać zawsze od nas samych.

Papież Franciszek przypomina nam, że aby reformować struktury na poziomie wspólnoty parafialnej, diecezjalnej i całego Kościoła, powinniśmy zacząć do przemiany naszego serca”.

d) Czwarty wątek – wezwanie do służby

Biskupi piszą w Liście: „Bł. Jan Paweł II jest przykładem, jak służyć Chrystusowi, Jego Królestwu, Jego Kościołowi, Jego chwale i zbawieniu świata. Uczy nas, jak realizować słowa Pana Jezusa: „Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25, 40).

Służył Kościołowi i światu, milionom i konkretnym ludziom. Służył słowem, modlitwą, pielgrzymkami, cierpieniem, świadectwem wiary i ufności pokładanej w Bogu.

Przypominał o godności człowieka, o świętości życia. Rodzinom mówił: „Rodzino, bądź tym, czym jesteś”. Był blisko chorych, starszych, samotnych, pokrzywdzonych. „Przychodzą do was [kapłanów, zakonników i zakonnice] ludzie udręczeni, poniżeni, zagrożeni w swoim człowieczeństwie. Szukają świadków Przemienienia. Niech ich znajdują w was” (Tarnów, 10 VI 1987, n. 8).

Podkreślał, że służymy Bogu i bliźnim, żyjąc w celibacie. Nasze serce musi być przejrzyste i należeć do Pana. Przypominał, że „nie można autentycznie głosić Ewangelii ubogim, nie zachowując właściwego dla swego powołania ubóstwa”; że musimy „być solidarni z narodem. Stylem życia bliscy przeciętnej, owszem, raczej uboższej rodziny” (Szczecin, 11 VI 1987, n. 9). Te słowa przypomniał nam także Ojciec Święty Franciszek podczas wspomnianej wizyty *ad limina*. W kontekście wezwania, żebyśmy wychodzili na peryferie i szli do tych, którzy czekają na Ewangelię, wskazywał, że taki styl apostołski jest niemożliwy bez ducha ubóstwa i wyrzeczenia. To dzięki niemu stajemy się wolni i wiarygodni, by dawać przekonujące świadectwo”.

e) Piąty wątek – wezwanie do ciągłego nawracania się

Biskupi w Liście wzywają nas do ciągłego nawracania się. w Liście czytamy: „Jako spowiednicy bądźmy miłosierni wobec grzeszników. O tej postawie przypomina nam wielokrotnie Papież Franciszek. Wzywając innych do nawrócenia, pokuty, przemiany, bądźmy sami ludźmi, którzy wciąż pracują nad sobą. Spowiadając innych, sami często i gorliwie się spowiadajmy.

„Musimy codziennie się nawracać, [...] to znaczy stale «wyliczać się» wobec Pana naszych serc z naszej służby” – pisał Jan Paweł II w Liście na Wielki Czwartek 1979 r. „Aby być wychowawcą sumień [...] musimy sami od siebie wymagać [...]. Kapłaństwo jest wymagające” (Lublin 9 VI 1987).

Głosząc miłosierdzie innym, przyjmijmy więc do swego serca i swego kapłańskiego życia miłosierdzie, które przebacza, podnosi, umacnia. Nieśmy nadzieję światu, w którym tak wielu ludzi straciło nadzieję. Pomagajmy ludziom nie lękać się i otwierać drzwi Chrystusowi”.

f) Szósty wątek – oddanie się Maryi

Biskupi kończą swój List akcentem maryjnym i piszą: „*Totus Tuus* – Cały Twój” – te słowa Jana Pawła II były wyznaniem jego miłości, oddania i zaufania Maryi, Matce Kapłanów. W pierwszym Liście na Wielki Czwartek w 1979 r. pisał: „[...] pragnę, abyście swoje kapłaństwo Jej w szczególnie sposób zawierzyli. [...] Macie głosić Chrystusa, który jest Jej Synem. [...] Macie karmić Chrystusem ludzkie serca. Któż wam pełniej uświadomi, co czynicie, jak nie Ta, która sama Go karmiła” (nr 11). Zawierzmy Maryi nas samych, naszą posługę i tych, do których jesteśmy posłani.

Pozwólcie jeszcze – na koniec na kilka słów osobistych – do was i do naszych wiernych.

3. Apostrofa biskupa świdnickiego do kapłanów i wiernych

W końcowej części tej refleksji pragnę bardzo serdecznie podziękować wam drodzy bracia za wasz pasterski trud i świadectwo kapłańskiego życia. Drodzy bracia! Dzisiaj, w nasze kapłańskie święto dziękuję wam, nie tylko za ostatni rok pracy, ale w dziesięciolecie diecezji dziękuję za wszystkie lata waszej wiernej posługi w naszej nowej diecezji. Dziękuję za budowanie Bożego królestwa w ludzkich sercach przez głoszenie Bożego słowa, sprawowanie świętej liturgii i troskę o chorych i biednych. Dziękuję za troskę o świątynie, plebanie i cmentarze. Dziękuję za prowadzenie w trudnym czasie różnego rodzaju remontów. Dziękuję za wspieranie ofiarami naszej ciągle jeszcze budującej się i organizującej się diecezji Dziękuję za wpłaty na Wyższe Seminarium Duchowne, na naszą kurię a ostatnio także za wpłaty na przygotowywany Dom Księży Emerytów.

Pozwólcie drodzy bracia, że dziś, w Wielki Czwartek, w nasze kapłańskie święto podziękuję w waszym imieniu i moim własnym – naszym wiernym. Drodzy bracia i siostry! My wasi pasterze, wasi bracia i przyjaciele dziękujemy i wam za wspieranie nas w naszym posłannictwie i w naszej służbie. Dziękujemy za waszą modlitwę życzliwość i serdeczność, jakiej od was doświadczamy. Wasza modlitwa dodaje nam sił w kapłańskiej służbie, pozwala łatwiej przechodzić przez ciemne doliny, których nam nie brakuje.

Niech doby Bóg prowadzi nas dalej, byśmy w Jego błogosławieństwie pełnili naszą służbę wiernie, radośnie i wielkodusznie aż do końca naszych ziemskich dni. Amen.

7.

BP IGNACY DEC

JAKO OCHRZCZENI, CZYLI ZANURZENI W ŚMIERĆ I ZMARTYCHWSTANIE CHRYSTUSA

*Świdnica, 19 kwietnia 2014 r. – Homilia wygłoszona w katedrze
świdnickiej podczas liturgii Wigilii Paschalnej*

Umiłowani w Panu! Dobiega końca dzisiejsza długa liturgia słowa, poprzedzona krótką liturgią światła. W homilii nie sposób ustosunkować się do wszystkich wątków wysłuchanych czytań. Zatrzymamy się jedynie nad fragmentem tekstu św. Pawła z Listu do Rzymian. Apostoła, kiedyś do Rzymian, a dziś do nas, mówi: „Bracia: my wszyscy, którzy otrzymaliśmy chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć. Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani, po to, abyśmy i my wkroczyli w nowe życie, jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca” (Rz 6, 3-4).

Drodzy bracia i siostry! Jesteśmy tu jako ochrzczeni: jakiś kapłan polał nas kiedyś wodą chrzcielną i wypowiedział sakramentalne słowa

chrztu, pochodzące od Chrystusa: «Ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego». Było to zanurzenie w śmierć Chrystusa. Został w nas pogrzebany grzech i wkroczyliśmy w nowe życie, które jest zadatkiem życia wiecznego.

Za chwilę poświęcimy wodę chrzcielną. Dwie osoby będą dziś tą wodą ochrzczone, a my będziemy tą wodą pokropieni na wspomnienie naszego chrztu. Odnowimy także przyrzeczenia chrzcielne, które nasi rodzice i chrzestni kiedyś przy naszym chrzcie wypowiedzieli.

Przez chrzest, który ustanowił Jezus, staliśmy się dziećmi Bożymi. Przez chrzest otworzyła się dla nas brama raju. Przez chrzest zostaliśmy zapisani do tych, którzy mają zmartwychwstać do życia wiecznego. I to wszystko dokonało się przy pomocy wody chrzcielnej. Jej moc płynie z męki i śmierci Chrystusa. Jej moc płynie z krzyża Chrystusowego, płynie ze zmartwychwstania.

Słyszeliśmy już przed chwilą radosne wielkanocne Alleluja. Słowo to znaczy „chwalmy Pana, uwielbiamy Chrystusa”. Od dwóch tysięcy lat świat śpiewa Bogu Alleluja i składa dziękczynienie za dar odkupienia. Dzisiejszym Alleluja, śpiewanym w noc Pańskiego zmartwychwstania, dziękujemy Zbawicielowi za dar chrztu. Moc wody chrzcielnej włączyła nas do grona przyjaciół Pana Boga – za darmo, z miłości. Cenę za to zapłacił Jezus – swoim cierpieniem i śmiercią krzyżową.

Czym można spłacić ten dług? Tego długu nikt nie może spłacić, bo jego cena sięga samego Boga. Co możemy jednak zrobić? Trzeba nam głosić Boże miłosierdzie i świadczyć o Jezusie słowem i czynem. Powiniennem tak, jak Jezus przebaczać, kochać i służyć drugim a nie dokuczać. Czego naucza świat? Naucza kłamania, naucza zabijania. W mediach kamieniuje się dziś sprawiedliwych a kłamców i złodziei bierze się w obronę. Tak nie powinni czynić ludzie ochrzczeni. Ochrzczeni, którzy wierzą w zmartwychwstanie, głoszą Boże miłosierdzie swoim życiem.

W roku 1994 21-letni Piotr zaprosił nad jezioro koło Poznania 17-letnią Afrodytę – córkę znanej piosenkarki Eleni i tam ją zabił, bo nie chciała z nim chodzić. Tragedia dla rodziców! Matka Eleni, wychowana na Ewangelii wkrótce przebaczyła Piotrowi, zabójcy córki. Za to, że wybrała ewangelię miłości i przebaczenia, za głoszenie Ewangelii w muzyce i śpiewie – podziękował jej i wręczył nagrodę prefekt watykańskiej Kongregacji ds. Kanonizacyjnych – arcybiskup Jose Saraiva Martins. Eleni, chrześcijanka żyjąca łaską chrztu.

Ja też jestem ochrzczony, jestem ochrzczona. Wierzę, że Jezus za mnie umarł. Wierzę, że zmartwychwstał i żyje w Kościele. Wierzę, że weźmie mnie kiedyś do siebie, do raju. Mam świadczyć o Jezusie całym życiem, nawet w najtrudniejszych sytuacjach, nawet wtedy, gdy będą dokoła krzyżeć, że tego nie można wybaczyć. Kto jest ochrzczony i wie co to znaczy, zawsze przebacza i jest miłosierny.

Panie Jezus, przyjmij dziś nasze dziękczynienie za dar chrztu, udziel nam Ducha Świętego do głoszenia słowem i życiem Bożego miłosierdzia, a kiedyś nas przeprowadź z tego świata do raju. Amen.

8.

BP IGNACY DEC

KANONIZACJA JANA PAWŁA II W BLASKU ZMARTWYCHWSTANIA I MIŁOSIERDZIA CHRYSYTA

*Świdnica, 20 kwietnia 2014 r. – Homilia wygłoszona w katedrze
świdnickiej podczas Mszy św. rezurekcyjnej*

1. Ewangelia o wydarzeniach poranka wielkanocnego

Drodzy bracia i siostry! Wraz z apostołem Piotrem i Janem oraz Marią Magdaleną stajemy dziś przy pustym grobie Chrystusa. Tam prowadzi nas dzisiejsza Ewangelia. „Pierwszego dnia po szabacie, wczesnym rankiem, gdy jeszcze było ciemno, Maria Magdalena udała się do grobu i zobaczyła kamień odsunięty od grobu” (J 20,1). Przez całą Wielką Sobotę nie mogła tam pójść, bo zabraniały tego przepisy religijne. Jezusowi tak wiele zawdzięczała. On jej przywrócił ludzką godność. O jej oddaniu dla Jezusa świadczy chociażby to, że była pod krzyżem przy Jego śmierci. Gdy odkryła pusty grób, natychmiast pobiegła do Apostołów Piotra i Jana. Nie wierzyła jeszcze w zmartwychwstanie. Powiedziała do uczniów: „Zabrano Pana z grobu i nie

wiemy, gdzie Go położono” (J 20, 2b). Magdalena sądziła, że Jezusa spotkała po śmierci jakaś następna krzywda: nie dość, że Go okrutnie zmaltretowano i zamordowano, to nawet po śmierci ktoś nie daje Mu spokojnie leżeć w grobie.

Po przekazaniu informacji dwom uczniom, że Jezusa nie ma w grobie, obydwaj udali się pospiesznie na miejsce pochowania Jezusa. Gdy weszli do wnętrza grobu, zobaczyli płótna, w które było owinięte ciało Jezusa, oraz osobno chustę z Jego głowy (por. J 20, 5-7). Warto zauważyć, że gdyby ktoś wykradł ciało z grobu, to z pewnością by go tam nie rozbierał. Wykradłby nieboszczyka w jego ubraniu. Piotr i Jan wtedy właśnie uwierzyli, że Chrystus zmartwychwstał. Tego samego dnia, wieczorem Zmartwychwstały przyszedł do nich do Wieczernika.

Niedługo potem, Piotr w domu centuriona w Cezarei, mówił do ludzi: „Jego to zabili zawiesiwszy na drzewie. Bóg wskrzesił Go trzeciego dnia i pozwolił Mu ukazać się nie całemu ludowi, ale nam, wybranym uprzednio przez Boga na świadków, którzyśmy z Nim jedni i pili po Jego zmartwychwstaniu” (Dz 10, 34a).

Takie świadectwo o Chrystusie składał św. Piotr. To świadectwo przejął Kościół i przekazuje je przez wieki z pokolenia na pokolenie. Dzisiejszy Kościół składa je także przed współczesnym światem. Gdy w obecnym czasie przygotowujemy się i przybliżamy do kanonizacji bł. Jana XXIII i bł. Jana Pawła II, chcemy postawić sobie ważne pytania: jakim świadkiem Chrystusa zmartwychwstałego był Jan Paweł II, jakie orędzie paschalne kierował do nas, jak przedłużał świadectwo pierwszego papieża w Kościele, św. Piotra Apostoła, o zmartwychwstaniu Jezusa oraz jakimi świadkami zmartwychwstania Pana my jesteśmy?

2. Świadectwo Jana Pawła II o Zmartwychwstałym Panu

Najpierw przypomnijmy, co Jan Paweł II mówił o zmartwychwstaniu Chrystusa i o co prosił współczesnych mieszkańców ziemi. Spośród jego wielu orędzi wielkanocnych wybierzmy dwa: z roku 1980 i 1998. W Orędziu Wielkanocnym *Urbi et Orbi*, z 6 kwietnia 1980 r., Jan Paweł II mówił: „Kościół wciąż na nowo głosi Zmartwychwstałego Chrystusa. Kościół z radością powtarza ludziom słowa apostołów i niewiast wypowiedziane w ten promienny poranek, gdy śmierć została pokonana. Kościół głosi, że żyje Ten [...], który umarł na krzyżu i objawia pełnię życia.

Niech także ten świat, który dzisiaj – niestety – na różne sposoby zdaje się pragnąć «śmierci Boga», usłyszy orędzie Zmartwychwstania. Wy wszyscy, którzy głosicie «śmierć Boga», którzy szukacie sposobu, by usunąć Boga z ludzkiego świata, wstrzymajcie się i pomyślcie, czy «śmierć Boga», nie niesie w sobie nieuchronnej «śmierci człowieka».

Chrystus zmartwychwstał. On jest kamieniem węgielnym. Już próbowano odrzucić Go i pokonać, ze strażą i opieczętowanym kamieniem grobowym. Ale kamień ten został odwalony. Chrystus zmartwychwstał.

Nie odrzucajcie Go wy, którzy budujecie ludzki świat. Nie odrzucajcie Go wy, którzy w jakikolwiek sposób, w jakiejkolwiek dziedzinie budujecie świat dzisiejszy i jutrzejszy. Którzy budujecie świat kultury i cywilizacji; świat ekonomii i polityki; świat nauki i informacji. Którzy budujecie świat pokoju... lub wojny?. Którzy budujecie świat ładu... lub terroru? Nie odrzucajcie Chrystusa: On jest kamieniem węgielnym!

Niech żaden człowiek Go nie odrzuca – bo każdy jest budowniczym swego losu: budowniczym lub niszczycielem swojego istnienia”.

Czy pamięta świat te słowa, czy pamiętają Polacy, rodacy wielkiego Papieża?

18 lat później, 12 kwietnia 1998 r., w Orędziu Wielkanocnym *Urbi et Orbi* Jan Paweł II zwracał się do Kościoła i świata: „Tak, dzisiaj przemawiają świadkowie: nie tylko ci pierwsi, naoczni, ale także ci, którzy przejęli od nich orędzie wielkanocne i dawali świadectwo Chrystusowi ukrzyżowanemu i zmartwychwstałemu z pokolenia na pokolenie. Niektórzy świadczyli aż do przelania krwi i dzięki nim Kościół tworzył się i nadal tworzy nawet w okresach gwałtownych prześladowań i największego sprzeciwu. Na tym nieustannym świadectwie budował się Kościół, który żyje dzisiaj na całej ziemi. Dzień dzisiejszy jest świętem wszystkich świadków, również świadków naszego stulecia, którzy głosili Chrystusa «wśród wielkiego ucisku» (Ap 7, 14), wyznając Jego śmierć i zmartwychwstanie w obozach koncentracyjnych i łagrach, pod groźbą bomb i karabinów, pośród terroru i ślepej nienawiści, jakie boleśnie dotykają poszczególne osoby i całe narody. Wszyscy oni przychodzą dzisiaj z wielkiego ucisku i śpiewają chwałę Chrystusa: w Nim, zmartwychwstałym z mroków śmierci, objawiło się życie”.

Drodzy bracia i siostry! W środę Wielkiego Tygodnia mieliśmy w Świdnicy na Placu św. Małgorzaty uroczystość poświęconą

74. rocznicy zbrodni katyńskiej. Podczas uroczystości przypomniano nam, że zginęli tam z rąk bezbożnych oprawców nasi bracia „wśród wielkiego ucisku”. Ciężki mieli czas Wielkiego Postu i Wielkanocy w roku 1940, zagarnięci w niewolę jesienią 1939 r. polscy oficerowie i przedstawiciele różnych służb mundurowych. Inaczej umiera uzbrojony żołnierz na froncie a inaczej ginie bezbronny jeńiec wojenny, ginie za to, że był Polakiem i katolikiem. To byli prawdziwi świadkowie Chrystusa zmartwychwstałego, na których wydał wyrok nowy, o wiele gorszy, „Piłat” dwudziestego, kainowego wieku. Dobrze, że dziś nad ich zbiorową mogiłą stoi krzyż, który głosi przebaczenie, miłosierdzie i zmartwychwstanie.

3. Wezwania wynikające ze wspomnienia Jana Pawła II

W końcowej części naszej refleksji sformułujmy kilka wniosków wynikających z tegorocznego świętowania Paschy Chrystusa, przeżywanej w przededniu kanonizacji naszego wielkiego Papieża; przypomnijmy co oznacza zmartwychwstanie Chrystusa i jak my o tym świadczymy.

a) Zmartwychwstanie Pańskie przypomina nam, że ostatnie słowo należy do prawdy a nie do kłamstwa. Jan Paweł II zapatrzonej w Chrystusa był apostołem prawdy. Jakie to ważne, byśmy nie żyli w zakłamaniu, abyśmy brzydzili się wszelkim kłamstwem. Dzisiaj za prawdę u nas nie wsadzają do więzień, ale kto broni prawdy, może stracić dobre imię, może stracić miejsce pracy. Kto broni prawdy może być medialnie ukamienowany. Za pieniądze próbowano zniszczyć prawdę o zmartwychwstaniu. Dano żołnierzom strzegącym grobu Chrystusa pieniądze, by szerzyli kłamstwo o wykradnięciu ciała Jezusa z grobu. W kraju, w którym nie ma prawdy, nie ma prawdziwej niepodległości i suwerenności. Nie zgadzajmy się nigdy na życie w kłamstwie. Prawdę poznajmy, prawdę głosmy, prawdy brońmy i prawdy się domagajmy!

b) Zmartwychwstanie Pańskie oznajmia nam, że na końcu jest życie a nie śmierć. Jan Paweł II bronił każdego ludzkiego życia, zwłaszcza życia w najniższym stadium: nienarodzonego i będącego u ziemskiego kresu. W dzisiejszym świecie nadal trwa rzeź niewińniętek. Święteczny numer „Naszego Dziennika” informuje, że ostatnio w Polsce z Ministerstwa Zdrowia wyszedł dokument do ponad czterystu szpitali, w którym między innymi jest zapytanie, ile razy placówki te, powołując się na klauzule sumienia, odmówiły matkom

przeprowadzenia testów prenatalnych, a także ile razy odmówiono dokonania aborcji dzieci z wadą genetyczną. Co istotne, lekarze, którzy odmówili wykonania aborcji, mają obowiązek pisemnie uzasadnić swoją decyzję. A więc walka z życiem trwa.

Chrystus jest drzewem życia. Jeśli się Go trzymamy, jesteśmy zanurzeni w życiu. On nasze życie wydłuża w wieczność. On powiedział: „Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem. Kto we Mnie wierzy, to choćby umarł, żyć będzie. Każdy, kto żyje i wierzy we Mnie, nie umrze na wieki” (J 11, 25); „Jeśli kto pożywa ten chleb, będzie żył na wieki” (J 6, 51). Nikt takiej obietnicy w dziejach świata nie złożył. Tylko Jezus to uczynił, On, który zmartwychwstał. Nikt nam nie zapewni wieczności poza Chrystusem.

c) Zmartwychwstanie Pańskie, następujące po śmierci krzyżowej, ogłasza nam prawdę o Bogu miłosiernym. Jezus zmartwychwstały przekazuje uczniom w Wieczerniku dar Ducha Świętego na odpuszczenie grzechów. Jan Paweł II był papieżem miłosierdzia. A tego miłosierdzia ciągle brakuje w świecie.

Wczoraj w telewizji nadano program informujący, że starsi, schorowani rodzice w wielu przypadkach muszą spędzać święta w zakładach opieki społecznej, chociaż chcieliby być ze swoimi dziećmi i wnukami. Ale dzieciom i wnukom czasem to nie na rękę. Są za wygodni, by zajmować się niedołącznymi starcami. A przecież to mama, babcia, tato, dziadek! Jezus zmartwychwstały, który „do końca nas umiłował”, wzywa nas do słowa i czynu miłosierdzia. Jakże jest nam potrzebne dziś miłosierdzie!

d) Zmartwychwstały Jezus, towarzysząc dwom uczniom w drodze do Emaus, powiedział im: „Czyż Mesjasz nie miał cierpieć, aby wejść do swej chwały? (Łk 24, 26). Podobną drogą życia przeszedł bł. Jan Paweł II. Papież Benedykt XVI powiedział o nim, że życie Jana Pawła II było utkane z cierpienia i modlitwy. Jan Paweł II jako dziewięcioletni chłopiec pożegnał do wieczności tuż przed swoją I Komunią św. swoją mamę Emilię, W trzy lata później odszedł do wieczności w wieku 45 lat brat Edmund – lekarz. Kilka lat później, w roku 1941, pożegnał do wieczności swego ojca. Został sam i to w czasie okrutnej wojny. Po latach napisał: „W wieku dwudziestu lat byłem już pozbawiony wszystkich, których kochałem” (PPN). A potem nie brakowało mu cierpienia na drodze posługi papieskiej.

Moi drodzy, nikomu z nas nie brakuje różnych dolegliwości, nie brakuje ciemnych dolin, przez które trzeba nam przechodzić. Jezus zmartwychwstały nas poucza, że do chwały zmartwychwstania idzie się często z krzyżem. Jezus zmartwychwstały jest nadzieją, że cierpienie, krzyż są czasowe, mijają a radość i szczęście jest nam obiecanie na zawsze.

Zakończenie

Chryste zmartwychwstały, jesteście zgromadzeni tu, w katedrze, w Twoje imię. To nasza Wielkanoc w roku dziesięciolecia naszej diecezji. Przyjeliśmy Twoje słowo. Za chwilę rozpoznamy Cię w eucharystycznym chlebie. Spójrz dzisiaj na naszą Ojczyznę, na wszystkich rodaków w kraju i za granicą. Spójrz na nasze miasto i na naszą diecezję. Za uczniami z Emaus i za Janem Pawłem II wołamy do Ciebie: „Panie, zostań z nami”. Zostań w naszych rodzinach, zostań w naszej Ojczyźnie, zostań w Europie i w świecie. Tak bardzo Cię chcemy mieć wśród nas, bo Ty masz słowa życia wiecznego i tylko Ty masz lek przeciwko śmierci wiecznej. Amen.

9.

BP IGNACY DEC

ŚWIADKOWIE CHRYSUSA UCZĄ NAS ŚWIĘTOŚCI

*Krzeszów, 1 maja 2014 r. – Homilia podczas pielgrzymki
kapłanów diecezji świdnickiej
do Sanktuarium Matki Bożej Łaskawej w Krzeszowie*

Wstęp

W pierwszej części naszej celebracji przyjęliśmy ze stołu Bożego słowa mądrość Bożą, która ma kierować naszym życiem tu na ziemi. Z perykopy ewangelicznej i z czytanego dzisiaj fragmentu Dziejów Apostolskich wybierzemy po jednej myśli na przedmiot naszej

refleksji. Z tekstu Ewangelii wybieramy słowa Pana Jezusa: „Kto wierzy w Syna, ma życie wieczne: kto zaś nie wierzy Synowi, nie ujrzy życia, lecz grozi mu gniew Boży” (J 3, 36). Natomiast z fragmentu Dziejów Apostolskich wybieramy słowa św. Piotra i Apostołów: „Trzeba bardziej słuchać Boga, niż ludzi” (Dz 5, 29). Powyższe słowa rozważymy w kontekście dwóch świętych osób, związanych z miejscem i czasem naszej dzisiejszej pielgrzymki: z osobą św. Józefa, dzisiaj czczonego jako rzemieślnika, czczonego od wieków tu w Krzeszowie i osoby św. Jana Pawła II, wyniesionego w ostatnią niedzielę do chwały świętości.

1. „Kto wierzy w Syna Bożego, ma życie wieczne”

Droży bracia, obecny rok duszpasterski przeżywamy pod hasłem: „Wierzę w Syna Bożego”. Gdy Chrystus pełnił swoją misję na ziemi, nosił w sobie wielkie pragnienie, aby ludzie uwierzyli, że został posłany przez Ojca. W całej Jego działalności chodziło o to, by słuchacze uwierzyli w Jego synostwo Boże. Za taką wiarę obiecywał życie wieczne. W Betanii do Marty, przed wskrzeszeniem Łazarza, powiedział: „Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem. Kto we Mnie wierzy, to choćby i umarł żyć będzie. Każdy, kto żyje i wierzy we Mnie, nie umrze na wieki” (J 11, 25-26). Wiemy, że w wierze ważne są nie tylko prawdy, w które wierzymy, ale przede wszystkim Osoba, której wierzymy, której ufamy i której jesteśmy posłuszni. Św. Józef nam pokazał, że wiara polega na posłuszeństwie. Gdy poznał od anioła wolę Boga, pozostał przy Maryi: „Zbudziwszy się ze snu, Józef uczynił tak, jak mu polecił anioł Pański, wziął swoją Małżonkę do siebie” (Mt 1, 24). Podobną wiarą odznaczało się wielu wyznawców Chrystusa w dziejach Kościoła. Taką wiarę mieli księża osadzeni w obozie koncentracyjnym w Dachau. Przedwczoraj, 29 kwietnia, minęła 69. rocznica wyzwolenia tego obozu. Przypomnijmy, że w Dachau podczas II wojny światowej przebywało przeszło 200 tys. więźniów wielu narodowości. Byli to przeważnie księża. Polskich kapłanów było ok. 1800. Niemcy zdążyli wymordować ok. 800. Pod koniec wojny było jeszcze ok. tysiąc polskich księży. 29 kwietnia 1945 r. o godz. 21.00 obóz wraz z więźniami miał być wysadzony w powietrze. Księża, wiedząc o tych planach prosili św. Józefa o ratunek. 22 kwietnia złożyli św. Józefowi specjalne ślubowanie, wierząc, że skoro Święty potrafił ocalić Pana Jezusa przed Herodem, to również

im pomoże przetrwać. I stał się cud, a polegał on na tym, że generał amerykański Patton, który wyzwalał te tereny, planował wyzwolenie obozu na 30 kwietnia. Jednakże przypadkowo nieduży amerykański oddział po natknięciu się na makabryczny pociąg z kilkoma tysiącami zagłodzonych na śmierć więźniów, spróbował opanować obóz dzień wcześniej. Operacja udała się. Zaskoczeni esesmani poddali się praktycznie bez większego oporu. Obóz został wyzwolony na trzy godziny przed planowanym zniszczeniem. Kilkadziesiąt tysięcy więźniów, a wśród nich około tysiąca polskich duchownych, cudem uniknęło zaplanowanego przez hitlerowskich zbrodniarzy mordów w ostatnich dniach II wojny światowej. Od roku 1948, 29 kwietnia każdego roku, do Kalisza, do sanktuarium św. Józefa, przybywają księża, by dziękować za to ocalenie za przyczyną św. Józefa. Wypełniają w ten sposób swoje ślubowania złożone w ostatnich dniach obozowego życia. Za przyczyną św. Jana Pawła II Kalisz stał się dzisiaj miejscem szczególnej modlitwy o świętość rodzin i obronę życia nienarodzonych. Do sanktuarium św. Józefa w Kaliszu rocznie przybywa ok. 250 tys. pielgrzymów. W diecezji legnickiej św. Józef czczony jest tu w Krzeszowie, a w naszej świdnickiej diecezji – w Świdnicy, w kościele św. Józefa, w dwóch parafiach Wałbrzycha pw. św. Józefa i w innych mniejszych ośrodkach.

Przykładem niezachwianej wiary był także św. Jan Paweł II. Mówił o tym Papież Benedykt w homilii 1 maja, przed trzema laty, podczas Mszy św. beatyfikacyjnej w Watykanie. Mówił także, cztery dni temu Papież Franciszek w homilii kanonizacyjnej. Mówił tak o tych, których świętość uoczyście potwierdzał: „Byli kapłanami, biskupami, papieżami dwudziestego wieku. Poznali jego tragedie, ale nie byli nimi przytłoczeni. Silniejszy był w nich Bóg; silniejsza była w nich wiara w Jezusa Chrystusa, Odkupiciela człowieka i Pana historii; silniejsze było w nich miłosierdzie Boga, które objawia się w ranach Chrystusa; silniejsza była macierzyńska bliskość Maryi”.

W podobnym duchu mówił o św. Janie Pawle II kard. Angelo Comastri, w ostatni poniedziałek, 28 kwietnia, na Placu św. Piotra podczas Mszy św. dziękczynnej za kanonizację. Wypowiedział m.in. takie słowa: „Życie Jana Pawła II było nieustannym posłuszeństwem Ewangelii Jezusa [...] Jan Paweł II miał odwagę wyznawać wiarę w Jezusa Chrystusa w epoce «milczącej apostazji» człowieka sytego, który żyje tak, jakby Bóg nie istniał. Wieczorem 16 października

1978 r., tuż po wyborze na Papieża, stając w loggi tej Bazyliki, Jan Paweł II zawołał donośnym głosem: «Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!». To był krzyk jego wiary, cel jego życia i początek jego pontyfikatu”.

Kard. w homilii zacytował opinię francuskiego dziennikarza, który wyznał: „Podczas gdy Papież stawał się coraz mniej sprawny w swoim ciele, jego świadectwo stawało się tym bardziej skuteczne: jego wiara świeciła jak lampa w nocy”. Drodzy bracia, patrzymy z wdzięcznością na postawę wiary św. Jana Pawła II, wiary, przejawiającej się w modlitwie, w miłosierdziu i cierpieniu.

A co z naszą wiarą? Co z naszą modlitwą? Co z naszym miłosierdziem? A co z naszą radością bycia księdzem? Oni mogli, on potrafił, a nas nie stać? Na pewno nas stać na więcej, na lepiej.

2. Trzeba bardziej słucha Boga niż ludzi

Apostoł Piotr i Jan „przyłapani na zakazanym nauczaniu” i przyprowadzeni przed Sanhedryn usłyszeli zarzut: „Zakazaliśmy wam surowo, abyście nie nauczali w to imię, a oto napełniliście Jerozolimę waszą nauką i chcecie ściągnąć na nas krew twego Człowieka”. (Dz 5,27). Odpowiedział Piotr i Apostołowie: „Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi” (Dz 5, 29).

Tej życiowej dewizie apostołowie byli wierni do końca swoich ziemskich dni. Umocnieni światłem i mocą Ducha Świętego nie dali się niczym zastraszyć. Taką drogą szli nasi narodowi święci, patronowie dni kwietniowych i majowych, pierwsi polscy święci męczennicy: św. Wojciech i św. Stanisław. Rzeczywiście, bardziej słuchali Boga niż ludzi.

Taką drogą kroczyli ostatnio kanonizowani wielcy papieże naszego czasu; św. Jan XXIII i św. Jan Paweł II. Nam Polakom znany jest bardziej św. Jan Paweł II. Wiemy, że całe życie szedł pod prąd. Na ziemi polskiej w czasie swej posługi kapłańskiej, a zwłaszcza biskupiej i kardynalskiej, nie mówił tego, na co oczekiwali jego wrogowie, co może wymagała koniunktura polityczna, ale mówił o tym, czego chce od nas Bóg.

Gdy przyjechał po raz pierwszy do Polski jako papież mówił o godności człowieka, mówił, że bez Chrystusa nie można zrozumieć człowieka, nie można zrozumieć naszych narodowych dziejów. Prosił, żeby Chrystusowi otworzyć szerzej nasze serca, by dać mu więcej miejsca w przestrzeni życia publicznego.

W czasie drugiej pielgrzymki, pielgrzymki do Ojczyzny skępowanej rygorami stanu wojennego, mówił i o potrzebie zgody narodowej, pokoju, ale opartym na prawdzie, sprawiedliwości i miłości. Gdy rozpadł się blok sowiecki, Jan Paweł II, przyjeżdżając do wolnej Polski w 1991 r. mówił o Dekalogu, o tym, czego pragnie Bóg, o tym, na jakim fundamencie budować demokrację i zagospodarowywać wolność. Znalazł wtedy wielkich krytykantów, którzy zżymali się, że Papież nie potrafi zachwycić się odzyskaną wolnością, i zamiast mówić o chrześcijaństwie otwartym, liberalnym, to mówi o przykazaniach.

Obserwując naszego Papieża można powiedzieć, że w u wielu zyskał sobie popularność właśnie przez to, że nie mówił tego, czego chcieli ludzie, o władnięci duchem tego świata, ale mówił to, co pochodziło od Boga.

3. Św. Józef – przykład modlitwy i pracy oraz patron dobrej śmierci

Św. Józef był człowiekiem cichej modlitwy i pracy. Był cieślą. W pocie czoła zarabiał na chleb. Jezus musiał widzieć jego spracowane ręce. Akceptował ten ojcowski trud. Tym bardziej, że Józef nie robił niczego na pokaz, nie po to, by go ludzie chwalili, nie po to, by się czegoś dorobić, by zbić jakieś majątek. Praca dla niego była środkiem osobistego uświęcenia. Przez pracę Józef oddawał chwałę Bogu i pomnażał konieczne dobra doczesne świętej Rodziny. Św. Józef wypisał nam Ewangelię pracy złączonej z modlitwą. Przekazał nam przesłanie, abyśmy wszystko robili jak najlepiej – na chwałę Boga i na użytek ludzi.

W każdej Eucharystii ludzka praca dociera na Boży ołtarz. Ofiarujemy w niej chleb i wino, „owoc ziemi i pracy rąk ludzkich”. Włączamy w tę Eucharystię całą naszą pracę: niewidoczną pracę gospodyń domowych przygotowujących codzienne posiłki, pracę zatrudnionych przy taśmach montażowych, pracę urzędników, kierowców, nauczycieli, wykładowców, pracę nas wszystkich. Chrystus, przyjmując tę naszą pracę, łączy ją ze swoją zbawczą ofiarą. Składając nasz trud pracy na tym ołtarzu, módlmy się, byśmy we właściwej postawie modlitwą i pracą „zarabiali” sobie na królestwo Boże.

Niech św. Józef, czczony w tym sanktuarium od wieków, wyprosi nam łaskę gorliwej modlitwy i solidnej pracy. Amen.

10.

BP IGNACY DEC

W OCZEKIWANIU NA ZMARTWYCHWSTANIE

*Świdnik k. Kaczorowa, 15 maja 2014 r. – Homilia żałobna
wygłoszona w kościele pw. św. Mikołaja w czasie Mszy św.
pogrzebowej za śp. Stanisławę Gargasewicz, mamę ks. Jana,
wicedyrektora Caritas diecezji świdnickiej*

1. Zmartwychwstanie Chrystusa zapowiedzią naszego zmartwychwstania

Drodzy bracia i siostry! Od czterech tygodni żyjemy intensywniej tajemnicą zmartwychwstania Chrystusa. Jezus przyjął od ludzi wyrok śmierci, który został wykonany na drzewie krzyża. Żydom wydawało się wtedy, że sprawa Jezusa została definitywnie zakończona, że przeszła bezpowrotnie do historii i że będzie zapomniana. Stało się wszelako inaczej, bo oto Jezus zmartwychwstał. Gdy niewiasty w pierwszy dzień tygodnia o świcie przyszły do grobu, nie znalazły już ciała Jezusa. W okolicach pustego grobu usłyszały od dwóch mężczyzn w lśniących szatach słowa: „Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych? Nie ma Go tutaj, zmartwychwstał” (Łk 24, 6a). Podobne słowa słyszymy dziś z ust św. Pawła: „Bracia, Chrystus zmartwychwstał jako pierwszy spośród tych, co pomarli. Ponieważ bowiem przez człowieka przysła śmierć, przez Człowieka też dokona się zmartwychwstanie. Jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy będą ożywieni, lecz każdy według własnej kolejności. Chrystus jako pierwszy, potem ci, którzy należą do Chrystusa, w czasie Jego przyjścia” (1 Kor 15, 20-23).

Słowa te ożywiają w nas wiarę na wieczne trwanie naszego życia. Gdy Jezus umierał pod krzyżem stała bolejąca matka „mrok ogarnął całą ziemię [...] słońce się zaćmiło” (zob. Mk 15, 33). Gdy zmarła mama Stanisława popłakały się wszystkie dzieci. Nawet ks. Jan, który tyle razy był już na pogrzebie, gdy w poniedziałek rano przyszedł do mnie, by mi powiedzieć, że zmarła mama, rozplakał się jak małe dziecko. Odejście mamy do wieczności jest dla nas bardzo trudne. Człowiek bowiem chce być zawsze kochany i wie, że mama zawsze kocha, że z mamy ma życie. I gdy mama odchodzi wydaje się nam, że nam braknie miłości, że zostaniemy sierotami. Kardynał Joachim

Meisner arcybiskup Kolonii, we wspomnieniowej książce napisał, że po śmierci mamy prawie codziennie przez rok płakał za mamą.

Nasz ból i płacz wycisza słowo Pana Boga, które wysłuchujemy podczas liturgii pogrzebowej. Zapewnia nas ono, że ci, których kochamy, nie idą w nicość, ale przechodzą z życia do życia: z życia ziemskiego do życia wiecznego i że kiedyś zmartwychwstaną. Trzeba tylko w to wierzyć. Jezus przy okazji wskrzeszenia Łazarza, powiedział do Marty: „Ja jestem zmartwychwstanie i życie. Kto we Mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie” (J 11, 25).

Popatrzmy bracia i siostry jak ta wiara w Jezusa wyglądała w życiu mamy Stanisławy, jakimi drogami przeprowadził ją przez życie Bóg?

2. Rzut oka na bieg życia śp. Stanisławy Gargasewicz (1926-2014)

Śp. Stanisława Gargasewicz urodziła się 6 lutego 1926 r. na Kresach – w Białokrynicy, jako pierwsze z sześciorga dzieci Józefy i Władysława Wójtowicz. Chrzest przyjęła w kościele pw. Matki Boskiej Częstochowskiej w Białokrynicy, którego udzielił jej ks. Ruczajewicz tamtejszy proboszcz. Mając sześć lat zaczęła uczęszczać do Szkoły Podstawowej i z powodu wybuchu II Wojny Światowej ukończyła sześć klas. Społeczność tej miejscowości była polska i ukraińska; byli katolicy i prawosławni, była cerkiew i był kościół katolicki. Komunię św. w III klasie przyjęła z rąk ks. Ruczajewicza. Bierzmowanie przyjęła z rąk ks. bpa Baziaka.

Gdy zaczęła się zawierucha wojenna zaczęli wywozić ludzi na Sybir. Noce były straszne, Ukraińcy zaczęli mordować Polaków. W 1945 r. ludzie zaczęli zapisywać się na wyjazd do Polski, zostawiając tam cały dorobek swego życia. Mama wyjechała pierwszym transportem. Ludzie śpiewali pieśni w wagonach jadących do Polski m.in.:

„Słysząc strzały, psy szczekają

A na szybach ostry mróz

Uciekają polskie dzieci

Zobaczywszy ostry nóż...”

Cieszyli się, że wkrótce już nie będą musieli się bać i spokojnie będą spali. Tym transportem jechała mama z ks. Szycą, który był proboszczem w Białokrynicy po ks. Ruczajewiczu. Jechały zakonnice i księża z innych kościołów. Za granicą zaczęli się rozjeżdżać po Polskę – mama dojechała do Trzebnicy, ponieważ miała pod opieką majątek kościelny: ornaty, kielichy, chorągwie, które z polecenia ks.

Szycy miała przekazać klasztorowi św. Jadwigi w Trzebnicy. Ojciec mamy był kościelnym w Białokrynicy, więc mama miała dowieźć te dobra, ale jej rodzice jechali innym transportem. W Trzebnicy byli pilnowani przez polskie wojsko. Po zdaniu dóbr kościelnych mama zaczęła szukać transportu, którym przyjechali jej rodzice. Transportem dotarli do Wrocławia, a potem do Bolkowa i do Świdnika.

W 1947r. wyszła za mąż za Stefana Gargasewicza, który też tu się znalazł po rozwiązaniu jego jednostki wojskowej. Ślub wzięli w Ciechanowicach 29 września 1947 r.; z tego związku urodziło się 5-cioro dzieci: Maria, Edward, Zofia, Józef i Jan. Po ślubie mama pracowała w handlu, a następnie na własnym gospodarstwie, a także opiekowała się jako kościelna świątynią Bożą pw. św. Mikołaja i Matki Boskiej Częstochowskiej w Świdniku.

Gdy w 1956 r. zabroniono nauki religii w szkole jej rodzice udostępnił pomieszczenie na naukę religii w domu. Z tego powodu byli wielokrotnie szykanowani przez ówczesne władze. Pierwszym księdzem, który uczył religii był ks. Jan Słomba, następnie ks. Władysław Wolny, ks. Stanisław Michalak i ks. Wiesław Brachuc.

Moi drodzy, patrząc na drogę życia zmarłej mamy, możemy śmiało powiedzieć, że była to droga wiary i miłości. Pomyślmy, jakie życzenie zostawia nam zmarła mama Stanisława? Jaką radość moglibyśmy jej sprawić? W odpowiedzi na to pytanie może nam pomóc epizod z końcowych chwil życia św. Moniki. Działo się to we Włoszech blisko Ostii niedaleko Rzymu. Augustyn z bratem towarzyszyli mamie w powrocie do Ojczyzny, do Afryki. W drodze mama ciężko zachorowała. Zachodziła obawa, że nie doczeka powrotu do ojczystej ziemi. Gdy bracia z wielką troską rozmawiali o jej trudnej sytuacji, o konieczności ewentualnego pochowania jej w obcym kraju, ona słysząc ich rozmowę, powiedziała: „Tutaj pochowacie swoją matkę [...]. Ciało złóżcie gdziekolwiek; tym się nie kłopotcie; o jedno tylko proszę, abyście wszędzie, gdzie będziecie, pamiętali o mnie przy ołtarzu Pańskim”.

3. Słowa pożegnania

Droga Mamo Stanisłavo, będziemy o tobie pamiętać przy Pańskich ołtarzach. My kapłani w każdej Mszy św. modlimy się za zmarłych. Dołączamy do modlitwy Kościoła naszych najbliższych zmarłych. Droga Mamo, będzie na pewno pamiętał o tobie przy ołtarzu Pańskim twój syn, ksiądz Jan. Droga Mamo, odchodzisz do

wieczności. Pozostawiasz na tej ziemi męża i pięcioro dzieci, a wśród nich ks. Jana. Pan Bóg przeprowadził cię przez ziemię, darząc cię swoim błogosławieństwem. Był dla ciebie mocą i ostoją w chwilach trudnych twego życia, zwłaszcza wtedy, gdy trzeba było przechodzić przez ciemne doliny, jakim był czas wojny, złączony z wywózkami na Sybir i mordami ukraińskimi. Twoją życiową siłą była silna wiara i zaufanie do Pana Boga i szczególna miłość do Matki Najświętszej. Wielką nagrodą już tu na ziemi było obdarzenie twego syna Jana darem kapłaństwa. Droga Mamo, oto wybija godzina pożegnania się z Tobą. Dziękujemy w tej Eucharystii Panu Bogu za Ciebie, za wszelkie dobro, które Stwórca przekazał przez ciebie ludziom. Dziękujemy tobie za wzorowe wychowanie swoich dzieci, w szczególności dziękujemy za urodzenie i wychowanie syna Jana, który tak gorliwie służy Bogu i Kościołowi, jako kapłan diecezji świdnickiej, jako wice dyrektor diecezjalnej Caritas. Z pewnością wiele cennych przymiotów, które posiada odziedziczył od ciebie. Niosłaś drogą życia liczne krzyża, ale wszystko przetrzymałaś – prowadzona światłem wiary i Bożej miłości.

Niech Chrystus Pan obdarzy cię pokojem i szczęściem wiecznym. Amen.

11.

BP IGNACY DEC

DZIĘKCZYNIENIE BOGU W TRZYDZIESTOLECIE ŚWIĘCEŃ KAPŁAŃSKICH

*Brzeg Dolny, 26 maja 2014 r. – Homilia wygłoszona w kościele
Chrystusa Króla, podczas jubileuszu 30-lecia kapłanów
wyświęconych 26 maja 1984 r. w katedrze wrocławskiej*

1. Jubileuszowy powrót do przeszłości

Każdy jubileusz kieruje naszą myśl ku przeszłości. Gdy patrzymy na obecnych tu księży jubilatów nie będziemy wracać do ich najdalszej przeszłości, ale nasz powrót do lat minionych zaczniemy od roku 1978.

To właśnie w maju tegoż roku większość z obecnych tu księży jubilatów zdawało maturę. Po pomyślnym zdaniu egzaminu dojrzałości pojawiło się pytanie, co dalej: co z sobą zrobić, jakie podjąć studia czy pracę? W ich w sercach wtedy – za sprawą Ducha Świętego – narodziło się powołanie kapłańskie. Pan Bóg chciał ich mieć kapłanami. Zgłosili się z wymaganymi dokumentami do Metropolitalnego Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu. Pod koniec września tegoż roku przybyli do Seminarium, by rozpocząć przygotowanie do kapłaństwa. Na Stolicy Piotrowej w Rzymie był nowy papież po Ojcu Świętym Pawle VI, a był to Jan Paweł I. Nikt nie przypuszczał, że jego pontyfikat będzie taki krótki, że będzie trwał zaledwie 33 dni. Nikt też nie przypuszczał, że po nim papieżem może zostać jakiś kardynał spoza za Włoch. A jednak Pan Bóg zaskoczył Kościół i świat. 16 października 1978 r. kardynałowie wybrali na rzymską stolicę św. Piotra kardynała z Polski, z Krakowa – Karola Wojtyłę. Stało się to na progu formacji seminaryjnych dzisiejszych jubilatów.

Miesiąc później, 26 listopada, jako alumni I roku, uczestniczyliście w uroczystości święceń biskupich ks. dra Adama Dyczkowskiego. Pod koniec pierwszego roku waszych studiów do Polski przyjechał Ojciec Święty Jan Paweł II. Wypowiedział na Placu Zwycięstwa słowa modlitwy: „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi”. Czas pokazał, że prośba Ojca Świętego została wysłuchana. W Polsce zaczął wiać wiatr wolności. W roku 1980 wybuchły strajki, narodziła się „Solidarność”. Krótco potem odbyliście pieszą pielgrzymką na Jasną Górę. Pod koniec trzeciego roku studiów, 13 maja 1981 r. przeżywaliście w Seminarium zamach na Papieża Jana Pawła II, a potem – pod koniec miesiąca – śmierć Prymasa Tysiąclecia, zaś 13 grudnia tegoż roku wybuch stanu wojennego. W roku akademickim 1982-1983, gdy rozpoczynaliście piąty rok studiów, stałem się opiekunem waszego roku, na starcie mojej posługi w Seminarium. Koniec piątego roku studiów miał piękny akcent. Była to wizyta Ojca Świętego Jana Pawła II we Wrocławiu, w dniu 21 czerwca 1983 r. Byliście wtedy diakonami. Na Mszy św. papieskiej na Partynicach przy Papieżu Janie Pawle II usługiwali diakoni: „Jerzy Małek i Jarosław Niemyjski. W czasie szóstego roku waszych studiów, 13 grudnia 1983 roku, zmarł we Wrocławiu bp Wincenty Urban.

Dnia 26 maja 1984 r. w katedrze wrocławskiej ks. abp Henryk Gulbinowicz, ówczesny metropolita wrocławski wyświęcił was w liczbie

46 na kapłanów. Nazajutrz dane mi było głosić kazanie prymicyjne u ks. Zdzisława Pluty w Sycowie. 31 maja, we czwartek, w uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego mieliśmy prymicje w Seminarium, którym przewodniczył ks. wicerektor Henryk Piotrowski. Dzień później, w piątek, 1 czerwca, udałem się z wami w pielgrzymce autokarowej na Jasną Górę. W kaplicy jasnogórskiej przewodniczyłem koncelebrze prymicyjnej i wygłosiłem homilię.

Po uroczystościach prymicyjnych i po krótkim odpoczynku zostaliście posłani pierwsze na placówki duszpasterskie. Po kilkunastu latach otrzymaliście nominacje na proboszczów. I dziś w roli pasterzy różnych parafii obchodzicie jubileusz trzydziestolecia waszej posługi kapłańskiej

2. Jubileuszowe: „dziękuję, przepraszam, proszę”

W tej świętej liturgii chcemy przed Panem Bogiem wypowiedzieć trzy ważne słowa, które często powtarzał ks. bp Józef Pazdur. Są to słowa; „dziękuję, przepraszam, proszę”. Podziękujemy kolejny raz za dar święceń kapłańskich. Podziękujemy za 30 lat posługi. Podziękujemy za naszych rodziców, za dobrych ludzi, których spotkaliśmy na drodze kapłańskiego życia. Podziękujemy za naszych wiernych, którzy budowali nas swoją wiarą i postawą chrześcijańskiego życia. Podziękujemy za udzieloną nam łaskę wiary, za otrzymaną moc Ducha Świętego.

Przeprsimy za to, co się Bogu nie podobało, za nasze słabości, za to, że niekiedy przesłanialiśmy Chrystusa sobą, że nie szukaliśmy Jego chwały, a może zbyt troszczyliśmy się o nasze sprawy.

Poprosimy, aby Bóg odnowił w nas łaskę sakramentu kapłaństwa, by wstąpiła w nas nowa moc, nowa energia do głoszenia prawdy objawionej, mądrości Bożej, której wszyscy potrzebujemy.

Nasza praca, nasza posługa nie jest jeszcze zakończona. To może dopiero ok. połowy naszej kapłańskiej drogi. Dlatego z nadzieją spoglądamy na niebiosa, skąd przychodzi dla nas siła i moc.

3. Słowo wdzięczności dla wiernych świeckich

Dziękujemy wam drodzy bracia i siostry, że przysłiście wzmocnić nasze dziękowanie, przepraszanie i błaganie. Czujemy się z wami pewniej. Dziękujemy wam za wasze świadectwo wiary, cierpienia i wierności Panu Bogu. To nas bardzo buduje i pomaga być dla was

jeszcze lepszymi, gorliwszymi sługami. Dziękujemy wam za waszą modlitwę, dzięki której jesteście duchowo silniejsi i wytrwali w dążeniu do różnych celów.

Niech dobry Bóg nam wszystkim błogosławi. Amen.

12.

BP IGNACY DEC

POWRÓT DO DOMU STAŁEGO ZAMELDOWANIA

*Dzierżoniów, 5 czerwca 2014 r. – Homilia w czasie Mszy św.
pogrzebowej w kościele
pw. św. Jerzego za śp. ks. Sylwestra Irlę*

Czcigodni bracia kapłani,

Drodzy bracia klerycy, czcigodne siostry zakonne,

Drodzy członkowie rodziny, krewni, znajomi, przyjaciele,

Umiłowani mieszkańcy Dzierżoniowa!

1. Życie człowieka w dłoniach Bożych

Jesteśmy po uroczystości Wniebowstąpienia Pańskiego. Chrystus wypełniwszy misję zleconą Mu przez Ojca, po swojej śmierci i zmartwychwstaniu, odszedł do nieba. Jako widzialny człowiek, będący zarazem Bogiem, zniknął z naszej ziemi. Pozostał jednak z nami w sposób sakramentalny, znakowy. Pozostał w swoim słowie, pozostał w Eucharystii, pozostał w innych sakramentach, pozostał we wspólnocie Kościoła. Pozostał wszędzie tam, gdzie Jego uczniowie gromadzą się w Jego imię. Sam o tym nas zapewnił w słowach: „Gdzie dwa albo trzy zgromadzą się w moje imię, tam Ja jestem pośród nich” (Mt 18, 20).

Wierzmy, że jest po prawicy Ojca, że kiedyś przyjdzie jeszcze raz na ziemię w postaci widzialnej, chwalebnej, by dokonać Sądu

Ostatecznego. W dzisiejszej Ewangelii Chrystus wskazuje na bardzo dla nas korzystny pełen nadziei motyw swego odejścia do nieba. „W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. Gdyby tak nie było, to bym wam powiedział. Idę przecież przygotować wam miejsce. A gdy odejdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę powtórnie i zabiorę was do siebie, abyście i wy byli tam, gdzie Ja jestem” (J 14, 2-3). Obietnica zawarta w tych słowach spełniła się ostatnio na osobie ks. prałata Sylwestrze Irli. Jezus z nieba w sposób niewidzialny przyszedł po swego kapłana, aby zaprowadzić go do mieszkania w domu Ojca.

Patrzemy pełni powagi na trumnę, wiedząc, że kiedyś przyjdzie czas na odejście stąd dla każdego z nas. Pan Bóg wybrał dla tego kapłana czas poczęcia, narodzin i godzinę przejścia do życia wiecznego. Nam też wybrał czas narodzin, który znamy i wybierze nam czas odejścia z tej ziemi, którego nie znamy, ale który niechybnie kiedyś nadejdzie. Bóg strzeże nas na drogach naszego ziemskiego życia i obdarza nas swoją miłością, mimo, że my o tym zapominamy. Zobaczmy, jaką drogą Pan przeprowadził przez życie ks. prałata Irle.

2. Droga ziemskiego życia ks. prałata Sylwestra Irli

Droga ziemskiego życia ks. prałata Sylwestra zaczęła się na bogobojnej ziemi tarnowskiej. Przyszedł na świat 7 października 1933 r. w miejscowości Radgoszcz, w powiecie Dąbrowa Tarnowska. Po dwóch tygodniach, 22 października, został ochrzczony w miejscowym kościele przez ks. Leśniaka. Rodzice jego: Stanisław i Maria z d. Pikul prowadzili czterohektarowe gospodarstwo rolne. W piątym roku życia Sylwestra zmarła mama Maria, a cztery lata później odszedł do wieczności ojciec. W dziewiątym roku życia nie miał już obojga rodziców. Pozostał pod opieką starszego rodzeństwa. Naukę w szkole podstawowej zakłóciła druga wojna światowa. Ukończył ją w 1947 r. W dwa lata później wstąpił do Niższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu, gdzie w roku 1951 zdał egzamin dojrzałości. W tym samym roku zgłosił się do Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu. W tym czasie diecezją zarządzał wikariusz kapitulny ks. infułat Kazimierz Lagosz. Do kapłaństwa przygotowywał się pod okiem świątobliwego rektora ks. Aleksandra Zienkiewicza. Święcenia kapłańskie przyjął 23 czerwca 1957 r. z rąk ks. biskupa Bolesława Kominka.

Po święceniach został posłany na wikariat do parafii pw. Świętych Aniołów Stróżów w Wałbrzychu. Po dwuletniej posłudze wikariuszowskiej został przeniesiony do parafii pw. św. Bonifacego we Wrocławiu. Tu posługiwał niecałe trzy lata. Dnia 15 lutego 1962 r., w piątym roku kapłaństwa, otrzymał do administrowania samodzielną parafię w Jedlinie-Zdroju. Posługa proboszczowska w tej parafii trwała 11 lat. Byli z niej bardzo zadowoleni kuracjusze i miejscowi parafianie. W roku 1973 r. ks. Sylwester Irla został skierowany na wikariusza-substytutę, a następnie proboszcza parafii pw. św. Jerzego w Dzierżoniowie, gdzie po dwóch latach został mianowany dziekanem (1975) W roku 1982, na srebrny jubileusz kapłaństwa otrzymał List gratulacyjny od. ks. abpa Henryka Gulbinowicza. W roku 1986 otrzymał godność prałata. W Dzierżoniowie na urzędzie proboszcza posługiwał 27 lat. W roku 2000 został zwolniony z urzędu proboszcza i skierowany na urlop zdrowotny. Po rocznym leczeniu, w roku 2001, został mianowany proboszczem parafii pw. św. Wawrzyńca w Starym Waliszowie. W roku 2007 ks. prałat Irla jako proboszcz w Starym Waliszowie obchodził złoty jubileusz kapłaństwa. Otrzymał z tej okazji List dziękczynny od biskupa świdnickiego. W roku 2009, rok po osiągnięciu wieku kanonicznego, ks. prałat Irla przeszedł na emeryturę. Ostatnie lat spędził w Domu Księży Emerytów w Pieszycach.

Ks. Irla zmarł 31 maja br.

3. Fragmenty z Testamentu

Dziękuję Panu Bogu za dar życia i szczególnie za łaskę powołania kapłańskiego, któremu pragnąłem być, mimo ludzkiej słabości, zawsze wierny i wypełniać wszystkie obowiązki możliwie jak najlepiej. Po Panu Bogu pragnę wyrazić szczególne podziękowanie moim rodzicom: Stanisławowi i Marii z d. Pikul za przekazane mi życie. Urodziłem się w dniu 7 października 1933 roku, w uroczystość Matki Bożej Różańcowej. Rodzice bardzo wczesnie mnie osierocili i odtąd liczyłem na opiekę tej Matki Królowej Różańca Świętego. Z rodzeństwa szczególną wdzięczność pragnę wyrazić siostrze Genowefie, która otoczyła mnie swoim sercem i dzięki nie mogłem spokojnie iść w życie mimo sierocej niedoli. Słowa wdzięczności kieruję do Kościoła św. Archidiecezji Wrocławskiej. Wszystkim spotkanym na drodze życia ludziom dziękuję za tyle okazanego dobra i życzliwości. Nikomu świadomie nie wyrządziłem krzywdy. Za zgorzenie

i przykrości w pokorze serca wszystkich przepraszam. Majątku nie posiadam: umeblowanie plebanii po mojej śmierci niech będzie własnością parafii. Rzeczy osobiste proszę rozdać ubogim. Książki proszę przekazać według uznania do Seminarium w Świdnicy. Długów nie posiadam... Wykonawcą testamentu ustanawiam ks. dziekana Zygmunta Kokoszkę i mojego siostrzeńca, kapłana archidiecezji częstochowskiej, ks. Zbigniewa Bigaj. Wszystkich serdecznie proszę o modlitwę. Stary Waliszów, 10 III 2009 r.

4. Końcowe pożegnanie

Drogi nasz księżu prałacie Sylwestrze. Spełniamy twoje najważniejsze życzenie zawarte w testamencie. Jesteśmy tu modlitwie za ciebie. Jezusa Chrystusa naszego Zbawiciela, którego ofiarę krzyża uobecniamy w tej Eucharystii, usilnie prosimy, aby swoją krwią wybielił wszystkie cienie twego życia, aby zakrył popełnione grzechy i chwile słabości swoim miłosierdziem. Tyle razy na pogrzebach modliłeś się o zbawienie wieczne dla żegnanych osób. Dzisiaj trwa nasza modlitwa za ciebie. Zobacz, ilu masz kapłanów. Są twoi dawni parafianie, bliscy i znajomi, szczególnie są parafianie z tego miasta, gdzie duszpasterzowałeś 27 lat, prawie połowę lat przeżytych w kapłaństwie. Wszyscy upraszamy dla ciebie Boże Miłosierdzie. Tego miłosierdzia potrzebuję nie tylko wielcy grzesznicy, ale także kapłani, którzy dzierżą w rękach tak wielkie sprawy zbawienia człowieka, a bywają czasem niegodni. Niech płaszcz Bożego Miłosierdzia okryje twą kapłańską duszę. Niech Matka Boża Królowa Różańca Świętego, której się powierzałeś całe życie, bo się urodziłeś w Jej święto, niech Ona Matka nas wszystkich, okaże ci owoc żywota swojego, Jezusa Chrystusa. Niech Zbawiciel, który przyszedł po ciebie z nieba, przybierze cię w szaty zbawienia i niech cię zaprowadzi do mieszkania w domu Ojca, niech tuli cię całą wieczność do swego miłującego Serca. Amen.

13.

BP IGNACY DEC

DUCH ŚWIĘTY NASZĄ MOCĄ W ŚWIADCZENIU O CHRYSZTUSIE

*Świdnica 8 czerwca 2014 r. – Homilia wygłoszona w katedrze
świdnickiej w uroczystość Zesłania Ducha Świętego*

1. Uroczystość narodzin Kościoła

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego, którą dzisiaj obchodzimy, oprócz uroczystości Narodzenia i Zmartwychwstania Pańskiego, należy do najważniejszych świąt w ciągu roku. Warto zauważyć, że obchodzona w grudniu tajemnica zamieszkania Syna Bożego na ziemi, wskazuje na Boga Ojca, który tak „umiłował świat, że Syna swego Boga Ojca, Jednorodzonego dał, aby każdy kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (J 3, 16). Uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego poświęcona jest głównie Synowi Bożemu, który dokonał dzieła odkupienia przez swoją mękę, śmierć i zmartwychwstanie, zaś uroczystość Zesłania Ducha Świętego, jak już w samej nazwie jest to powiedziane, poświęcona jest Duchowi Świętemu, który oświeca, umacnia i uświęca Kościół Jezusa Chrystusa. Pięćdziesiątnicę paschalną przeżywamy w pełni wiosny, gdy jest tyle w przyrodzie życia, tyle świeżej zieleni i kwiatów. Łatwiej nam wtedy pojąć, iż źródłem życia Bożego w nas jest Duch Święty.

W liturgii dzisiejszej wracamy do pierwszego zesłania Ducha Świętego, które Jezus zapowiedział i które się spełniło pięćdziesiątego dnia po Jego zmartwychwstaniu. Duch Święty zstąpił na uczniów w postaci wichru i ognistych języków. Te dwa żywioły wybrał Chrystus jako zauważalny znak przybycia Ducha Świętego. Powietrze jest niewidzialne i jest warunkiem życia biologicznego. Duch Święty jest też niewidzialny i jest źródłem życia nadprzyrodzonego w ludzkim duchu. Ogień w przyrodzie daje światło i ciepło. Duch Święty, jako ogień duchowy, oświeca ludzki umysł i daje ciepło miłości ludzkiemu duchowi, który dzięki temu wsparciu łatwiej odkrywa prawdę i obficie spełnia uczynki miłości.

Duch Święty zesłany z nieba przez Ojca i Syna przeobraził uczniów w nowych ludzi. Ci, wystraszeni apostołowie, którzy zamykali się w obawie przed Żydami, bojąc się, żeby ich Żydzi nie ukrzyżowali, otrzymawszy Ducha Świętego, przemienili się w odważnych świadków Chrystusa Zmartwychwstałego. Wyruszyli w świat, by głosić naukę Jezusa i być świadkami Jego czynów, szczególnie Jego śmierci i zmartwychwstania. Żadna siła nie zdołała ich w tym powstrzymać. Ta niezwykła odwaga i wielki entuzjazm były owocem tego pierwszego zesłania Ducha Świętego w Kościele. Należy zauważyć, że owe pięćdziesiąt dni oczekiwania na dary Ducha Świętego, były nawiązaniem do Starego Testamentu, bo właśnie dnia pięćdziesiątego po wyjściu Żydów z niewoli egipskiej, Mojżesz ogłosił prawo Boże, Dekalog, Dziesięć Przykazań. Tutaj, w Nowym Testamencie, dnia pięćdziesiątego po zmartwychwstaniu, także zostało ogłoszone nowe prawo. Była to promocja Ewangelii przyniesionej na ziemię przez Syna Bożego. Stąd mówimy, że dzień Pięćdziesiątnicy paschalnej jest dniem objawienia się Kościoła i rozpoczęcia jego publicznej działalności.

Jest to uroczystość, w której wspominamy narodziny Kościoła, początek działania Kościoła pod wpływem mocy Ducha Świętego.

2. Duch Święty przewodnikiem i mocą Kościoła wszystkich wieków

Od tamtego czasu Duch Święty nieustannie jest zesłany na Kościół, który w Jego mocy naucza, sprawuje świętą liturgię i pełni dzieła miłości. Słuchając słów dzisiejszej Ewangelii uświadamiamy sobie także, że Duch Święty dał pasterzom Kościoła moc do odpuszczania grzechów.

Moc i wielkość Ducha Świętego ujawniała się i ujawnia w życiu świętych. Wszyscy święci, których znamy i których wspominamy w liturgii Kościoła stali się heroldami wiary i miłości dzięki Duchowi Świętemu.

3. Zakończenie X Tygodnia Kultury Chrześcijańskiej

Kończymy dziś w naszej diecezji X Tydzień Kultury Chrześcijańskiej, którego hasłem były słowa: „Wierzę w Syna Bożego”. To właśnie dzięki Duchowi Świętemu wierzymy w Syna Bożego, wierzymy, że

Jezus jest dla nas najważniejszy, że jest drogą, prawdą i życiem, że jest naszym jedynym i powszechnym Zbawicielem

Dziękujmy dziś Panu Bogu za przekazane Kościołowi dary Ducha Świętego i mocą tych darów, bądźmy i my jak najlepszymi świadkami Zmartwychwstałego Chrystusa.

Bądźmy zwiastunami pokoju i chrześcijańskiej radości. Amen.

14.

BP IGNACY DEC

DOROCZNE ŚWIĘTO EUCHARYSTII

*Świdnica, 19 czerwca 2014 r. – Msza św. z procesją eucharystyczną
w parafii katedralnej*

1. Wielka tajemnica naszej wiary

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa, zwana popularnie uroczystością Bożego Ciała jest jedną z ostatnich uroczystości czasu wiosennego, pierwszej połowy każdego roku kalendarzowego. Jeszcze będzie uroczystość św. Jana Chrzciciela, uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa, uroczystość Świętych Apostołów Piotra i Pawła i rozpocznie się czas wakacji i urlopów. Jest to bardzo stosowny czas, abyśmy na nowo uświadomili sobie jak ważna jest dla nas Eucharystia. Stanowi ona centrum życia Kościoła. Jej sprawowanie każdego dnia jest najważniejszą czynnością Kościoła. Przez sprawowanie Eucharystii Kościół oddaje cześć Bogu w Trójcy Jedynemu, wyraża wdzięczność za dzieło stworzenia i odkupienia, i sprasza Boże błogosławieństwo na ziemię, dla ludzi. Dzięki Eucharystii Chrystus pomnaża, uwielokrotnia swoją obecność wśród ludzi. Jest wszędzie tam, gdzie wierni zgromadzą się wokół kapłana, by sprawować wielką tajemnicę wiary.

Jakże jesteśmy szczęśliwi, że Chrystus w takiej postaci pozostał z nami na ziemi, że w Eucharystii możemy Go uwielbiać i Go przyjmować jako pokarm naszego życia.

2. Przesłanie Liturgii słowa

W dzisiejszej liturgii słyszymy o znakach, które zapowiadały pokarm eucharystyczny. Jednym z takich znaków zapowiadających Eucharystię była manna, którą otrzymali Żydzi na pustyni zmierzający pod wodzą Mojżesza do Ziemi Obiecanej. Bóg czuwał nad swoim ludem. Nie pozostawił go samego. Dawał ludowi wodę do picia i chleb do jedzenia: „On ci wyprowadził wodę ze skały najtwardszej. On żywił cię na pustyni manną, której nie znali twoi przodkowie” (Pwt 8, 15b-16a).

Manna i woda były zapowiedzią Ciała i Krwi Syna Bożego. Tak jak Lud Boży starego, pierwszego Przymierza był posilany manną i wodą, tak Lud Nowego Przymierza, czyli Lud Boży Kościoła, jest posilany Ciałem i Krwią Jezusa. Tamci otrzymywali pokarm i napój, aby doszli do Ziemi Obiecanej. My otrzymujemy Pokarm i Napój, byśmy doszli szczęśliwie do nowej Ziemi Obiecanej, do wieczności, do nieba.

Pan Jezus dzisiaj nam na nowo oznajmia w swojej Ewangelii: „Ja jestem chlebem żywym, który zstąpił z nieba. Jeśli kto spożywa ten chleb, będzie żył na wieki. Chlebem, który Ja dam, jest moje Ciało za życie świata” (J 6, 51-52).

Spożywanie Ciała Pańskiego zacieśnia naszą więź z Chrystusem: „Kto spożywa moje Ciało i Krew moja pije, trwa we Mnie, a Ja w nim” (J 6, 56). Jakże to ważne, abyśmy trwali w Chrystusie a On, aby trwał w nas. Gdy tak jest, jesteśmy mocniejsi, jesteśmy wówczas zdolni do wszystkiego, co dobre. Jesteśmy zdolni do przebaczenia, do poświęcania się innym, do wytrzymania w chorobie, do uniesienia każdego krzyża. Św. Paweł wyznał kiedyś: „Wszystko mogę w tym, który mnie umacnia” (Flp 4, 13). A więc dziś przypominamy sobie jak ważne jest godne przyjmowanie Ciała Pańskiego: „Kto spożywa moje Ciało i Krew moją pije, trwa we Mnie, a Ja w nim” (J 6, 56).

Spożywanie Ciała Pańskiego zapewnia życie wieczne. „Kto spożywa ten chleb, będzie żył na wieki” (J 6, 58).

3. Dzień wielbienia Pana Jezusa na naszych ulicach, pośród naszych domów

Dzisiaj postać chleba konsekrowanego, a więc Ciało Pańskie, wyносimy w monstrancji poza nasze świątynie, na ulice naszych miast i wiosek. Setki tysięcy ludzi będą dziś uczestniczyć w procesjach eucharystycznych. Wyjdą na ulice, place. Przejdą wśród domów, łąk

i pól, by wyznać wiarę w obecność Pana Jezusa, by oddać Mu hołd i uwielbienie, śpiewając pieśni eucharystyczne i wypowiadając wspólne i osobiste modlitwy.

Ta procesja, w której pójdziemy uświadamia nam, że Chrystus ma prawo przebywać z nami wszędzie, nie tylko w świątyniach, ale także tam, gdzie mieszkamy, gdzie pracujemy, gdzie cierpimy, gdzie odpoczywamy. Chcemy pamiętać, że nasza religia nie jest sprawą prywatną, którą gdzieś można zamknąć w zakrystii czy tylko w świątyni. Religia obejmuje wszystkie sektory naszego życia i prywatnego i publicznego. Dzisiejsza procesja z Jezusem Eucharystycznym nam przypomina, że Pan Jezus ma prawo do naszych serc, do naszych domów, do naszych zakładów pracy, do naszych ulic, do naszych pól i łąk, do wszystkiego. Jest to bowiem Jego ziemia, Jego świat. Nie jest tu gościem, ale gospodarzem. Gdy poniesiemy Jezusa w monstrancji, uświadomimy sobie, że nasze życie jest wędrówką, jest wędrówką od kolebki do grobu. Jesteśmy w drodze, każdy idzie inną drogą, ale z każdym jest Chrystus. Jeśli Go nie odepchniemy, to Jezus idzie z każdą i z każdym drogą ziemskiego życia.

Wielbijmy zatem Pana obecnego wśród nas w tej Eucharystii, a potem przedłużmy to uwielbienie na ulicach naszego miasta i w całym naszym życiu. Amen.

SPIS TREŚCI

I. DOKUMENTY STOLICY APOSTOLSKIEJ

1. Orędzie Ojca Świętego Franciszka na Światowy Dzień Modlitw o Powołania, *Powołania, świadectwo prawdy* 3
2. Orędzie Ojca Świętego Franciszka do Polaków z okazji kanonizacji Błogosławionego Jana Pawła II 7
3. Komunikat Nuncjatury Apostolskiej w Polsce. Legnica: Bp Stefan Cichy przechodzi na emeryturę. Bp Zbigniew Kiernikowski biskupem legnickim. Siedlce: Bp Kazimierz Gurda biskupem siedleckim 9
4. Komunikat Nuncjatury Apostolskiej w Polsce. Elbląg: Bp Jan Styrna przechodzi na emeryturę. Bp Jacek Jezierski biskupem elbląskim 10
5. Komunikat Nuncjatury Apostolskiej w Polsce. Gniezno: Abp Józef Kowalczyk przechodzi na emeryturę. Bp Wojciech Polak arcybiskupem metropolitą gnieźnieńskim 11
6. Komunikat Nuncjatury Apostolskiej w Polsce. Łódź: Bp Adam Lepa przechodzi na emeryturę 12

II. DOKUMENTY KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

1. List do kapłanów na Wielki Czwartek 2014 r., *Kochać i służyć* 13
2. List Pasterski Episkopatu Polski na Niedzielę Miłosierdzia Bożego 2014, *Bądźcie apostołami miłosierdzia* 18
3. Oświadczenie Prezydium KEP w sprawie wyborów do Parlamentu Europejskiego 2014 r. 21
4. Podziękowanie abp. Józefa Kowalczyka dla Biskupów 23
5. Apel w sprawie pomocy na rzecz poszkodowanych przez powódź na Bałkanach 24
6. Oświadczenie Zespołu Konferencji Episkopatu Polski ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia i Chorych 25
7. Komunikat z 365. zebrania plenarnego KEP 27

III. DOKUMENTY ŚWIDNICKIEJ KURII BISKUPIEJ

1. Błogosławieństwo nowych lektorów i ceremoniarzy 31
2. Szkolenie dla fotografujących i filmujących celebracje liturgiczne 31
3. Szkoła Formacji Duchowej, *Przyjaźń drogą do Boga. Lectio divina do Księgi Rut* 33
4. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 kwietnia 1992 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w publicznych przedszkolach i szkołach 34
5. Bezpłatny podręcznik MEN a podręczniki do nauki religii dla klas I szkół podstawowych w roku szkolnym 2014/15 40

IV. DOKUMENTY BISKUPA ŚWIDNICKIEGO

1. Zaproszenie Biskupa Świdnickiego na 10. walbrzyską Mszę św. na stadionie, w rocznicę odejścia do domu Ojca bł. Jana Pawła II 41
2. Zaproszenie na X Diecezjalną Pielgrzymkę Katechetów do kościoła Wniebowzięcia NMP w Bielawie 42
3. Zaproszenie Biskupa Świdnickiego na diecezjalne dziękczynienie za kanonizację Jana Pawła II w dniu 8 V 2014 r. 45
4. List Biskupa Świdnickiego na IV Niedzielę Wielkanocy – „Niedzielę Dobrego Pasterza”, *Nasza troska duchowa i materialna o kapłanów* 46
5. Zaproszenie Biskupa Świdnickiego do udziału w XI Pielgrzymce Rodzin do Sanktuarium Matki Bożej Królowej Rodzin w Wambierzycach 51
6. Zaproszenie Biskupa Świdnickiego na rekolekcje diecezjalne 29 czerwca 2014 r. 52

V. KALENDARIUM BISKUPA ŚWIDNICKIEGO

1. Kalendarium Biskupa Świdnickiego 55

**VI. DIECEZJALNE DZIEKCYNIENIE ZA KANONIZACJĘ
BŁ. JANA PAWŁA II**

1. Bp Ignacy Dec, *Diecezjalne dziękczynienie za kanonizację bł. Jana Pawła II* 69
2. Abp Józef Kowalczyk, *Wpatrzeni w świętość św. Stanisława i św. Jana Pawła II* 72
3. Bp Ignacy Dec, *Wdzięczność Panu Bogu i ludziom* 80

VII. NOMINACJE I ZMIANY W II KWARTALE 2014 R.

1. Nominacje 83
2. Zmiany 84

VIII. WSPOMNIENIE POŚMIERTNE

1. Ks. Sylwester Irla 89

IX. MATERIAŁY DUSZPASTERSKIE

1. Bp Ignacy Dec, *Kanonizacja Jana Pawła II wezwaniem do naszej świętości* 93
2. Bp Ignacy Dec, *Zamknięcie oczu na świat ziemski otwarcie na świat niebieski* 101
3. Bp Ignacy Dec, *Spór wokół osoby Jezusa Chrystusa – wczoraj i dziś* 105
4. Bp Ignacy Dec, *Powrót na łono Ojca* 110
5. Bp Ignacy Dec, *Jezus Chrystus naszym powszechnym i jedynym odkupicielem* 114
6. Bp Ignacy Dec, *Bł. Jan Paweł II – wzorem kapłana* 118
7. Bp Ignacy Dec, *Jako ochrzczeni, czyli zanurzeni w śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa* 123

8. Bp Ignacy Dec, <i>Kanonizacja Jana Pawła II w blasku zmartwychwstania i miłosierdzia Chrystusa</i>	125
9. Bp Ignacy Dec, <i>Świadkowie Chrystusa uczą nas świętości</i>	130
10. Bp Ignacy Dec, <i>W oczekiwaniu na zmartwychwstanie</i>	135
11. Bp Ignacy Dec, <i>Dziękczynienie Bogu w trzydziestolecie święceń kapłańskich</i>	138
12. Bp Ignacy Dec, <i>Powrót do domu stałego zameldowania</i>	141
13. Bp Ignacy Dec, <i>Duch Święty naszą mocą w świadczeniu o Chrystusie</i>	145
14. Bp Ignacy Dec, <i>Doroczne święto Eucharystii</i>	147

